ദിവ്യഗീതങ്ങൾ

റവ. ഫാദർ തോമസ് ബി.എ

3155

വടയാർ ക്രിസ്തീയ സാഹിത്യ സമിതി

THRIBLE 'S' ARTSCLUB
39
NEYYATTINKARA

സ്നേഹസാഗരം.

139

ഗ്രന്ഥകർത്താ
റവ. എസ്സ്. തോമ്മസ്സ് ബി. എ.
നെടുങ്ങാടപ്പള്ളി.

3155
CLS.
KIDANGANNOOR CHANDRA SALA
REG. NO. 2273
VENGANNOOR P.O.
KIDANGANNOOR

THE CHRISTIAN LITERATURE SOCIETY
Malayalam Branch
TIRUVALLA.

THE CHRISTIAN LITERATURE SOCIETY
(In association with the United Society for Christian Literature)
Post Box 501, Park Town, Madras 3
and at
Mysore, Bangalore, Tiruvalla

Copyright
First edition, January 1957

Published with aid from
The Board of Christian Literature of
the National Christian Council.

Printed in India at
The Chitra Press, Tiruvalla.

315-5

സ്നേഹസാഗരം.

പ്രസ്താവന

വേദപുസ്തകകഥകളെ ആധാരമാക്കിയുള്ള നോവല്യകളും ചെറുകഥകളും മലയാളഭാഷയിൽ വളരെ വിരളമാണു്. വേദപുസ്തക ഇതിവൃത്തങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു സാഹിത്യകാരന്മാർ കാണിച്ചിട്ടുള്ള വൈമുഖ്യം ആണെന്നു തോന്നുന്നു ഇതിനു പ്രധാന കാരണം. ഈ വിധത്തിലുള്ള പുസ്തകങ്ങൾക്കു പ്രോത്സാഹനം നൽകേണ്ടതായ ക്രൈസ്തവജനങ്ങൾക്കു മലയാള സാഹിത്യത്തോടു പൊതുവേയുള്ള അലക്ഷ്യമനോഭാവവും ഇതിനു കാരണമായിരുന്നിട്ടുണ്ടു്. ഏതായാലും ഈയിടെയായി ഈ ഇനത്തിലുള്ള ചില പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾക്കു ഇടയായതിൽ ചാരിതാർത്ഥ്യം ഉണ്ടു്. ആ പുസ്തകങ്ങൾക്കു ലഭിച്ച സ്വീകരണം വളരെ പ്രോത്സാഹജനകം തന്നെ ആയിരുന്നു. മലയാളസാഹിത്യലോകത്തിൽ വിലയും നിലയും ഉള്ള ആളുകളും മാസികകളും അവയെപ്പറ്റി ഉന്നതമായ അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

ഈ പ്രോത്സാഹനങ്ങൾ ആദരിച്ചു ഈ രംഗത്തു് ഞങ്ങൾ വീണ്ടും മുന്നോട്ടു കാൽ വയ്ക്കുകയാണു്. പ്രസിദ്ധഗ്രന്ഥകാരനും കഥാകൃത്തുമായ ശ്രീ. റവ. എസ്സു്. തോമസു് ബി. ഏ. യുടെ ഈ "സ്നേഹസാഗരം" കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ തിരുജനനത്തെ പുരസ്കരിച്ചുള്ള

താണ്. യഥാർത്ഥമായ സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രതിഫലമാണ് കഥ ആകമാനം. വേദപുസ്തകത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന വിവരങ്ങൾക്കു യാതൊരു കോട്ടവും വരുത്താതെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നും ഭാവനയിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന കൂട്ടുതൽ വിശദീകരണങ്ങൾ ചേർത്തു കഥ സംപുഷ്ടമാക്കിയിരിക്കുകയാണ്. ലോകൈകരാജാവിന്റെ ജനനം ഹേരോദാരാജാവിന്റെ കുടുംബത്തിൽ ഉളവാക്കുന്ന സംഭവവികാസങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുവാൻ ആ രാജകുടുംബത്തിന്റെ കഥ കൂട്ടുതൽ വിപുലമായി കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അതേ സമയം വേദപുസ്തകത്തിലെ സംഭവഗതികളിൽനിന്നു ഒട്ടും വ്യതിചലിക്കാതിരിക്കുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈ പുസ്തകം വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരു കാര്യമുണ്ട്, ബേത്ലഹെമിലെ ദിവ്യശിശുവിന്റെ ദർശനം പല കഥാപാത്രങ്ങളിലും സാരമായ വ്യതിയാനമുണ്ടാക്കിയെന്ന്. ഈ പുസ്തകത്തിൽ കൂടി വായനക്കാർക്ക് ആ ദിവ്യശിശുവിന്റെ ദർശനം ലഭിക്കുന്നതിനും രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കുന്നതിനും ഇടയായാൽ ഞങ്ങൾ കൃതാർത്ഥരായി.

പ്രസാധകർ.

I

പാലസ്തൈറൈൻ. പാലും തേനും ഒഴുകുന്ന പുണ്യഭൂമി. യഹൂദന്മാർക്ക അവകാശമായി ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ദേശമാണത്.

ബെന്നി നസ്രേത്തിലെ ഒരു കർഷകനാണ്. വയസ്സും നാൽപ്പത്തു കഴിഞ്ഞു. മെലിഞ്ഞ ശരീരം. അഭിമാനവും ഊർജ്ജസ്വലതയും കളിയാടുന്ന കണ്ണുകൾ. ആരും അയാളെ ബഹുമാനിച്ചു പോകും.

ആബീബു മാസം ഒന്നാം തീയതി. അവിടെ നേരം പുലർന്നു. ബെന്നി ദൈവാലയത്തിലേക്കു നടന്നു. കൂടെ ഇളയ മകനും. അപ്പനോടൊപ്പം നീങ്ങുന്നതിനു അവൻ ഓടുകയാണ്.

"എന്നാച്ചാ ഇന്നു പള്ളീൽ?"

'പെസഹാ'.

"എന്നു പറഞ്ഞാലെന്നാ?"

"പറയാം മോനെ. അടിമവീടായ മിസ്രയീമിൽ നിന്നു യഹോവ തന്റെ ബലമുള്ള കൈകൊണ്ടു നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരെ വിടുവിച്ചു. അതിന്റെ ഓർമ്മദിവസമാണിന്നു. തലമുറ തലമുറയായി നാം ആചരിക്കുന്ന ഒരു നിത്യനിയമം."

ബന്നി ആ കഥ വിസ്മരിച്ചു. അപ്പോൾ അയാളുടെ ഹൃദയം വീരോചിതമായി സ്പന്ദിച്ചു. സാഹസികനായ മോശയുടെ ധീരകൃത്യങ്ങൾ അയാളെ രോമാഞ്ചമണിയിച്ചു.

അടിമത്വത്തിന്റെ നീണ്ടതും ശോകകരവുമായ ഒരു കഥയാണ് അയാൾ അവതരിപ്പിച്ചതു്. യഹൂദന്മാരുടെ പൂർവ്വികന്മാർ ഒരിക്കൽ ഈജിപ്തിൽ അടിമകളായിരുന്നു. അന്നു ശരിയായി ആഹാരംപോലും ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. പിരമിഡുകൾ അവരുടെ അദ്ധ്വാനഫലങ്ങളാണ്. അവരുടെ വിയർപ്പുകണങ്ങളാണ് ആ പ്രാചീന സംസ്കാരത്തിനു ഇത്രയും മാറ്റു നൽകിയതു്.

യിസ്രായേല്യർക്കു മോചനം ലഭിക്കുന്നതിനു ദൈവം തന്നെ ഇടപെടേണ്ടിവന്നു. മോശയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ അവർ പ്രബുദ്ധരായി. അവർ അവസാനം അനുകൂലത്തുണ്ടു കടഞ്ഞെറിഞ്ഞുകളഞ്ഞു. അവർ സ്വതന്ത്രരായി. അൽപ്പോടെ അവർ വാഗ്ദത്ത നാട്ടിലേക്കു യാത്രതിരിച്ചു.

രണ്ടായിരം കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പാണതു്. ഇപ്പോൾ ബന്നിയുടെ രാജ്യം റോമാചക്രവർത്തിമാരുടേതാണു്. അടിമത്വം മടങ്ങിവന്നു. അവർക്കു രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല. റോമിന്റെ കീഴിൽ കിടന്നു അവർ നിലവിളിക്കുകയാണു്.

പെസഹായാണിന്നു്. അവരോടു ആചരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധമായി ദൈവം ആവശ്യപ്പെട്ട ദിവസം. ആ പുണ്യദിനത്തെക്കുറിച്ചോർക്കുമ്പോൾ അവരുടെ കണ്ണുകൾ നിറയാറുണ്ടു്. സന്തോഷിക്കാതെ അവരെങ്ങനെ അതിനെ കൊണ്ടാടും?

ഉത്സവത്തിന്റെ ലക്ഷണമൊന്നും ഇല്ല. മരണവീട്ടിലെ അസുഖകരമായ നിശ്ശബ്ദത അവിടെ താവളമടിച്ചിരിക്കുകയാണു്. റോമിന്റെ ഭാരം അസഹ്യമാണു്. കൊള്ളയും കൊലയും അസാധാരണമല്ല. ഗതികെട്ട അവരുടെ ചെറുപ്പക്കാർ വിപ്ലവത്തിനൊരുങ്ങി. പക്ഷെ വമ്പിച്ച റോമാസൈന്യത്തോടു അവരെങ്ങനെ പോരാടി ജയിക്കും?

ഈ പെസഹാവാരം ഒരു പ്രാർത്ഥനാവാരമായി ആചരിക്കുവാൻ അവർ നിശ്ചയിച്ചു. ഉപവാസത്തോടും പ്രാർത്ഥനയോടും അവർ ദേവാലയങ്ങളിൽ കൂടി.

ഒരു വഴിപോക്കൻ ബന്നിയുടെ കൂടെയെത്തി. അവരിരുവരും സംഭാഷണപ്രിയരായിരുന്നു. "എന്റെ പൊന്നു കൂടെപ്പിറപ്പെ! ഈ ദേശം തമ്പുരാൻ നമുക്കു തന്നതാ. ഇവർക്കു ഇവിടെ ഒരു കാര്യവുമില്ല. നമ്മൾ ദൈവത്തിന്റെ പ്രത്യേക ജനം. നമ്മെ മ്ലേച്ഛർ ഭരിക്കുന്നതു ശരിയാണോ?"

വഴിപോക്കൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു: "ചേട്ടാ, ഇതൊക്കെ സൂക്ഷിച്ചുപറയേണ്ട കാര്യങ്ങളാ. അറിയാത്തവനെ അവിശ്വസിക്കണം".

ബന്നി ആ ഉപദേശം കാര്യമാക്കിയില്ല. അങ്ങനെ എല്ലാവരേയും പേടിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ ഒക്കുകയില്ല. അറിവുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ആർക്കും പറയാം. ഞാൻ ആദ്യം കുറച്ചെടുത്തുന്നതു ഹേരോദാവിനെയാണു്. ആപത്തിന്റെ നടുവിൽ അയാൾ കാലുമാറി. കൈസരുടെ പ്രതാപവും പണവും മോഹിച്ചു് ദാസ്യവൃത്തി അനുഷ്ഠിച്ചു. പ്രതിഫലമായി രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണാധികാരം കിട്ടി. പക്ഷെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രേമികളായ യഹൂദന്മാർ ഒന്നടങ്കം പ്രതിഷേധിച്ചു.

റോമിന്റെ കീഴിലെ ഭരണംമൂലം നാടിനു കിട്ടിയിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ പ്രകീർത്തിച്ചു വഴിപോക്കൻ സംസാരിച്ചു. അയാൾ ഹേരോദാവിന്റെ പക്ഷക്കാരൻ ആയിരിക്കണം. 'നമുക്കു ഇഷ്ടമുള്ള തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെടാൻ സ്വാതന്ത്ര്യം തന്നിട്ടില്ലേ? ലോകമാസകലം കച്ചവടംചെയ്തു എത്ര യഹൂദന്മാരാണു് കോടീശ്വരന്മാരായിരിക്കുന്നതു്!'

"ഓഹോ. വലിയകാര്യമായിപ്പോയി. നൂറുതരത്തിലാ രാജാവും കൈസരുംകൂടെ കരം പിരിക്കുന്നെ. ചുറുപിഴിഞ്ഞെടുക്കുകയാ. ആൾക്കാരം ഏർപ്പെടുത്താൻ പോകുകയാണെന്നു കേട്ടു. റോമരുടെ സുഖസൌകര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നാം കഷ്ടപ്പെടുകയാണു്. കടുത്ത അന്യായം." ബന്നി ആഞ്ഞു ശ്വാസിച്ചു. ഇളക്കപ്പെട്ട വികാരങ്ങൾ അയാളെ ഒരു ചെറുകടലിനു തുല്യമാക്കി.

"പോട്ടെ. ഈ നിസ്സാരർ നമ്മെ വെറുക്കുന്നതു ക്ഷമിക്കാം. പക്ഷേ ജീവനുള്ള ദൈവത്തെ നിന്ദിക്കുന്നതു എങ്ങനെ സഹിക്കും?"

ബന്നി ഖേദപൂർവം നെടുവീർപ്പിട്ടു. അയാൾ കൈ മകന്റെ ഇളംകൈ വിരലുകളിൽ നിന്നു വേർപെടുത്തി. പശ്ചാത്താപനിർഭരമായ സ്വരത്തിൽ ആ കൃഷിക്കാരൻ തുടർന്നു.

"ഇതെല്ലാം നമ്മുടെ പാപം മൂലമാണു്. യഹൂദർ നീചവഴികളിൽനിന്നു തിരിഞ്ഞുവരേണ്ടകാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. തെറ്റിൽനിന്നു പിന്മാറി ദൈവത്തോടു അടുത്താൽ ഈ ദുഃസ്ഥിതി താനേ പരിഹരിക്കപ്പെട്ടേം. അതു തീർച്ച."

വഴിപോക്കൻ ചിരിച്ചു. പരിഹാസം തുളുമ്പിക്കവിഞ്ഞു.

'ചേട്ടാ.. കാലമൊക്കെ മാറിപ്പോയി. അതൊക്കെ വെറും ധാരണകളാ. നമ്മുടെ കെട്ടുകഥളൊക്കെ ആരു് വിശ്വസിക്കും?'

"അവിടെയാണു് നമുക്കു ബലഹീനത നേരിട്ടിരിക്കുന്നതു്. ദൈവത്തെ വിശ്വസിക്കാൻ തയാറില്ലപോലും. ഈ നില മാറാത്തിടത്തോളം കാലം നാം അടിമകളേക്കാൾ താണവരായിരിക്കും."

പ്രമാദകരമായ ഒരു കേസ്സിന്റെ വിധി കൽപിക്കുകയായിരുന്നു ജഡ്ജി.

"രാജാവു് റോമിന്റെ ചെരിപ്പു നക്കട്ടെ. അഭിമാനമില്ലാത്തവൻ പണക്കാരനായതു കൊണ്ടെന്താണു ഫലം? യഹൂദന്മാരുടെ അപമാനത്തിനു ഹേതു ഈ വഞ്ചകനാണു്. മനുഷ്യരെ ശങ്കയില്ല. ദൈവത്തെ ഭയവുമില്ല. ശിമയോന്റെ ശാപം ഫലിക്കാതെ എവിടെ പോകാനാ?"

ശിമയോൻ വൃദ്ധനായ ഒരു പുരോഹിതനാണു്. കഴുച്ചയും കേൽവിയും മങ്ങി. ദേവാലയം വിട്ടുപോകാതെ പ്രാർത്ഥനയിലും ഉപവാസത്തിലും കാലം കഴിക്കുകയാണു്. നീതിമാനും യിസ്രായേലിന്റെ ആശ്വാസത്തിനായി കാത്തിരിക്കുന്നവനുമാണു് ശിമയോൻ. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ദേവാലയത്തിനുള്ളിൽ രാജാവിനെ കണ്ടിട്ടു് അദ്ദേഹം ഉപചാരം കാണിച്ചില്ല. ഹേരോദാ കോപാക്രാന്തനായി. അയാൾ പ്രതികാരം ചെയ്യുന്നതിനു ദൈവത്തിന്റെ ആലയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. ശിമയോനെ ശകാരിക്കുകയും താഴെ തള്ളിയിടുകയും ചെയ്തു. രാജാവു് തിരികെ പോകുന്നതിനു മുമ്പായി യഹോവയുടെ അരുളപ്പാടു് ശിമയോൻ അയാളെ അറിയിച്ചു.

"സൈന്യങ്ങളുടെ ദൈവമായ യഹോവ അരുളിച്ചെയ്യുന്നു. എന്റെ വചനങ്ങൾ ഒരിക്കലും തെറ്റുകയില്ല. എന്റെ കൈ നിനക്കും നിന്റെ സന്തതിക്കും എപ്പോഴും ഭാരമായിരിക്കും. വാൾ നിന്റെ കുലത്തിൽ നിന്നു മാറിപ്പോകയില്ല. യെരോബെയാമിന്റെ ഭവനംപോലെ നിന്റെ വീടു് നിർമ്മൂലമാകും."

ജനമെല്ലാം ഭയപ്പെട്ടു. പക്ഷേ [illegible] രാജാവിനു അശങ്കയൊന്നുമുണ്ടായില്ല.

"ദൈവം കരുണയുള്ളവനാ. അധികം കണ്ണുനീരു നാം കുടിക്കാൻ തിരുമനസ്സാവില്ല. നമ്മെ സന്ദർശിക്കുന്നതിനുള്ള കാലം അടുത്തുപോയി."

യാത്രക്കാരൻ പതിവനുസരിച്ചു ബന്നിയെ എതിർത്തു.

"യഹൂദന്മാർക്കു കഴിവില്ലാത്തതുകൊണ്ടല്ലേ ഈ സമർപ്പണവും മറ്റും. അവർക്കു കഴിവില്ല. അതുകൊണ്ടു് ദൈവത്തെ ജോലിയേൽപിക്കുക. അള്ളേഹം വരണം പോലും."

"കുഞ്ഞേ കളിയല്ല. ശിമയോൻ പുരോഹിതൻ എന്നാ പറഞ്ഞതെന്നറിയാമോ?"

ശിമയോനെ ജനങ്ങൾക്കെല്ലാം ഭയമായിരുന്നു. അള്ളേഹത്തിന്റെ വാക്കുകൾക്കു വിലയുണ്ടു്. പുരോഹിതനെ അവർ അനുസരിക്കുകയും വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. അള്ളേഹം അവർത്തിച്ചവർത്തിച്ചു പറഞ്ഞു.

"നമ്മുടെ ഉദ്ധാരകൻ വരുവാൻ താമസിക്കുകയില്ല. എന്റെ കണ്ണുകൊണ്ടു് അള്ളേഹത്തിന്റെ മഹത്വം ഞാൻ കാണും."

ബന്നി തുടർന്നു: "അള്ളേഹം കൈസറേക്കാൾ വലിയവനായിരിക്കും. അന്യ ദൈവങ്ങൾ ഓടിക്കളിക്കും. ഈ നല്ല ഭൂമി സ്വതന്ത്രമാകും."

"വലിയ വിശ്വാസമൊന്നുമില്ല." പഥികൻ സമ്മതിച്ചില്ല. "ദൈവശക്തിയിൽ അയാൾക്കു റോമിനെ തോൽപ്പിക്കാമെന്നോ? ഛായ് അബദ്ധം. പരമാർത്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവില്ലായ്മയാണതു്."

ബന്നി വിട്ടുകൊടുത്തില്ല. അയാൾ മതപരമായ കാര്യങ്ങളെ കൂടുതൽ ആദരിക്കുന്നു.

"കുഞ്ഞേ ഇതുപോലുള്ള എത്ര സൈന്യങ്ങളെ കണ്ടിരിക്കുന്നു. ദൈവം യുദ്ധക്കളത്തിൽ ഇറങ്ങട്ടെ. അപ്പോൾ കാണാം റോം പോകുന്ന പോക്കു്."

ബന്നിയുടെ മുഖം അഹ്ളാദഭരിതമായി.

"[illegible]ത്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ സഹായം നമുക്കു പർവ്വതങ്ങ[illegible]ന്നു വരും. ഒരു രാജാവു് നക്ഷത്രത്തെ പ്പോലെ പ്രകാശിക്കപ്പെട്ടും. അന്നു നമ്മുടെ കഷ്ടതകൾ തീരും. അഹങ്കാരികൾ താഴെടിയാകും."

ദൈവാലയത്തിന്റെ ഉയർന്ന ഗോപുരം അവരുടെ മുമ്പിൽ തലയുയർത്തി നിന്നു. ഗ്രാമീണരെല്ലാം അങ്ങോട്ടു പോകുകയാണു്. അല്ലകൾ ഒഴുകിയൊലിച്ചു നീങ്ങുന്നു. അവരൊന്നും മിണ്ടിയില്ല. ബന്ധനത്തിന്റെ എരിവുള്ള വാക്കുകൾ അവർ കേൾക്കുകയായിരുന്നു.

അവരെല്ലാം ദൈവാലയത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. വഴി പോകുവാൻ മറ്റൊരു വഴിയിലേക്കും. ഗ്രാമീണർ ഈശ്വരസന്നിധിയിൽ അണഞ്ഞു. നശീകരണശക്തിക്കു വിധേയമാക്കുവാൻ കഴിയാഞ്ഞ ആ സംസ്കാരം ആചന്ദ്രതാരം നിലനിറുത്തുവാൻ അവർ ഒരുപോലെ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ചെറിയവന്റെയും വലിയവന്റെയും ആഗ്രഹമാണതു്. ഇനിയും ഉപവാസവും പ്രാർത്ഥനയും അല്പാതെ വേറെ മാർഗ്ഗങ്ങൾ തുറന്നുകിടപ്പില്ല. പ്രാർത്ഥന ആരംഭിച്ചു. ഗാനപ്രതിഗാനമായി അവർ പാടി.

ദൈവമേ! ജാതികൾ നിന്റെ അവകാശത്തിലേക്കു കടന്നിരിക്കുന്നു. അവർ നിന്റെ വിശുദ്ധ മന്ദിരത്തെ അശുദ്ധമാക്കുകയും യെരുശലേമിനെ കൽക്കൂമ്പാരമാക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

അവർ യാക്കോബിനെ വിഴുങ്ങിക്കളകയും അവന്റെ പുൽപുറങ്ങളെ ശൂന്യമാക്കുകയും ചെയ്തുവല്ലൊ.

അവരുടെ ദൈവം എവിടെ എന്നു ജാതികൾ പറയുന്നു. നിന്റെ ദാസന്മാരുടെ രക്തം ചിന്നിയതിന്റെ പ്രതികാരം ഞങ്ങൾ കാൺകെ ജാതികളുടെ ഇടയിൽ വെളിപ്പെട്ടുത്തണമേ!

മരണത്തിനു വിധിക്കപ്പെട്ടവരെ നിന്റെ മഹാശക്തിയാൽ രക്ഷിക്കണമേ.

കർത്താവേ! ഞങ്ങളുടെ അയൽക്കാർ നിന്നെ നിന്ദിച്ചതു് ഏഴിരട്ടിയായി അവർക്കു പകരം നൽകണമേ.

ജനങ്ങൾ ഭയഭക്തിയോടെ ആരാധനയിൽ പങ്കുകൊണ്ടു. അവരുടെ കണ്ണുകൾ കവിഞ്ഞൊഴുകി.

വൃദ്ധനായ ഒരു പുരോഹിതൻ എഴുന്നേറ്റു. അയാൾ ആവേശഭരിതനായി പ്രസംഗമാരംഭിച്ചു. അതിനു പ്രാർത്ഥനയുടെ സ്വഭാവമാണുണ്ടായിരുന്നതു്. സൈന്യങ്ങളുടെ യഹോവേ! ഞങ്ങൾക്കു ബലമുള്ള ഒരു രാജാവിനെ തരണമേ! നിന്റെ മക്കളെ അവശതയിൽ നിന്നു രക്ഷിപ്പാൻ നിനക്കു ഇഷ്ടം തോന്നണമേ! മർദ്ദനഭരണം കൊണ്ടു് ഞങ്ങൾ വലഞ്ഞു. ഒരു ഉദ്ധാരകനെ നൽകുമെന്നു അങ്ങു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടല്ലോ. അങ്ങയുടെ പ്രതിജ്ഞയെ വേഗം പാലിക്കണമേ. ഞങ്ങളുടെ ഭാവി ഇരുണ്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ വാക്കുകൾ നക്ഷത്രംപോലെ തെളിയുന്നതിനു അവിടുന്നു അനുഗ്രഹിക്കണമേ. ഒരു രാജാവിനെ കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ സ്ഥിതി പരിതാപകരമായിരിക്കും. അരുബി അതു നിലയൊന്നു പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നതിനു അൽപ്പമൊന്നു നിറുത്തി. അയാളുടെ സന്തോഷങ്ങൾ റോമാക്കാർക്കു വെള്ളം കോരുന്നവരും വിറകു വെട്ടുന്നവരും ആയിരിക്കുന്നു. അസഹനീയമായ ഒരു വേദന അയാളെ ബാധിച്ചു.

വികാരാധിക്യത്താൽ ആ പുരോഹിതൻ പ്രജ്ഞയറ്റു നിലം പതിച്ചു.

II

ഗ്രാമം നിശ്ചലമായി നിലകൊണ്ടു. പെസഹാപ്പെരുന്നാൾ നിരാഡംബരം അവസാനിച്ചു. തുണ വേർപെട്ട ഒരു കയിൽ വിഷാദമധുരമായി ഒരു ഗാനത്തിന്റെ ഈരടികൾ ഓർത്തോർത്തു് ആലപിക്കുന്നു.

ചരിഞ്ഞിറങ്ങിവരാൻ ഭയപ്പെടുന്ന കുന്നിൻചരിവു്. പ്രായംചെന്ന ഒരു മരം അവിടെ കാണുന്നുണ്ടു്. ക്ഷേമത്തിന്റെ മധുരസ്മിതങ്ങളും, ക്ഷാമത്തിന്റെ കണ്ണുനീരും അതു പരിചയിച്ചിരുന്നു. ഗ്രാമത്തിലെ ചെറുവീടുകൾ അങ്ങുകിലെ കാണാം.

ഒരു ഞെട്ടിലെ മണമുള്ള രണ്ടു പൂക്കൾപോലെ രണ്ടു യുവതികൾ ആ നിഴലിലിരുന്നു വർത്തമാനം പറയുന്നു. ഇരുവരും സുഭഗകളാണു്.

പ്രിയപ്പെട്ട വായനക്കാരാ! നിങ്ങൾ സുന്ദരിമാരെ കണ്ടിരിക്കും. പക്ഷേ ഇതുപോലെ സൌന്ദര്യവും അതിലധികം സൌശീല്യവും സമ്മേളിക്കുന്ന അപൂർവ്വരംഗങ്ങൾ നിങ്ങൾ കണ്ടിരിക്കാനിടയില്ല. വരൂ നമുക്കവരെ ഒന്നു പരിചയപ്പെടാം.

വൃക്ഷത്തോടു ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന ആ തരുണി! ആ രൂപഭംഗി അഗ്നിപോലെ ആളിക്കത്തുന്നതല്ല. വിശാലവും ആഴവുമുള്ള ഒരു സരസ്സിലെ പ്രശാന്തതയാണതിനു്. അഴകിന്റെ ആ ആവിഷ്കരണത്തിൽ ആധ്യാത്മികചൈതന്യം അന്തർലീനമായിട്ടുണ്ടു്.

സ്നേഹത്തിന്റെ തിരകൾ ആ കരിമിഴികളിൽ തെരുതെരെ തെളിയുന്നതു കാണാം. ഔദാര്യത്തിന്റെ മോഹനമുദ്ര പ്രശാന്തവും പ്രസന്നവുമായ ആ മുഖത്തുണ്ടു്. അന്യൂനമാണു് ആ വ്യക്തിവിലാസം. അവളാണു് മേരി. അവൾ പാവപ്പെട്ട ഒരു വീട്ടിലെ ഇളയ അംഗമാണു്.

ഇതര ഒരു ഉന്നതകുലജാതയാണു്. ആ ലാവണ്യവീഭൂതിയിൽ സ്ത്രീയുടെ മൃദുലത ഇല്ലെന്നു തോന്നിപ്പോകും. യുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഭടന്റെ ഗൌരവമാണു് അവിടെ നിഴലിക്കുന്നതു്. ക്ലേശസഹിഷ്ണുത ആ മുഖഭാവത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്നിരിക്കുന്നു. ദുഃഖത്തിന്റെ നേരിയ നിഴലാട്ടം ആ കണ്ണുകളെ സ്വപ്നലോകത്തിലേക്കു നയിക്കാറുണ്ടു്. ശീഘ്രഗതിയായ ഒരു കാട്ടാറിന്റെ ചപ്പണയും ചുഴുചുഴുക്കും ഇതിഹാസയ്ക്കുണ്ടു്.

ഇതിഹാസയുടെ ജീവിതം ഒരു രഹസ്യമാണു്. രാജ്യഭക്തരായ ആളുകൾക്കു അവളെപ്പറ്റി അറിയാം.

അവൾ ധനികനായ ഒരു പ്രഭുവിന്റെ ഏക മകളായിരുന്നു. റോമാഭരണത്തിന്റെ അടിയേറ്റു തകർന്നുപോയ കുടുംബങ്ങളിലൊന്നാണതു്. പത്തോ പന്ത്രണ്ടോ വയസ്സുമാത്രമുണ്ടായിരുന്ന അവൾ എങ്ങനെയോ രക്ഷപെട്ടു. അതു എട്ടുകൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പാണു്. റോമിനെ പരാജയപ്പെടുത്താനുള്ള

ശ്രമത്തിൽ അവൾ ശ്രദ്ധമായി ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്. പ്രതിഷേധവും പ്രബുദ്ധതയും ജനങ്ങളിൽ വളർത്തി നഷ്ടമായ സ്വാതന്ത്ര്യം വീണ്ടെടുക്കാനാണു് അവൾ ശ്രമിക്കുന്നതു്. അവൾ ഗ്രാമങ്ങൾ തോറും മിന്നൽപോലെ സഞ്ചരിക്കും. അങ്ങനെയാണു് മേരിയും ഡെബോറയും സ്നേഹിതകളായതു്.

അവരുടെ നർമ്മഭാഷണം പലകൈവഴികളിലൂം ഒഴുകി. അവർ മാത്രം സൂക്ഷിക്കുന്ന പല രഹസ്യങ്ങൾ അവർ കൈമാറി.

"മേരീ! കല്യാണത്തിന്റെ ഒരുക്കങ്ങൾ എത്രത്തോളമായി? വല്ല നിവൃത്തിയുമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അതു കഴിഞ്ഞേ ഞാൻ പോവുകയുള്ളായിരുന്നു."

മേരിയുടെ വിവാഹം ഒരാഴ്ചക്കുടെ കഴിയുമ്പോൾ നടക്കും. അവളുടെ വരൻ ഗ്രാമത്തിലെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട ധനവാനായ ജോസഫ് ആയിരുന്നു. വലിയ ആലോചനകളൊന്നും ആ കല്യാണ നിശ്ചയത്തിനില്ലായിരുന്നു.

'ഓ സാധുക്കൾക്കു എന്താണിത്ര ഒരുങ്ങാനുള്ളതു്'. മറുള്ളവയെപ്പോലെ ഒരു സാധാരണ സംഭവം.'

'അതെങ്ങനെയെങ്കിലുമാകട്ടെ. നിനക്കു നല്ല ഒരു ദാമ്പത്യജീവിതം ഞാൻ ആശംസിക്കുന്നു. നിനക്കുണ്ടാകുന്ന കുട്ടികളെ നീ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വില പഠിപ്പിക്കണം. കേട്ടോ?' ഡെബോറാ നെടുവീർപ്പിട്ടു. അവൾ തുടർന്നു. 'യഹൂദായുടെ സിംഹത്തിനുവേണ്ടി അവരെ പരിശീലിപ്പിക്കണം.'

അങ്ങനെ അവരുടെ സംഭാഷണം നിർണ്ണായകമായ ഒരു ഘട്ടത്തിലെത്തി. അവരുടെ പ്രത്യാശയായ രാജാവിനെപ്പറ്റി അവർ അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിച്ചു.

'നമ്മുടെ രാജാവു് പ്രതാപശാലിയായിരിക്കും. അദ്ദേഹം ഭ്രഷ്ണഡങ്ങളെയെല്ലാം തന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിലാക്കും. ദാവീദിനെപ്പോലെ പരാക്രമശാലിയും ശലോമോനെപ്പോലെ ബുദ്ധിമാനുമായിരിക്കും അദ്ദേഹം.'

''എന്റെ പൊന്നേ! നിന്റെ ഭാവനപോലെ ഒരു രാജാവു് നമുക്കു് ഉണ്ടാകുകയില്ല. രാജാക്കന്മാരുടെ കാലം എന്നേ

കഴിഞ്ഞുപോയി. അ റബ്ബിയുടെ പ്രസംഗം എത്ര അബദ്ധ പൂർണ്ണമാണു്".

ദെബോറ മൂർച്ചയുള്ള കത്തിയെടുത്തു. അവൾ അ മര ത്തിന്റെ പരുപരുപ്പുള്ള തൊലി ചെത്തിമിനുസമാക്കി. മി ന്നൽ വേഗത്തിൽ അവൾ മേരിയെ തീഷ്ണമായി നോക്കി. തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളോടു വിയോജിച്ച മേരിയോടു അ വൾക്കു അരിശമുളവായി.

'മേരീ! എന്റെ ധാരണ തെറ്റാണെന്നോ? അതിശക്ത നായ ഒരു രാജാവിന്റെ ആഗമനം നാമെല്ലാം വിശ്വസി ക്കുന്ന ഒരു പരമാർത്ഥം മാത്രമാണു്. അതുകൊണ്ടു നിന്റെ ധാര ണയെങ്ങനെയാണു്?'

ദെബോറയുടെ ശ്രദ്ധ വീണ്ടും മരത്തൊലിയിലേക്കു തി രിഞ്ഞു. അവിടെ എന്തോ എഴുതുന്നതിനു അവൾ ശ്രമിക്കുക യാണു്. മേരിയുടെ ശാന്തവും ദൃഢവുമായ വാക്കുകൾ അവി ടെ മുഴങ്ങി. അവൾ ആരെയും ഭയപ്പെട്ടില്ല.

'അ ഭാവന തന്നെ ദൈവഹിതത്തിനു എതിരാണു്. നാം ആഗ്രഹിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള ഒരു ലോകജേതാവായിരി ക്കുകയില്ല അദ്ദേഹം. നമ്മെ വിദേശീയ ശത്രുവിന്റെ ദാ സ്യത്തിൽ നിന്നും വിമോചിപ്പിക്കുമെന്നും തോന്നുന്നില്ല'.

"ഹായ്. അതൊരു പുതിയചിന്തയാണല്ലോ. ഈ വി ചിത്ര സ്വപ്നം എന്നു കണ്ടു?"

പൊതുജന ധാരണയ്ക്കും, ചിന്താഗതികൾക്കും എതിരാ യി നിൽക്കുന്ന മേരിയെ, ദെബോറ അത്ഭുതത്തോടെ തുറി ച്ചു നോക്കി. അവൾക്കു ഭ്രാന്തു പിടിച്ചെന്നു ദെബോറയ്ക്കു തോന്നി. പക്ഷേ മേരി യാതൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതെ തുടർന്നു.

"നമ്മുടെ ഉദ്ധാരകൻ യഹൂദന്മാരുടെ മാത്രം രാജാവല്ല. മനുഷ്യ സമുദായത്തിന്റെ അനർഘ സമ്പത്തായിരിക്കും. അ ധഃപതനത്തിൽ നിന്നും നമ്മെ ഉയർത്തുന്നതിനാണു് അദ്ദേ ഹം ജന്മമെടുക്കുന്നതു്. അതാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഥമ വും പ്രധാനവുമായുള്ള കർത്തവ്യം."

"മേരി നിനക്കെന്താണ്? ഇതെവിടെ നിന്നും കിട്ടിയ വിവരങ്ങളാ?"

'പ്രവചനങ്ങൾ. ദിവ്യങ്ങളായ തിരുവെഴുത്തുകളിൽ നിന്നു ശേഖരിച്ചവയാണ്. ശരിയായി പഠിക്കുന്ന ആർക്കും ഇതു വ്യക്തമായി കാണാവുന്നതാണ്. കൊട്ടാരത്തെക്കാൾ കുടിലും, സിംഹാസനത്തെക്കാൾ ദേവാലയവും ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു രാജാവായിരിക്കും അദ്ദേഹം. അവഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മാനുഷിക മൂല്യങ്ങളെ അദ്ദേഹം ആദരിക്കും. ശാപഗ്രസ്തമായ ലോകത്തെ ഇരു കൈകളും ഉയർത്തി അനുഗ്രഹിക്കുകയായിരിക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം'.

'ഓഹോ അങ്ങനെയുള്ള ഒരാളാണോ നിന്റെ രാജാവ്. പാവം!' ദെബോറയുടെ പരിഹാസരസം കലർന്ന വാക്കുകൾ.

മേരി ആവേശത്തോടെ തുടർന്നു.

"ഒരർത്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹം രാജാവേ അല്ല. ഒരടിമയെക്കാൾ വിനയാന്വിതനാണ്. കുഞ്ഞാടിനെപ്പോലെ ശാന്തനായിരിക്കും. ബഹുമാനിക്കപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ ബഹുമാനിക്കുകയാണ് അദ്ദേഹത്തിനിഷ്ടം". "നിറുത്തു. നീ ചിറകടിച്ചു പറക്കുകയാണ്. നിന്റെ ആദർശങ്ങൾ ഇവിടെങ്ങും ചെലവാകുകയില്ല. അതിനിനിയും യുഗങ്ങൾ ഉണ്ടാകണം. മേരീ ഞാൻ പറയുന്നതു കേൾക്കൂ. നമ്മുടെ ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യം വീണ്ടെടുത്തു, എന്നേക്കും പരിപാലിക്കുന്ന ഒരു രാജാവിനെയാണ് ആവശ്യം.''

"അല്ല. നമ്മുടെ ആവശ്യം അതിലും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതാണ്. പാപത്തിൽ നിന്നും മരണത്തിൽ നിന്നും ശാശ്വതമായ വിടുതൽ നൽകുന്ന ഒരു രാജാവിനെയാണ് നമുക്കാവശ്യം.''

ആവശ്യബോധം കൊണ്ടു മേരിയുടെ കണ്ണുകൾ തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ദെബോറ ഒരു ഉന്മാദിനിയെപ്പോലെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

"മേരീ! നീ ഇങ്ങനെയൊരു സ്വപ്നജീവിയായിപ്പോയല്ലോ. കഷ്ടം ദിവാസ്വപ്നക്കാരും, ആദർശവാദികളും മ

നുഷ്യലോകത്തിൽ ജീവിച്ചു കണ്ടിട്ടില്ല." അവൾ മരത്തൊലി യിൽ എഴുതിക്കഴിഞ്ഞു. തല ചായ്ച്ചും ചരിച്ചും അവൾ അ തു നോക്കി. അ മുഖഭാവം സംതൃപ്തമായിരുന്നു.

"യഹൂദന്മാരുടെ രാജാവു്."

മരത്തൊലിയിൽ കൊത്തപ്പെട്ടിരുന്ന വാക്കുകളായിരുന്നു അവ. മേരിയുടെ ബോധത്തിന്റെ ലോകം അനന്ദം കൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. ച്യവന പുതുവീഞ്ഞിന്റെ ലഹരി. അ രണ്ടു വാ ക്കുകൾ അവളുടെ കണ്ണുകൾക്കു മുമ്പിൽ നിന്നു വളരുകയാ ണു്. അവ വിശ്വമാകെ തേജസ്സോടെ നിറയുകയാണു്. ദിക്കു കൾ അവർക്കു ച്യുറും നിന്നു അനന്ദനൃത്തം ചെയ്യുന്നു.

III

നസറേത്തിലെ കുന്നുകൾ അകലെയുള്ള നീലിച്ച അവ്യ ക്തതയിലേക്കു ഓടി മറയുകയാണു്. സായംകാലത്തിന്റെ ഭം ഗി അവിടെ നിറഞ്ഞുനിന്നു. പക്ഷേ കണ്ടാനന്ദിക്കുവാൻ ആരും ഒരുമ്പെട്ടില്ല. പച്ചപ്പുൽനാമ്പുകൾ തേടി ആടുകൾ അപ്പോഴും അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു. വെള്ളം കോരു ന്നതിനു സ്ത്രീകൾ വഴിത്തലയ്ക്കലേക്കു പോയി. അ വരുടെ ഭർത്താക്കന്മാരും സഹോദരന്മാരും വയലിൽ പണി യുകയാണു്.

മേരി കുടമെടുത്തു അവരുടെ പിന്നണികളിൽ ചേർന്നു. അവൾ ച്യുറുപാടും നോക്കി. ഒരുപോറ അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടു്. അവൾ മറ്റുള്ള സ്ത്രീകളിൽ റോമാഭരണത്തോടുള്ള വിദ്വേ ഷം പറഞ്ഞിളക്കുകയാണു്. അതിന്റെ അസഹ്യത പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുകയാണു്. അറപ്പും വെറുപ്പും അവരുടെ മുഖത്തു നിഴലുകൾ നിറച്ചു. പ്രതികാര വാഞ്ഛ അവരുടെ ഹൃദയ ങ്ങളിൽ ഉറഞ്ഞുകൂടുകയാണു്.

ആരും ധൃതികൂട്ടിയില്ല. വെള്ളം കോരാതെ അവർ ചെറുപാറകളിൽ ഇരുന്നു. രാജ്യത്തെ ബാധിച്ച പൊതുദുഃഖ ത്തിന്റെ ആഴം അവർ അപ്പോഴാണു് മനസ്സിലാക്കുന്നതു്. അ

വരനുഭവിച്ച മർദ്ദനങ്ങൾ അവർ ഓർമ്മിക്കുകയും വൈരാഗ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ദെബോറ മേരിയുടെ അടുത്തു വന്നു. സ്നേഹത്തോടെ മേരിയുടെ കൈകൾ പിടിച്ചു. മേരിയുടെ വിശാല നയനങ്ങളിലേക്കു ദെബോറയുടെ നീലക്കണ്ണുകൾ ചൂഴിഞ്ഞിറങ്ങി. ഓമനത്വം തുളുമ്പുന്ന കൺമണികളിൽ ദെബോറയുടെ സുന്ദരരൂപം പ്രതിഫലിച്ചു.

'ദെബോറാ! നീ നാടിനു വലിയ ദ്രോഹമാണു ചെയ്യുന്നതു്. ജനങ്ങളിൽ തെറ്റിദ്ധാരണയുളവാക്കാൻ പറഞ്ഞിയതാണു് നിന്റെ പ്രസ്താവനകൾ.'

'കഷ്ടം! ഞാനെന്തു ചെയ്തു?'

'നാം അന്യരെയെന്തിനു കുറ്റംവിധിക്കുന്നു നാം തന്നെ തെറ്റുകാരായിരിക്കുമ്പോൾ? നാം ദൈവകൽപ്പനകൾ ലംഘിക്കുകയും തോന്ന്യാസം നടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നേർ വഴിയിലേക്കു വരുന്നതിനു നാം അശേഷം പോലും ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. തന്നേന്നികളെ ദൈവം ഇങ്ങനെയാണു് ശരിപ്പെടുത്തുന്നതു്. ഭാരങ്ങളും പ്രയാസങ്ങളും നമുക്കു തന്നു നമ്മെ ശുദ്ധീകരിക്കുകയാണു്. പക്ഷേ പഠിപ്പുള്ളവരെന്നു അഭിമാനിക്കുന്ന യഹൂദർ അദ്ദേഹത്തെ അശേഷംപോലും ക്ലേശിക്കുന്നില്ല. അവർ നന്നായി വരുന്നതിനു പകരം ചീത്തയാകയാണു്. ജീവിതം തിരുത്തിയെഴുതുമ്പോൾ നമുക്കു നല്ല വഴി ദൈവം കാണിച്ചുതരും. പണ്ടു ഇങ്ങനെയുള്ള നൂറുനൂറു സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ബാരാക്കിന്റെയും, ശിംശോന്റെയും, ഗിദയോന്റെയും കാലത്തു്. നീ ഇതൊന്നും ഓർക്കുന്നില്ലേ? പിൻതലമുറകളുടെ ഉപയോഗത്തിനാണു് അവയെല്ലാം എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്''.

ദെബോറ അതു കാര്യമാക്കിയില്ല. അവൾ നിസ്സാരഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

''നീയൊരു അത്ഭുതജീവിയാണു്. ആർക്കും തോന്നുന്നതല്ല നിനക്കു തോന്നുന്നതു്. കുഞ്ഞേ നിന്റെ വലിയ ആഗ്രഹമെന്താണു്?''

ദെബോറയുടെ വികാരപൂർണ്ണമായ ഹൃദയം മനസ്സിലാക്കാൻ മേരിക്കു വിഷമമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഓലപ്രളങ്ങളാകാത്ത നൂറുനൂറു വികാരങ്ങൾ അഗ്നിപർവ്വതത്തിലെ രാസദ്രവങ്ങൾപോലെ തിളയ്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

മേരി സഖിയുടെ കൈത്തലം അമർത്തി. ഏതാനും നിമിഷത്തേക്കു അവളുടെ അധരപുടങ്ങൾ ഒരു പുഞ്ചിരിയാൽ പ്രകാശിതമായി.

അവളുടെ പ്രത്യുത്തരം കേൾക്കാൻ അടുത്തിരുന്ന യുവതികൾ സംഭാഷണം നിറുത്തി. അവർ ശ്രദ്ധാലുക്കളായി.

"എന്റെയോ?" മേരി ഒരു നെടുവീർപ്പിട്ടു. "ഞാനെന്താണു ആശിക്കാവുന്നതു? ഞാൻ സാധുവാണു. ഞാൻ എന്തെങ്കിലും ആഗ്രഹിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതെനിക്കുവേണ്ടി ആയിരിക്കുകയില്ല."

ഇതരസ്ത്രീകൾ മേരിയെ കടക്കണ്ണുകൾ കൊണ്ടു നോക്കി. വെളുത്ത പക്ഷത്തിലെ ചന്ദ്രികപോലെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ആ സൌന്ദര്യധാമത്തോടു് അവർക്കു് അസൂയ തോന്നി. ചിലർ മനസ്സാ അവളെ അഭിനന്ദിച്ചു.

'ദേവീ!' നിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ആഗ്രഹമെന്താണെ?' ആരോ ദെബോറയോടു ചോദിച്ചു.

ദെബോറയുടെ നെറ്റിത്തടത്തിൽ ചുളിവുകൾ വീണു. ഒരു നെടുവീർപ്പു ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ നിന്നുപൊന്തി. അവളുടെ നെഞ്ചു് ആകെ കുലുങ്ങി. അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ അശ്രുകണങ്ങൾ തെളിഞ്ഞു. അജ്ഞാതമായ ആ ഖേദത്തിന്റെ കാരണം കണ്ണുനീരിൽക്കൂടി കാണുക സാധ്യമായിരുന്നില്ല.

'ഞാൻ നിർഭാഗ്യയാണു്.' ദെബോറയുടെ വാക്കുകൾ അവർ വികരനിർഭരതയോടെ കേൾക്കുകയാണു്. തെന്നലിലുലയുന്ന പനയോലകളുടെ മർമ്മരവും ആ രഹസ്യം കേൾക്കുന്നതിനു അടുത്തെത്തി.

'എന്റെ ആഗ്രഹത്തിനു ആകാശത്തോളം ഉയർച്ചയുണ്ടു്. അതു കൊണ്ടായിരിക്കണം പാതാളത്തോളം ആഴമുള്ള ആത്മവ്യഥ.'

ദെബോറയുടെ സ്വരം പ്രൌഢമായി.

'ആ മഹാരാജാവിന്റെ മാതൃസ്ഥാനം അലങ്കരിക്കാനുള്ള ഒരു മഹാഭാഗ്യത്തോളം വലുതായിരിക്കുകയില്ല ഈ ലോകത്തിലെ സ്ഥാനമാനങ്ങളുടെയും, പ്രതാപത്തിന്റെയും ആകെത്തുക.' അവളുടെ കണ്ണുകൾ വിടർന്നു. അഭിമാനവും സൌന്ദര്യവും അവിടെ മഴവില്ലിന്റെ ശോഭ കലർത്തി.

പെട്ടെന്നു ഒരു ദയനീയവിലാപം കേൾക്കായി – എതിരേയുള്ള ബന്നിയുടെ ഭവനത്തിൽനിന്നു്. ഒരുക്കൂട്ടം ക്രൂരപ്പടയാളികൾ അവിടെയുണ്ടു്. അവരെന്തോ ശിക്ഷണപരിപാടിയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുകയാണു്. അധികാരസ്വരം നിറഞ്ഞ ക്രൂരവാക്കുകൾ അവിടെ കേൾക്കാം. വേട്ടക്കാരുടെ കാലൊച്ചകേട്ട അമ്പരന്ന മാൻപേടകളെപ്പോലെ അവർ പകച്ചു നിന്നുപോയി. അഗ്നി ആ വീട്ടിലെ ക്രൂരയിലേക്കു പടരുന്നു. പുക തുണപോലെ ഉയരുന്നു. ആ പടയാളികൾ ക്രൂരകളെ ഓടിച്ചുപോയി.

ഏകോദ്ദേശ്യത്തോടെ ആ യുവതികൾ ആ ഗൃഹത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു. അവരൊന്നും മിണ്ടിയില്ല. തിങ്ങിക്കൂടിയ വികാരങ്ങൾ നാക്കിനെ ബന്ധിച്ചു. അവർക്കു ശ്വാസം തടസ്സപ്പെട്ടു.

ബന്നിയുടെ ശവശരീരം വെട്ടും കുത്തുമേറ്റു മുറിവേറ്റു കിടക്കുന്നു. അയാളുടെ ഭാര്യയും കുട്ടികളും കൊല്ലപ്പെട്ടു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി യത്നിച്ച സാധു കൃഷീവലൻ! ഹെരോദാവിന്റെ ശിക്ഷയാണതു്. സഹോദരനെ കുത്തിക്കൊല്ലുക.

ആ കടുത്ത അനീതിക്കെതിരായി അവർ പ്രതിഷേധിച്ചു. അവശ്യബോധം അവരെ ഇരുമ്പുപോലെ ബലമുള്ളവരാക്കി. അവിടെ ഒരു നിരോധനയുത്തരവു് സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. "ചക്രവർത്തിക്കെതിരായി ഉപജാപകവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെടുന്നവർക്കുള്ള ശിക്ഷ. ഈ ദ്രോഹിയുടെ ഓർമ്മയ്ക്കായി ഇവിടെ എന്തെങ്കിലും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനെ നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു".

ഉഗ്രമായ രാജശാസനത്തിനു ഒരു പടയാളിയുടെ ഭീകരപ്രകൃതിയുണ്ടായിരുന്നു. കനത്ത നിശ്ശബ്ദത അവിടെ വ്യാപിച്ചിരുന്നു.

"അമ്പടാ അവന്റെ ഒരു ഉത്തരവ്." ദെബോറ ശൌര്യത്തോടെ ഗർജ്ജിച്ചു. അവൾ അതു വലിച്ചുകീറിയപ്പോൾ സ്ത്രീകൾ അമ്പരന്നുപോയി.

"ഇയാളുടെ ശാശ്വതസ്മരണയ്ക്കായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യണം. ഒരു സ്മാരകശില ഇവിടെ സ്ഥാപിക്കണം". അവൾ ആജ്ഞാപിച്ചു. ഒരു പരുക്കൻപാറ അവിടേക്കു നീക്കിയിട്ടു.

"ഹെരോദാ എന്തൊരു കൂട്ടുജന്തുവാണു? നാട്ടു മുടിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ സ്വന്തം സഹോദരന്മാരെ ഒറ്റിക്കൊടുത്തവൻ– അവനൊരു കുറുക്കനാണെന്." അവൾ ആവേശപൂർവ്വം തുടർന്നു.

"അതും മൌനമായി നിൽക്കരുതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള മർദ്ദനഭരണം നമുക്കുവേണ്ട. നാളെ നമ്മുടെ ഉടയവർക്കും ഉറ്റവർക്കും ഇതേ അനുഭവമാണു് ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നതു്. നാം അതിനു് ഇടയാക്കരുതു്."

'റോമാഭരണം തകരട്ടെ'. ചുരുട്ടിയ കൈ അവൾ ആകാശത്തിലേക്കു ഉയർത്തി. അവൾ മുദ്രാവാക്യം വിളിച്ചു.

അബലകൾ ധീരകളായി. കഴുകന്റെ ബലമുള്ള ചിറകുകൾ അവർക്കു അപ്പോൾ ലഭിച്ചതായി തോന്നി. അവർ തങ്ങളുടെ നേതാവിനെ അനുകരിച്ചു. നിശ്ചലമായ ആ മലന്പ്രദേശം മുഖരിതമായി.

"ജയ് ജയ് യഹൂദരാജാ."

അജയ്യമായ ദേശീയബോധത്തിന്റെ അലയൊലികൾ നാട്ടിൽ നിറയുകയാണു്. തികഞ്ഞ ആത്മാഭിമാനത്തോടെ അവർ ആർത്തു — ജനിക്കാനിരിക്കുന്ന രാജസിംഹത്തിനുവേണ്ടി. അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി ജീവൻ അർപ്പിക്കുന്നതിനു അവർ പരിശീലനം സ്വീകരിക്കുകയാണു്. ആ മുദ്രാവാക്യം നിർജ്ജീവമായ വയലുകളിൽക്കൂടി യുദ്ധകാഹളംപോലെ പാഞ്ഞു. പച്ചപ്പുല്ലണിഞ്ഞ വയലിലെ ഗോതന്പുചെടികൾ ശ്വാസം അടക്കി നിശ്ചേഷ്ടരായി നിന്നു.

ഒരുസംഘം കുതിരപ്പടയാളികൾ വേട്ടനായ്ക്കളേപ്പോലെ ആ രംഗത്തണഞ്ഞു. അലക്സാണ്ടർ രാജകുമാരൻ സംഘ

നേതാവായിരുന്നു. അവർ ബന്നിയെ വധിച്ചശേഷം പോകുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് അവർ സ്ത്രീകളുടെ ശബ്ദകോലാഹലം കേട്ടത്. അവർ മടങ്ങിയെത്തി.

'നിങ്ങളെന്താണു പറഞ്ഞത്?' ഒരു പടയാളി ചോദിച്ചു. ദെബോറയാണ് മറുപടി നൽകിയത്. 'താൻ മാറിനിൽക്കേടോ. ഞാൻ തന്റെ നേതാവിനോടു പറഞ്ഞുകൊള്ളാം.'

ദെബോറാ സ്ത്രീകളെ തള്ളിമാറ്റി മുന്നണിയിൽവന്നു. അവൾ യുവരാജാവിനെ അഭിമുഖീകരിച്ചു. ആ തീഷ്ണനയനങ്ങൾ അയാളുടെ കണ്ണുകളിലൂടെ ഒരു ശരംപോലെ പാഞ്ഞിറങ്ങി. അയാളുടെ ശക്തികേന്ദ്രത്തിനു ഉലച്ചിൽ സംഭവിച്ചു.

'എടാ കുരുക്കാ! ആരെന്തു പുണ്യം ചെയ്തിട്ടാ നിനക്കീ മനുഷ്യരൂപം കിട്ടിയത്? റോമിൽനിന്നും യാചിച്ചു കിട്ടുന്ന സ്വാദുഭോജനത്തെക്കാൾ ഇവിടത്തെ പൂത്ത അപ്പക്ഷണങ്ങളല്ലേ നല്ലതെന്നു നിന്നെ ആരാ പഠിപ്പിക്കേണ്ടത്?'

അവൾ ഒരു സിംഹിയെപ്പോലെ ഗർജ്ജിച്ചു.

രാജകുമാരൻ അധിക്ഷിപ്തനായി. പക്ഷേ അയാൾ മൗനതമറച്ചു. കഴിയുന്നിടത്തോളം അധികാരത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയോടെ അയാൾ ചോദിച്ചു.

'ആരാണ് ഈ രാജശാസനം വലിച്ചുകീറിയത്?' ആ വാക്കുകൾക്ക് ഓജസ്സും ദാർഢ്യവും അശേഷംപോലുമില്ലായിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ അയാളുടെ സ്വരം ഇടറുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

'ഞാനാണ്' കരളുറപ്പോടെ ദെബോറാ ചൊടിച്ചു. 'രാജാവിന്റെ പേരു കേട്ട ദെബോറാ ഭയപ്പെട്ടുകയില്ല. വീട്ടുകളെ കൊള്ളയടിക്കുന്ന നീ ഓർത്തോ, ജീവനുള്ള ഒരു ദൈവമുണ്ടെന്ന്. നിന്നെ ഒരുക്രമിയെപ്പോലെ അദ്ദേഹം വിധിക്കും.'

അലക്സാണ്ടറുടെ മുഖം മങ്ങി. ഒരു ഭീരുവിനെപ്പോലെ അയാൾ നടുങ്ങി. പടയാളികൾ ക്രോധപുരസ്സരം അവളെ തുറിച്ചു നോക്കി. പക്ഷേ കോപാധീനമായ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ

അപ്രതിഹതമായ ശക്തി തടയുന്നതിനു് ആർക്കും കഴിയുമായിരുന്നില്ല.

രാജകുമാരൻ കോപം കൊണ്ടു് അടിമുടി വിറച്ചു. അയാൾ മുമ്പോട്ടു കുതിച്ചു. വലതുകൈയിലൊരു മാരകായുധം തിളങ്ങി. മൂർച്ചയുള്ള ഒരു കഠാരി!

'ശ്ച. നിൽക്കവിടെ.' ജലപാതം പോലെ ഉഗ്രമായ ഒരാജ്ഞാസ്വരം.

യുവരാജാവിന്റെ കൈ ഒരിഞ്ചുപോലും താണില്ല. ഒരു മൺപ്രതിമപോലെ അയാൾ നിശ്ചേഷ്ടനായി നിന്നുപോയി.

വിശേഷവസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞ ഒരു ഭടനായകൻ ആ രംഗത്തു പെട്ടെന്നു പ്രവേശിച്ചു. ചുറുക്കുള്ള ഒരു വെള്ളക്കുതിരയിലാണു് അയാൾ കയറിയിരുന്നതു്. ഇളിഭ്യനായി നിന്ന അലക്സാണ്ടറുടെയും പടയാളികളുടേയും അഭിവാദ്യം മനഃപൂർവ്വമായി അയാൾ അവഗണിച്ചു.

സ്ത്രീകൾ പതുക്കെ പതുക്കെ അകലുകയാണു്. അവർ പേടിച്ചുപോയി.

ഭടനായകൻ ഡെബോറയുടെ അരികിലണഞ്ഞു. ആ പെരുമാറ്റത്തിലെല്ലാം പൂർവ്വപരിചയത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ ദൃശ്യമായിരുന്നു.

'ഡെബോറാ.' സ്നേഹത്തോടെ അയാൾ വിളിച്ചു. 'ഞാനെത്രനാളായി നിന്നെ അന്വേഷിക്കുന്നു. എന്നെ മറന്നു പോയതായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടു.'

അയാൾ പരാതിപ്പെട്ടു.

അതിക്രൂരമായ വെയിൽ വസന്തകാലത്തിലെ കുളിർനിലാവായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. ഡെബോറയുടെ ക്ലേശങ്ങൾ മാറിപ്പോയതുപോലെ തോന്നി. അവൾക്കു് ആ സ്നേഹസ്വരത്തെ നിരസിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലതന്നെ. അവൾ അയാളോടു് അത്രയ്ക്കു കടപ്പെട്ടവളാണു്.

അയാൾ കുതിരപ്പുറത്തുനിന്നുമിറങ്ങി. ആദരം ഭാവിച്ചു നിന്ന രാജകുമാരനോടു് അയാൾ പറഞ്ഞു: 'ഇവിടെ നിൽക്കണ്ടാ പോകൂ.'

ഭടപ്രമാണിയുടെ ഗൌരവഭാവം മാറി പ്രസന്നമായി.

'ദെബോറാ! തിനാനിയും പോകണമെന്നാണോ തോന്നുന്നത്.'

'എവിടെ? റോമിലോ?'

'അതേ. എന്നു ഇനിയും തിരിച്ചുവരുമെന്നു അറിഞ്ഞുകൂടാ. നീ ഇവിടെ സ്ത്രീകളുമായി സംഭാഷിക്കുമെന്നു ഞാനറിഞ്ഞു നിന്നെ കാണാനാണ് ഞാൻ ഓടിയെത്തിയതു്.'

ദെബോറയുടെ മുഖകാന്തി കുറയുകയായിരുന്നു.

'അങ്ങു് എനിക്കു വളരെ ഉപകാരങ്ങൾ ചെയ്തു. അതിനെല്ലാം നന്ദി പറയാൻ എനിക്കു കരുത്തില്ല. എന്റെ അപ്പനമ്മയും കൊല്ലപ്പെട്ടു. അങ്ങള്ള ജീവിക്കുന്നുണ്ടോയെന്നു അറിവില്ല. ഞങ്ങളുടെ കുടുംബക്കാർ നിരപരാധികളാണു്. തെറ്റുകാരെ കണ്ടുപിടിച്ചു ശിക്ഷിക്കാമെന്നു അങ്ങു് വാക്കു തന്നിട്ടുണ്ടല്ലോ. അങ്ങു് അതെന്നാണു് നിർവഹിക്കുക.'

''വ്യസനാധിക്യത്താൽ അവളുടെ തൊണ്ടഇടറി; കണ്ണുകൾ ബാഷ്പകലുഷിതങ്ങളായി.''

ദെബോറയെ രക്ഷിച്ച സൈന്യാധിപൻ സെവറസ് അയിരുന്നു. കുറവാളിയെ ശിക്ഷിക്കാമെന്നു അയാൾ അന്നു വാക്കു നൽകിയിരുന്നു. അതിനുശേഷമേ അവരുടെ വിവാഹം നടക്കുകയുള്ളു. അപ്രതീജ്ഞയ്ക്കു ശേഷം കൊല്ലം നാലഞ്ചുകഴിഞ്ഞു. സെവറസിനു കാൽനാഴിക തികച്ചു കിട്ടുകയില്ല. റോമിലേക്കും അവിടെനിന്നു സൈപ്രസിലേക്കും യെരുശലേമിലേക്കും അയാൾ ഓടിനടക്കണം. രഹസ്യപ്പോലീസുദ്യോഗസ്ഥനാണു് അയാൾ. അയാളുടെ ബലമായ സംരക്ഷണം മൂലമാണു് ദെബോറ ഇത്രയും തന്റേടമായി പെരുമാറുന്നതു്. അവളെ സഹായിക്കുന്നതിനു അയാൾ അത്മാർത്ഥമായി പരിശ്രമിക്കുന്നുണ്ടു്. അവളുടെ സഹോദരനെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു് അയാൾ അക്ഷീണം ഓടിനടക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ ദീർഘമായ കാലതാമസം അയാളെ കുണ്ഠിതനാക്കി.

'ദെബോറാ! എന്നോടു ക്ഷമിക്കു്. എന്നിലർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വിശ്വാസത്തിനു ഞാനൊരിക്കലും ഭംഗം വരുത്തു

കയില്ല. നീ കരയാതെ. നിന്റെ കണ്ണുനീർ കാണാൻ എനിക്കു കരുത്തില്ല. ആ മനുഷ്യാധമന്റെ പേരിലുള്ള കുറ്റങ്ങൾ ഗുരുതരങ്ങളാണു്. പഴയ സംഭവമായതുകൊണ്ടു തെളിവുകൾ തീരെയില്ല. ഇതൊക്കെയാണു് പ്രയാസങ്ങൾ. അയാൾ അടുത്ത കുറ്റം ചെയ്യുന്നതുവരെ നമുക്കു ക്ഷമിച്ചിരിക്കാം."

മന്ദഹാസത്തിന്റെ ഒരു രജതരേഖ ആ കവിൾത്തടത്തെ മനോമോഹനമാക്കി.

അവരൊരുമിച്ചു ഗ്രാമത്തിലെ സത്രത്തിലേക്കു നടന്നു. വാദ്യഘോഷത്തോടെ ഒരു സംഘം പടയാളികൾ രാജപാതയിൽ ക്രൂടി വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

'ഓ ഇതെന്നാ, പടയാളികളുടെ കൂടിയിളകിയോ?' ദെബോറാ ചോദിച്ചു.

'അല്ല. ചക്രവർത്തിയുടെ വിളംബരം. എന്താണെന്നു നമുക്കു നോക്കാം.'

തപ്പും മേളവും ഒരുമിച്ചു മുഴക്കിക്കൊണ്ടു് ആ പടയാളികൾ അടുത്തെത്തി. അവരുടെ വർണ്ണപ്പകിട്ടുള്ള വസ്ത്രങ്ങളും അംഗചലനങ്ങളും കാണികളെ ആകർഷിച്ചു.

സംഘത്തലവൻ വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"ജനസംഖ്യയെടുക്കുന്നതിനു എല്ലാവരും ബേത്ലേഹെമിൽ പോകണം. വിശദ വിവരങ്ങൾ പിന്നാലെ അറിയിക്കും."

പാട്ടും പാടി അവർ വഴിയുടെ വളവിൽ അപ്രത്യക്ഷരായി. പക്ഷേ കർണ്ണാനന്ദകരമായ ആ സംഗീതം അപ്പോഴും കേൾക്കാമായിരുന്നു.

IV

മധ്യാഹ്നമായി.

മുൻ അദ്ധ്യായങ്ങളിലെ സംഭവങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടു മാസങ്ങൾ എട്ടൊൻപതു കഴിഞ്ഞു. ജനസംഖ്യ നിർണ്ണയത്തിനു ആളുകൾ നിർദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കു പോകേണ്ടിവന്നു. ജോ

സഹിനും മേരിക്കും വളരെ സാവധാനത്തിൽ യാത്രതുടരാനേ കഴിവുണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

സൌഭാഗ്യപൂർണ്ണമായ വയലിന്റെ നവചിത്രങ്ങൾ ചമച്ചുകൊണ്ടു സൂര്യൻ അകാശമദ്ധ്യത്തിലെത്തി. നൂറു മൈൽ യാത്ര അവസാനിക്കാറായി. എന്തു ക്ലേശങ്ങളും പ്രയാസങ്ങളും അവർ സഹിച്ചെന്നോ! ഒരുവിധത്തിൽ അവർ ബേത്‌ലേഹെമിന്റെ അതിർത്തിയിൽ പ്രവേശിച്ചു.

'മേരീ! നമ്മുടെ യാത്ര തീരാറായി. ഇനിയും ഒന്നരണ്ടു നാഴികകൂടെ യാത്രചെയ്താൽ മതി. നോക്കൂ അ വെള്ള പ്പൊട്ടുപോലെ കാണുന്നതു് അവിടത്തെ സ്ഥലമാണു്.'

ജോസഫ് വൃക്ഷത്തണലിൽ കഴുതയെ നിറുത്തി. അ യാളുടെ വാക്കുകൾ സാന്ത്വനോല്ലീപകങ്ങളായിരുന്നു. ഭാര്യ യെപ്പറ്റി ക്ലേശിതൽ കരുതുകയും ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അ മനസ്സിനെപ്പറ്റി അവൾക്കു അശേഷംപോലും സംശയമില്ല. ജോസഫിന്റെ കൃപായം വഴിയാത്രമൂലം മുഷിഞ്ഞിരുന്നു. കാലിലെ ചെരിപ്പുകൾ പൊടികൊണ്ടു മലിനമായിരുന്നു.

മേരി ഗർഭിണിയാണു്. ശരീരത്തിന്റെ ബലഹീനാവസ്ഥ മേരിയെ ക്ലേശിതൽ അവശയാക്കിയിരുന്നു. ഉഗ്രമായ വെയിലും ഭയങ്കരമായ ശീതവും അവളെ ക്രമത്തിലധികം ശല്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഇത്രയും വഴി എങ്ങനെ വന്നുവെന്നു ഓർത്തു് അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

ഹേമന്തമാരുതൻ ഇലകളുമായി ചേർന്നു് മർമ്മരഗാനം പാടുകയായിരുന്നു. നിറംമങ്ങിയ വെള്ളപ്പുടപോലുള്ള നിഴലിൽവച്ചു അവൾ മൂടുപടം മാറ്റി. അ മുഖത്തെ ക്ഷീണമകറ്റുന്നതിനു ഒരു കുളിർകാറ്റു ഓടിയണഞ്ഞു. അ ചുരുണ്ട തലമുടികൾ കുതുഹലരായി കാറ്റിൽ കുഴഞ്ഞാടി. യാത്രയുടെ അന്ത്യത്തിലെത്തി. ഇനിയും വിശ്രമിക്കാം. അ വിചാരത്തിൽ അവൾ അഹ്ലാദഭരിതയായി. അനന്ദാനുഭൂതിയിൽ അവളുടെ ചെഞ്ചുണ്ടുകൾ മനോഹരമായ പുഞ്ചിരിയാൽ വിളങ്ങി.

'ശ്ശോ, എന്റെ തൊണ്ട വരണ്ടുപോയി'.

ഒരു ലോഹപ്പാത്രവുമായി ജോസഫ് സമീപത്തുണ്ടായിരുന്ന അരുവിയിലേക്കു പോയി.

മേരി ചുറ്റുപാടും നോക്കി. പാതയ്ക്കിരുവശവും വലിയ ഗോതമ്പുവയലുകളാണ്. അതിനപ്പുറം ഇരുണ്ട കുന്നുകൾ വൃത്താകാരമായ ഒരു കോട്ടപോലെ കാണാം. അവൾ അതിനപ്പുറത്തുനിന്നു വരുകയാണ്. തികച്ചും നൂതനങ്ങളായ സാഹചര്യങ്ങൾ.

പുരാതന രാജാക്കന്മാരുടെ വിശ്രുതമായ സങ്കേത സ്ഥാനം.

മേരി വെള്ളം ഒന്നു മോന്തിനു കുടിച്ചുതീർത്തു. ആശ്വാസപൂരസ്സരം അവൾ ഭർത്താവിനെ നോക്കി. അവളുടെ ഏതാവശ്യവും നിർവഹിക്കുവാൻ സന്നദ്ധനായ ഭർത്താവിനെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതിനും നന്ദി പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനും അവൾ തെല്ലും മടിച്ചിരുന്നില്ല.

ഒഴുകിയൊഴുകി കൂട്ടുന്ന യാത്രക്കാർ സത്രങ്ങളിലായിരുന്നു ആശ്വാസം കണ്ടെത്തിയത്. വഴിയമ്പലം നേരത്തെതന്നെ യാത്രക്കാരെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്നു. മോഹിനികളുടെ നൃത്തവും സംഗീതവും വിദഗ്ധമായി ആസൂത്രണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. ധൂർത്തിയും ഒച്ചപ്പാടുമാണ് എവിടെയും. ഭക്ഷ്യപേയാദികളുടെ സുഗന്ധം കാറ്റിൽ കലർന്നിരുന്നു. നാനാവിധ ശബ്ദങ്ങളാൽ ആ അന്തരീക്ഷം മുറ്റി നിന്നിരുന്നു.

സത്രമുടമസ്ഥൻ യഥോചിതം നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കൂട്ടത്തിൽ പണംതരാൻ കഴിവുള്ളവരെ മാത്രമേ അയാൾ സത്രത്തിൽ താമസിപ്പിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. മുറികളിലെല്ലാം കൂട്ടത്തിൽ ആളുകളായി. ഒരു ഭൃത്യൻ പ്രവേശിച്ചു. തെല്ലൊരു നീരസത്തോടെ അയാൾ അവനെ നോക്കി.

'യജമാനനെ കാണാൻ ഒരാൾ വന്നിരിക്കുന്നു'.

'എന്തിനാ?'

'താമസിക്കാൻ സ്ഥലം വേണമെന്നു'.

'സ്ഥലമില്ലെന്നു പറഞ്ഞില്ലേ?'

'പറഞ്ഞു. പക്ഷെ പോകാൻ ഭാവമില്ല.'

'ആട്ടെ ആളെങ്ങനെയിരിക്കുന്നു?' യാത്രക്കാരന്റെ ധനസ്ഥിതിയെ പരീക്ഷിച്ചറിയുന്നതിനു അയാൾ ചോദിച്ചു.

'കാഴ്ചയ്ക്ക തരക്കേടില്ല. പക്ഷെ വേഷവിധാനങ്ങൾ പന്തിയല്ല.'

അയാൾ എണീറ്റു വെളിയിലേക്കു നടന്നു. വേഷപ്രച്ഛന്നനായ ഒരു കുബേരനെ കാണുമെന്നു അയാൾ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു.

അഗതൻ നസറേത്തിലെ ജോസഫായിരുന്നു. സന്ധ്യാസമയത്താണു് അയാൾ ഉള്ളിപ്പട്ടണത്തെത്തിയതു്. അടുത്ത വേട്ടക്കുടെ ഇരുട്ടുരും സൂക്ഷിച്ചു സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണു് തന്റെ പ്രതീക്ഷകൾ തെറ്റിയെന്നു അയാൾക്കു മനസ്സിലായതു്. അയാൾ കുനുത്ത മുഖത്തോടെ തീർത്തുപറഞ്ഞു.

'മുറിയുടെ കാര്യമാണെങ്കിൽ നിന്നിട്ടു കാര്യമില്ല. ഇവിടെ അധികപ്പറ്റൊന്നുമില്ല. വാടകയാണെങ്കിൽ വളരെ കൂടുതൽ. നിങ്ങളെക്കൊണ്ടു അതിനു സാധ്യവുല്ല.'

ജോസഫിനെ സംബന്ധിച്ചു അതു പരമാർത്ഥമായിരുന്നു.

'അകട്ടെ നിങ്ങൾക്കു എന്തുതരാൻ കഴിയും?'

ജോസഫ് ആ ചോദ്യം കേട്ടിരുന്നില്ല. അയാൾ അവശതയോടുകൂടെ പറഞ്ഞു.

'എന്റെ ഭാര്യ കൂടെയുണ്ടു്. അവൾ പൂർണ്ണ ഗർഭിണിയാണു്'.

'എന്റെ കൂടെപ്പിറപ്പേ! ഇവിടെ മുറിയൊന്നുമില്ല. നിങ്ങളെ സഹായിക്കാൻ എനിക്കു ആഗ്രഹമുണ്ടു്. പക്ഷെ സ്ഥലമില്ലാതെന്തു ചെയ്യും? സമയം കളയാതെ വേറെ വല്ലടത്തും ചെന്നു തിരക്കു്'.

ഉടമസ്ഥൻ തിരികെ നടന്നു — ശല്യക്കാരനെ വേഗം ആട്ടിയോടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്ന സംതൃപ്തിയോടെ

ജോസഫ് തളിരിലപോലെ തളർന്നു. കൈകാലുകൾ അനക്കുന്നതിനുപോലും അയാൾ ആ അവസരത്തിൽ അശക്തനായിരുന്നു. നിരാശയും നിരുന്മേഷതയും ഒരു ആവശ്യക്കാരനെ ബാധിച്ചിരുന്നു.

മേരി കഴുതപ്പുറത്തു ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അൽബഹളുള്ള സത്രത്തിൽ സ്ഥലം ലഭിക്കുകയില്ലെന്നു അവൾക്കു മനസ്സിലായി. ഭർത്താവിന്റെ മുഖവൈവർണ്ണ്യം അവളുടെ മനസ്സിനെ ഉൽക്കണ്ഠാഭരിതയാക്കി. സന്തോഷഭാവം നടിച്ചുകൊണ്ടു മേരി ഭർത്താവിന്റെ ക്ലേശദൂരീകരണത്തിനു ശ്രമിച്ചു.

'നമുക്കു ഇവിടെങ്ങും സ്ഥലം ലഭിക്കുകേലാ'. വളരെ വിഷമിച്ചാണു് അയാൾ അതുമാത്രം പറഞ്ഞതു്.

'സാരമില്ല'. ഇതുമാത്രം ആളുകളുടെ ഇടയിലെങ്ങനെയാണു് താമസിക്കുന്നതു്. വരൂ നമുക്കു പോകാം.'

'മേരി! ഗ്രാമത്തിലെവിടെയെങ്കിലും നമുക്കു അഭയം കിട്ടും. അവർ കുറച്ചുകൂടെ നല്ല മനുഷ്യരായിരിക്കും. നിനക്കു വിടെ എത്താൻ കഴിയുമോ എന്നാണു് എനിക്കു് പേടി.'

'ധാരാളം കഴിയും'. ആ വാക്കുകൾ അയാളെ തെല്ലു ആശ്വസിപ്പിച്ചെങ്കിലും മേരി തീരെ അവശയായിരുന്നു. 'ദൈവം നമ്മെ ആശ്രയമില്ലാത്തവരായി വിട്ടുമോ? ഒരിക്കലുമില്ല. അദ്ദേഹം നമുക്കു വീടു് എവിടെയോ ഒരുക്കിയിട്ടുണ്ടു്.'

സങ്കേതം തേടി ആ ദമ്പതികൾ യാത്ര തുടർന്നു. അവരുടെ കഴുത നടന്നുക്ഷീണിച്ചിരുന്നു. യാത്ര മന്ദഗതിയിൽ തുടരുവാനേ അവർക്കു സാധിച്ചുള്ളു. വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞ പാതയിലൂടെ കുന്നുകൾ കയറി ഇറങ്ങി. കുന്നിൻ നെറുകയിൽ എത്തിയപ്പോഴാണു് തന്റെ ചിന്താഗതി തെറ്റിപ്പോയെന്നു അയാൾക്കു മനസ്സിലായതു്. അവിടെങ്ങും ഭവനങ്ങളില്ല. സത്രത്തിന്റെ തെക്കുഭാഗങ്ങളിലായിരുന്നു ജനവാസം. പക്ഷെ അവർക്കു ആശ്രയിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ബേത്‌ലേഹെമിലെ രാജകൊട്ടാരം അവരുടെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നു. പ്രൌഢഗംഭീരമായ എട്ടടുപ്പുകളോടും ഗോപുരങ്ങളോടും അതങ്ങനെ തലയുയർത്തി നിൽക്കുകയാണു്.

ഇനി എന്തുചെയ്യണമെന്നു അവർക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അവർ അവശതയുടെ പ്രതിരൂപങ്ങളായി നിലകൊള്ളുകയാണു്. ഉൽക്കണ്ഠാകുലരായ അഭയാർത്ഥികൾ. അവരുടെ ഗതി തടയപ്പെട്ടു. തിരിച്ചുപോകാനാണെങ്കിൽ അതിനു ക്ഷീണം അനുവദിക്കുന്നുമില്ല. മേരി വിഷമിച്ചു.

ജോസഫ് ധൈര്യമവലംബിച്ചു. അയാൾ അവളെ ധൈര്യപ്പെടുത്തി.

'മേരി! നമുക്കു ഈ രാജമന്ദിരത്തിൽ രാപാർക്കാം. ഇവിടെ ആരും താമസം കണക്കയില്ല. തൊഴുത്തിലോ വീറകു പുരയിലോ എവിടെയാ സ്ഥലമില്ലാത്തത്?'

മേരിക്കു ഇതരാഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ അവൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അവളുടെ അഗ്രഹമറിയാനായി ജോസഫ് മേരിയെ നോക്കി. അസുമനസൂര്യന്റെ പൊൻകിരണങ്ങളിൽ മുഴുകിനിൽക്കുകയായിരുന്ന ആ കനക വിഗ്രഹം. ഹേമന്തവർണ്ണമായ സൂര്യസുമനത്തിനു രംഗസംവിധാനം ബദ്ധപ്പാടോടെ നിർവ്വഹിക്കുന്ന പടിഞ്ഞാറൻ ചക്രവാളത്തെ അത്ഭുതത്തോടു നോക്കുകയായിരുന്ന മേരി.

'എന്താ ഒന്നും പറയാത്തത്?'

'ഞാനെന്തു പറയട്ടെ. അങ്ങെയുടെ ഇഷ്ടമല്ലാതെ എനിക്കു വേറൊന്നുമില്ലെന്നു അറിയാൻ പാടില്ലേ?'

മേരി സംഫുടാക്ഷരവാണിയായി പ്രത്യുത്തരം നൽകി. ജോസഫ് നവംനവങ്ങളായ പ്രതീക്ഷകളിൽ മുഴുകി കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പോയി.

V

ജോസഫിനു കൊട്ടാരത്തിൽ പ്രവേശനം കിട്ടി. ഭാഗ്യവശാൽ അയാൾക്കധികം വിഷമിക്കേണ്ടിവന്നില്ല. മദ്ധ്യവയസംക്രമായ ഒരു സ്ത്രീ അത്തിയുടെ ചാഞ്ഞിറങ്ങിവന്ന കമ്പു് പിടിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുകയായിരുന്ന വഴിയിൽക്കൽ. വേഷവും ഭാവവും കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ ജോസഫ് നിശ്ചയിച്ചു, അവൾ രാജകുടുംബത്തിൽ പെട്ടവളാണെന്നു്. ഒരു സ്ത്രീയ്ക്കു അനുചിതമായ ഗൌരവമാണു് ആ മുഖത്തു തെളിഞ്ഞു നിന്നിരുന്നതു്.

ജോസഫ് വിനയപൂർവ്വം അഭിവാദ്യം ചെയ്തു. അവരതു കണ്ടു. പക്ഷേ പ്രതിവന്ദനം ചെയ്യുന്നതിനു അവർ ഒരു

ശ്രമവും നടത്തിയില്ല. ക്രൂരതയുടെ ഒരു പ്രതിമപോലെ അവർ നോക്കി നിൽക്കയാണ്. അവരെ സമീപിക്കേണ്ടിയില്ലായിരുന്നുവെന്നു അയാൾക്കു തോന്നി.

അവർ മഹാനായ ഹേരോദാവിന്റെ ഭാര്യ മിറിയാമാണ്. അവർ പ്രശസ്തമായ മക്കാബ്യകുടുംബത്തിലെ ഒരംഗമായിരുന്നു. അവൾ അത്രയും അധഃപതിച്ചു പോയതിൽ അയാൾ വളരെ വ്യസനിച്ചു.

മഹാരാജാവിന്റെ അപ്രീതിക്കു് അവർ പാത്രീഭൂതയായി. തന്മൂലം അവരെ ബേത്‌ലഹേമിലേക്കു അയച്ചിരിക്കുകയാണ്. ലോകർ സംശയിക്കാത്തവിധം അവളെ വധിക്കണമെന്നു രാജാവു് നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. മൂത്ത പുത്രനും അവരും ചേർന്നു നിർമ്മിച്ച ശ്രദ്ധാലോചന പരസ്യമായി. മൂത്ത പുത്രനെ ഹേരോദ രാജദ്രോഹകുറ്റം ചുമത്തി നിഗ്രഹിച്ചു.

അവൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. പക്ഷെ അവളുടെ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളും രഹസ്യമായി രാജാവു് അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞു. മിറിയാം അധികപ്രസംഗിയും അധികാരമോഹിയുമായിരുന്നു. രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ അവൾ അനാവശ്യമായി കൈകടത്തി. അവളെ ജോസഫ് വെറുത്തു. പക്ഷേ വന്ന സ്ഥിതിക്കു കാര്യം തുറന്നു പറയാൻ അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു. കാര്യം അറിയിക്കുന്നതു പിന്നൊരു കുറിമയായി വരരുതു്. ദൈവം അയാളെ സഹായിക്കും.

'ഞാൻ നസറേത്തിൽനിന്നും വരികയാണ്. ചക്രവർത്തിയുടെ കൽപന അനുസരിച്ചു'.

'അതിനു ഞാനെന്തു വേണം? അങ്ങേരുടെ അടുക്കലേക്കു ചെല്ലണം'.

ജോസഫിന്റെ ഹൃദയം വേദനിച്ചു. അവശ്യക്കാരെ നിന്ദിക്കുന്ന അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ ക്രൌര്യം കട്ടകെട്ടിക്കിടന്നു. ഒരു സ്ത്രീക്കു പിശാചിനേക്കാൾ ഭയങ്കരിയാകാൻ കഴിയും.

'തമ്പുരാട്ടി! ക്രൂടെ ഭാര്യയുമുണ്ട്. അവൾ പൂർണ്ണ ഗർഭിണിയാണ്. സത്രത്തിലിടം കിട്ടിയില്ല. ഞങ്ങളെ ദയവുചെയ്തു് സഹായിക്കണം. ഞങ്ങളെന്നും കൃതജ്ഞരായിരിക്കും'.

'ഓ നിങ്ങൾ കുതജ്ഞരായിരിക്കും. വളരെ നല്ലതു'. വെറുപ്പുനിറഞ്ഞ സ്വരമായിരുന്നു അവരുടേതു. രാജകുല ത്തിൽ പെട്ടവർക്കെന്തിനാണു പാവപ്പെട്ടവന്റെ നന്ദി.

'തിരുമേനീ, ഉപയോഗശൂന്യമായ വല്ല പുറംപുരകളും മതി. ഞങ്ങളുടെ ആവശ്യം അത്രയധികമാണു'.

ആ കുന്നിൻപുറത്തെല്ലാം ചെറിയചെറിയ ശാലകളാണു. അവയിലൊന്നു അവരുടെ ആവശ്യത്തിനധികമാണു.

'നിനക്കൊക്കെ തരാമെടാ. ആ വഴിയിൽക്കൂടി പോയി നിന്നോ'.

നിന്ദാഗർഭമായ ആ സ്വരം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു ജോസ ഫിനു അപ്പോൾ കഴിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്റെ ആവശ്യം പ്രയാസത്തോടെങ്കിലും സാധിച്ചല്ലോ എന്നോർത്തു അയാൾ സന്തോഷിച്ചു.

സന്ധ്യയിലെ തണുത്ത കാറ്റിൽ ചൂടുപിടിച്ച അയാളുടെ നെറ്റിത്തടം ക്രമേണ തണുക്കുകയായി. ആശ്വാസപൂർവ്വക മായ ഒരു ദീർഘനിശ്വാസം അയാളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു.

പ്രവേശനദ്വാരത്തിൽ അയാൾ ദീർഘനേരം കാത്തു നിന്നു. ഒരോ നിമിഷവും അയാൾക്കു യുഗങ്ങളുടെ നീളം നൽകി. ഒരു ഭടൻ അവിടെവന്നു. അയാൾ ആജ്ഞാപിച്ചു: 'എന്തിനാടോ, അവിടെ നിൽക്കുന്നെ വേഗം പോ'.

'എനിക്കു തമ്പുരാട്ടിയെ കാണണം'

'തമ്പുരാട്ടി ഇപ്പോൾ ആരെയും കാണാറില്ല'.

'ഞാൻ ഇവിടെ നിൽക്കണമെന്നു പറഞ്ഞു.'

'എടോ അതു താൻ കാര്യമാക്കിയോ വെറുതെ പറഞ്ഞതാ.'

അയാളുടെ മനസ്സു ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞുവീഴുന്നതുപോലെ അയാൾക്കു തോന്നി. ആ നിരാശയിൽ അയാളുടെ ജീവൻ തന്നെ അകപ്പെട്ടേക്കുമെന്നു അയാൾ ഭയപ്പെട്ടു.

VI

വിശ്രമം ഒഴിച്ചു കൂടാത്ത ഒരാവശ്യമാണ്‌ മേരിക്ക്‌. ഒരടിപോലും നടക്കുക വയ്യാ. ദേഹമാസകലം വേദനയാണ്‌. മുള്ളിട്ടുപിടിക്കുന്നപോലെ. കിടന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നു അവൾക്കു തോന്നി.

ഒരു ദിക്കിലും സഹായത്തിന്റെ വാതിൽ തുറക്കപ്പെട്ടു നില്ല. എല്ലാ കവാടങ്ങളിലും നിരാശ അവർക്കു വേണ്ടി കാത്തുനിൽക്കുംപോലെ.

ദൈവം അവളുടെ ഉത്തമബന്ധുവാണ്‌. അവൾക്കു എപ്പോഴും സഹായവും പ്രചോദനവും അവിടെ നിന്നു ലഭിക്കാറുണ്ട്‌. ദൈവം അവളെ അതിശയകരമായി നടത്തുമെന്നു അവൾക്കു ഇപ്പോഴും നല്ല ധൈര്യമുണ്ട്‌. അവളുടെ മനസ്സ്‌ ഇടറിയില്ല. അതു ഹെർമ്മോൻ കൊടുമുടിപോലെ ഉറച്ചു നിന്നു. ശരീരത്തിനു ക്ഷീണമുണ്ട്‌. അതു ശരിതന്നെ.

ജോസഫ്‌ വരുന്നതു അവൾ കണ്ടു. ഓരോ കാൽവയ്പും അവൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പരിശോധിച്ചു. സന്തോഷചിന്തകൾ അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഓരോന്നായി മൊട്ടിട്ടുമ്പോൾ അയാൾ അടുത്തു വന്നു. ആ ശോകമൂകഭാവം അവളെ വിഗത ബോധയാക്കി. അയാളോടൊന്നും ചോദിക്കാൻ മേരിക്കു ധൈര്യമുണ്ടായില്ല.

ജോസഫിനോടു പരിഭവിക്കാതെ അവൾ ശാന്തമായി നിന്നു. ആ അസുഖകരമായ ശാന്തതയെ ഭഞ്ജിച്ചതു സന്ധ്യാവേളയിലെ അസ്ഫുടശബ്ദങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു. ജോസഫിന്റെ ഹൃദയം അപമാനിക്കപ്പെട്ടും, മുറിഞ്ഞും കാണപ്പെട്ടു.

'ഹാ! അവരെത്ര നീചമായിട്ടാണു പെരുമാറിയതു്‌. അതൊക്കെ ഞാനെങ്ങനെ പറയും? നമ്മുടെ ഭാഗ്യദോഷമെന്നല്ലാതെ എന്താണു്‌? ഈ ആവശ്യഘട്ടത്തിൽ നിനക്കു സന്തോഷവും തൃപ്തിയും നൽകാൻ കഴിയാഞ്ഞതിൽ ഞാൻ വേദനിക്കുന്നു'.

വേദനയുടെ മുകൾപരപ്പിൽ നിന്നു ചൂടുള്ള നെടുവീർപ്പു്‌ പൊന്തി.

'എന്തിനാണ് ഇതൊക്കെ പറയുന്നത്. ഞാൻ മൂലമല്ലെ ഈ ക്ലേശങ്ങളൊക്കെ. ആത്മനിന്ദനം ഒന്നും ആവശ്യമില്ലാത്ത കാര്യങ്ങളാണ്. ഒരിടവും കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ നമുക്ക മരച്ചുവ ട്ടിൽ ക്ഷീണമടിക്കണം. അല്ലാതെന്താ.'

മേരിയുടെ വാക്കുകൾ, പരിഭവത്തിന്റെ കരിപുരളാത്ത ഭാവം, അയാളുടെ ഹൃദയത്തെ തീയിൽനിന്നും രക്ഷിച്ചു. അയാ ളുടെ നഷ്ടപ്പെട്ട ശക്തി മടങ്ങിവന്നു.

'ഇപ്പോൾ ഇങ്ങനൊന്നും പോരല്ലോ.'

മേരിയുടെ അഭിപ്രായം അയാൾക്കു അത്ര ആദരണീയ മായി തോന്നിയില്ല.

ഒലിവുമരങ്ങളുടെ ശിഖരങ്ങൾ അവരുടെ തലയ്ക്കു മുകളിൽ ക്ഷീണംപോലെ ക്ഷീണിയിരുന്നു. ചിലച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പറവകളും ശാന്തരായി. മനുഷ്യശബ്ദമേ കേൾപ്പാനില്ല.

ആ ശാന്തത പ്രകൃതിയിൽ നിറയുകയാണ്. നമ്മുടെ യാത്രക്കാരും അതിൽ ഭാഗഭാക്കാകാൻ നിർബന്ധിതരായി. ജീവിതത്തെ ഭയപ്പെടുത്തുന്ന സഹചര്യങ്ങൾ. പരിചയ ക്കാരും ബന്ധുക്കളുമില്ലാത്ത ഒരന്യദേശം. എങ്ങനെ രാത്രി കഴിച്ചു കൂട്ടും. അതിഭയങ്കരമായ ശൈത്യം. മഴ പെയ്താൽ നേരം വെളുപ്പിക്കുകയില്ല.

അവരാശാന്തതയിൽ മുങ്ങിപ്പോയില്ല. അവരുടെ ഹൃദ യങ്ങൾ പ്രാർത്ഥനകളുമായി ഉയർന്നു. ജഗൽപിതാവിന്റെ കാൽക്കൽ അവർ സഹായം അഭ്യർത്ഥിച്ചു. കഴുത വീണ്ടും നടന്നു. ഉദ്ദേശരഹിതമായ ഗമനം. എവിടേക്കു പോകും? ലോകം വിസ്തൃതമെങ്കിലും അവരുടെ മുമ്പിൽ പാതക ളൊന്നുമില്ല.

പടിഞ്ഞാറൻ ചക്രവാളത്തിലെ ചുവപ്പുനിറം മാഞ്ഞു. അടുകൾ ആലകളിലേക്കു തിരികെ പോകുകയാണ്. ഒരു ചെറിയ കാറ്റു അലക്ഷ്യമായി ഓടിനടന്നു.

ഒരു കുന്ന് അവർ ഇറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. പെട്ടെന്നു ഭാഗ്യം ദൈവദൂതനെപ്പോലെ അവരുടെ മുമ്പിൽ അവതരിച്ചു.

ജോസഫ് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. വളവുതിരിച്ചു മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട മനുഷ്യനെ അയാൾ നല്ലതുപോലെ അറിയും. പക്ഷെ മനസ്സ് സമ്മതിക്കുന്നില്ല.

അയാൾ ഒരടിമയായിരുന്നു. ബേത്‌ലഹേം കൊട്ടാരത്തിലെ ഭാരമുള്ള ഒരു ചുമട്ട് അയാൾ വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ സ്നേഹബന്ധത്തിൽനിന്നും അയാളൊന്നും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. കാര്യലാഭമില്ലാത്ത സുഹൃത്ഭാവം. അയാൾ കീറവസ്ത്രങ്ങളാണ് ധരിച്ചിരുന്നതു്. മുഖം മറച്ചുകൊണ്ടു വളരുന്ന മീശ. കൃത്യമായി വയസ്സ് നിർണ്ണയിക്കുക സാധ്യമല്ല. എങ്കിലും ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനാണ്.

ജോസഫ് വിളിച്ചു.

'എലെയാസു'.

അയാൾ അവിടെനിന്നു, വിളിച്ച ആളിനെ ഒരു നോക്കു കാണാൻ.

"എലെയാസു, നീ ഇപ്പോഴുണ്ടോ? നിന്നെ കണ്ടതിൽ വളരെ സന്തോഷം".

ആകുലചിന്തകളുടെ നിഴലുകൾ മറയുന്നതുപോലെ ജോസഫിനു തോന്നി.

എലെയാസു ചുമടിറക്കിവച്ചു.

'ഹാ ആരായിതു്? എനിക്കും വളരെ സന്തോഷം. ആരാണീ കഴുതപ്പുറത്തിരിക്കുന്നതു്? ഇപ്പോൾ എവിടെ പോകയാ?'

'എലെയാസു, ഞാൻ വിവാഹമൊക്കെ കഴിച്ചു. നിന്നെ ഞാൻ മേരിക്കു പരിചയപ്പെടുത്താം'.

മേരി പുഞ്ചിരിതൂകി. ഹൃദയം കലർപ്പില്ലാത്തതിനുള്ള അസാമാന്യമായ കഴിവു അതിനുണ്ടായിരുന്നു.

മേരി അവളുടെ ക്ലേശങ്ങൾ മറന്നു. അടിമകളെപ്പറ്റി അവൾക്കു വളരെയധികം സഹതപിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു.

ജീവിതം നെടുനീളെ കഠിനാദ്ധ്വാനം ചെയ്യുകയും അതിന്റെ ഫലം അനുഭവിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നികൃഷ്ട

ജീവികൾ. മനുഷ്യനാണെങ്കിൽ അവനു എന്തെങ്കിലും ആശ്രയമുണ്ടായിരിക്കണം. പ്രതീക്ഷകൾ അവന്റെ ഹൃദയത്തിലെ സുന്ദരവികാരങ്ങളാണു്.

മേരിക്കു എല്ലെയാസിനോടു അകാരണമായി സ്നേഹം തോന്നി. ആ രൂപം അവൾ എവിടെവച്ചോ കണ്ടിട്ടുള്ളതായി ഒരു തോന്നൽ. അവ്യക്തമായ കിനാവിൽ ഉദിച്ച ആ വ്യക്തി ത്വത്തെ സ്മരണയുടെ വിസ്തൃതലോകത്തിൽ അവൾ അന്വേഷിച്ചു. ബുദ്ധിക്കും യുക്തിക്കും സമാധാനം നൽകുവാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരദൃശ്യശക്തി അവിടെ ആവിർഭവിച്ചതായി അവൾക്കു തോന്നി. അവർ മൂവരും മങ്ങുന്ന മാനത്തെനോക്കി മന്ദഹസിച്ചു.

'ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ എവിടെ പോകയാ? അതു പറഞ്ഞില്ലല്ലോ'.

'കാനേഷുമാരി'.

'ശരി, ചക്രവർത്തി റോമിലിരുന്നു ആജ്ഞാപിക്കുകയും നാം ഇവിടെ താമസിച്ചു അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എവിടെയാ താമസിക്കുന്നതു്? സത്രത്തിൽ ഒരിഞ്ചുപോലും സ്ഥലമില്ല'.

'ഒരിടവും കിട്ടിയില്ല. എന്തുചെയ്യണമെന്നു അറിഞ്ഞുകൂടാ.'

'നിങ്ങളെ കണ്ടപ്പോഴേ ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചതാണതു്. പണമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ നല്ല വീടുകൾ സത്രമുടമസ്ഥൻ ചട്ടംകെട്ടിത്തരും'.

'കുറെ പണമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ വഴിയിൽ അകാരണമായ താമസമുണ്ടായി.'

'അതു സാരമില്ല. ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു സ്ഥലമുണ്ടാക്കിത്തരാം.'

ഒരു സ്വർണ്ണഖനിമുഴുവൻ കിട്ടിയാൽ തന്നെയും ഇത്രവളരെ ആനന്ദം അവർക്കുണ്ടാകുകയില്ലായിരുന്നു. വരണ്ട നല്ല നിലത്തു വീണ പെരുമഴപോലെ ആ ഹൃദയങ്ങൾ തണുത്തു. നെടുതായ നിശ്വാസങ്ങൾ.

'എലെയാസൂ'! വളരെ നന്ദി'

മേരിയുടേതായിരുന്ന അ മധുരോക്തികൾ. അ ദമ്പതികളുടെ ഹൃദയങ്ങളെരുമിച്ചു ഈശ്വര സന്നിധിയിലേക്കു പറന്നുകയറി. സംതൃപ്തമായ അ ഹൃദയമലരുകൾ ദൈവത്തിന്റെ തൃപ്പാദത്തിൽ അവർ ഭക്തിയോടെ കാഴ്ചവച്ചു.

നേരം എരിഞ്ഞടങ്ങി. പറവകൾ സന്ധ്യാഗീതങ്ങളുടെ അവസാന ചരണവും പാടിക്കഴിഞ്ഞു. നക്ഷത്രങ്ങൾ തെളിഞ്ഞുവന്നപ്പോൾ അവർ സങ്കേതത്തിലേക്കു കൈതിയോടെ പോവുകയായിരുന്നു.

മരങ്ങളുടെ ഇടയിൽ രാത്രിയുടെ കറുത്ത കർട്ടൻ തൂക്കിയിരുന്നു. അ ഇലകൾക്കിടയിൽ കൂടി ഒരു വീടിന്റെ ഏതാനും ഭാഗങ്ങൾ കാണാം.

'ഇതൊരു കാലിക്കൂടാണു'. എങ്കിലും സൌകര്യം ഒട്ടും കുറവല്ല. അവശ്യമുള്ള സഹായസഹകരണങ്ങൾ ചെയ്തുതരാം. സമയം കിട്ടുമ്പോഴെല്ലാം ഞാൻ വരാം'.

എലെയാസൂ ചിരിച്ചു. അ വെള്ളപ്പല്ലുകൾ അപ്പോൾ വിരിഞ്ഞ മുല്ലപ്പൂക്കൾപോലെ മനോഹരങ്ങളായിരുന്നു. മേരി അ മന്ദഹാസത്തിലെ ആത്മാർത്ഥത അളന്നൊടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. അതു അഗാധമാണെന്നു അവൾക്കു ബോധ്യമായി. അവൾ അതിശയിച്ചു. അയാൾക്കെങ്ങനെ സന്തോഷിക്കാൻ കഴിയും?

എലെയാസൂ കഴുതപ്പുറത്തുനിന്നു സാധനങ്ങൾ ഇറക്കി. അവ എടുത്തു വീട്ടിനുള്ളിൽ കൊണ്ടുവച്ചു. കഴുതയെ തൊഴുത്തിലേക്കു മാറ്റി. അതിനു കുറെ വൈയ്ക്കോലും നൽകി.

ജോസഫ് വിളക്കു കത്തിച്ചു. കിടക്ക അയാൾ ശരിപ്പെടുത്തുകയാണു.

എലെയാസൂ ഓലിയിലേക്കു ഓടി. അടുത്തക്ഷണം ഒരു കുടം വെള്ളവുമായി മടങ്ങി.

'എലെയാസൂ' നീ നിർഭാഗ്യവശാൽ ഒരടിമയായിപ്പോയി. വാസ്തവത്തിൽ നീ ഒരു യജമാനൻ തന്നെയാ. ഇതുപോലുള്ള നല്ലശീലങ്ങൾ എവിടെ കാണും? മറ്റുള്ളവർക്കു

വേണ്ടി കഷ്ടപ്പെടുക നിനക്കിത്ര ഇഷ്ടമാണോ? നിന്നെ കണ്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ വളരെയധികം വിഷമിക്കുമായിരുന്നു.'

ജോസഫ് എലെയാസിന്റെ കൈകൾ മുറുക്കിപ്പിടിച്ചു. "അതേയതേ കുറെ വിഷമിക്കുമായിരുന്നു. അതൊന്നും പറയേണ്ടാ. ഞാനില്ലെങ്കിൽ മറെറാരാൾ കാണും. അല്ലെങ്കിലെന്തിനു? ദൈവമല്ലേ ഉള്ളതു്."

എലെയാസിനു തന്റെ പ്രവൃത്തി അത്ര അഭിനന്ദനാർഹമായി തോന്നിയിരുന്നില്ല.

"എലെയാസു് നിനക്കുചിതമായ ഒരു സമ്മാനം നൽകാൻ ഞങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അശക്തരാണു്. എങ്കിലും ഒരു നിസ്സാര സമ്മാനം സ്വീകരിക്കണം."

"എന്തു്? സമ്മാനമോ എയ്യ് അതൊന്നും വേണ്ടാ. പൂർവ്വ സുഹൃത്തിനെ സഹായിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്ന ചാരിതാർത്ഥ്യം മാത്രം മതി എനിക്കു്."

എലെയാസിന്റെ വാക്കുകൾ ഇടറി. അയാൾ തുടർന്നു.

"സ്നേഹിതാ! നാം തമ്മിൽ ആദ്യം കണ്ട ദിവസം ഓർമ്മിക്കുന്നോ? ഞാൻ ഇന്നെന്നപോലെ ആ ദിവസം ഓർമ്മിക്കുന്നു. അതിഭയങ്കരമായ ശീതകാലം. ഞാൻ അക്കൊല്ലമാണു് അടിമയായി തള്ളപ്പെട്ടതു്. ലോകരംഗത്തു നിന്നു ഞാൻ നരകത്തിലേക്കു നിഷ്ക്കാസനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. അഹോരവും വസ്ത്രവും ശരിക്കില്ല. വിറച്ചുകൊണ്ടു നസറേത്തിലെ തെരുവിൽ ക്രൂടി പോകുമ്പോൾ നിങ്ങളല്ലേ എനിക്കു കമ്പിളിപ്പുതപ്പു നൽകിയതു്. അതിപ്പോഴും എന്റെ കൈയിലുണ്ടു്. എന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ശീതം അപ്പോഴാണു് മാറിയതു്. ലോകത്തിൽ നിന്നു സ്നേഹം മാഞ്ഞുപോയിട്ടില്ലെന്നു എനിക്കന്നാണു് മനസ്സിലായതു്. അതിനു ഞാനെന്തു പകരം തന്നാൽ സാധിക്കും?"

എലെയാസു് വെളിയിലേക്കു നോക്കി. നേരിയ ഇരുൾ ചുരുളിൽ ലോകം കുട്ടങ്ങുകയാണു്.

'അയ്യോ, നേരമൊത്തിരിയായി. ഞാൻ പോട്ടെ'.

"എലെയാസർ! നീയാരാണ്? എനിക്കിപ്പോഴും മനസ്സിലാകുന്നില്ല. പ്രേതമോ, ദേവനോ?"

അതു തലയാട്ടി. എന്തിനായിരിക്കാം?

എലെയാസർ പിടഞ്ഞെണീറ്റു. ഭാരം വലിച്ചു തലയിൽ കയറ്റി. കൊട്ടാരത്തിലേക്കു വേഗം നടന്നു.

അതു അധരപുടങ്ങൾ ഹൃദയത്തോടു പതുക്കെ പറഞ്ഞു. 'താമസിച്ചതിനു നിനക്കിന്നു അടികിട്ടും'.

പക്ഷെ അയാൾ ഒരു ശിക്ഷയും ഭയപ്പെട്ടതായില്ല.

VII

മഹാനായ ഹെരോദാ ബുദ്ധിമാനായിരുന്നു. അയാൾ നയമുപയോഗിച്ചു എതിരാളികളെ കീഴടക്കി. അങ്ങനെയാണു് ബേത്‌ലഹേമിലെ കോട്ട അയാൾ കൈവശമാക്കിയതു്. റോമിലെ ശിൽപികളുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ കൊട്ടാരം പുതുക്കിപ്പണിതു. ഒരു രാജാവിനു ചേർന്ന സുഖസൗകര്യങ്ങളെല്ലാം അവിടെ സജ്ജമാക്കിയിരുന്നു. പ്രതാപത്തിന്റെ മുദ്ര അവിടത്തെ അന്തരീക്ഷത്തിൽപോലും പതിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. രഹസ്യമുറികളും, വിഭ്രമണമാർഗ്ഗങ്ങളും അതിനകത്തുണ്ടെന്നാണു് പറയുന്നതു്. വിസ്തൃതമായ പൂന്തോട്ടം കൊട്ടാരത്തിനു ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്നു. ഉയർന്ന കന്മതിലുകളിലെ പ്രവേശനദ്വാരങ്ങളിൽ രക്ഷാഭടന്മാർ കാവൽ നിൽക്കാറുണ്ടു്.

കൊട്ടാരത്തിലെ അലംകൃതമായ മുറി. വികസിച്ചുവരുന്ന പനിനീർപ്പൂപോലെ അഴകുള്ള ഒരു യുവതി വസ്ത്രധാരണത്തിന്റെ അവസാനഘടകം നിർവഹിച്ചുകഴിഞ്ഞു. പ്രതിരൂപത്തിന്റെ മനോഹരിത കണ്ടുവൾ അൽപം മന്ദഹസിച്ചു.

അവൾ, അലക്സാണ്ടർ രാജകുമാരന്റെ ഭാര്യയാണു്. റാഹേൽ. ഇസ്മായേലിന്റെ മകളെപ്പോലെ സുന്ദരിയായിരുന്നു. ആ അഴകിനെ ആരും ആദരിക്കും. വികാരഭാഷയ്ക്കു മാത്രമേ അതിനെ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധ്യമാവൂ. അന്നത്തെ വസ്ത്രങ്ങളായി തെരഞ്ഞെടുത്തതു് കസവുകേറിയ പട്ടുവസ്ത്രങ്ങ

ളായിരുന്നു. വജ്രാഭരണങ്ങൾ കഴുത്തിൽ കിടന്നു മിന്നിത്തിളങ്ങി. രത്നങ്ങളുടെ തിളക്കത്തിൽ അവളുടെ മുഖശോഭ വർദ്ധിച്ചിരുന്നു. സമൃദ്ധമായ കാർക്കുന്തലിൽ അപ്പോൾ വിടർന്ന പൂക്കൾ ചൂടിയിരുന്നു. സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളുടെ വാസന അവിടെ വ്യാപിച്ചു. റാഹേലിനെ ഈ മനോഹരവേഷത്തിൽ കണ്ടവർ അതിശയിച്ചു. അസാധാരണമായ ഒരു സംഭവമാണെന്നു്.

എന്താണവൾ ആഹ്ളാദിക്കുന്നതു്?

രണ്ടു നീണ്ട കൊല്ലമായി അവൾ ഭർത്താവിനെ പിരിഞ്ഞു ജീവിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു്. പിരിഞ്ഞുള്ള ജീവിതം അവൾ അശേഷം പോലും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. സാഹചര്യങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദത്തിൽ അവൾ ആ സാഹസിക കൃത്യത്തിനു വഴങ്ങിയെന്നുമാത്രം.

അലക്സാണ്ടർ യുവരാജാവിനെ അവൾ വളരെയധികം ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. തിരക്കേറിയ ജീവിതത്തിൽ അവളോടു അടുത്തിരിക്കുവാൻ അയാൾക്കു സാധിച്ചില്ല. അതിനു അവൾ ക്ഷമിക്കാൻ ഒരുക്കമാണു്.

യുവരാജാവു് ദേശമെല്ലാം ചുറ്റി സഞ്ചരിക്കുകയാണു്. അതിന്റെ രഹസ്യം റാഹേലിനു കുറെയൊക്കെ അറിയാം. ഭീകരമായ ഒരു രഹസ്യമാണു്.

പെസഹാപെരുന്നാളിന്റെ ആഴ്ചയിൽ അവൾക്കൊരു എഴുത്തു കിട്ടി. യുവരാജാവു് അടുത്ത വാരത്തിൽ അവിടെ വരും. അയാൾ റാഹേലിനെ കാണാൻ കൊതിക്കുന്നെന്നു്.

അവളെന്തു സന്തോഷിച്ചെന്നോ? കാർമേഘമിറഞ്ഞ ആകാശത്തിൽ നീറുത്തില്ലാതെ പറക്കുന്ന ഒരു വേഴാമ്പലിനെപ്പോലെ. ഇനിയും ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾ മാത്രം.

യുവരാജാവിനോടു അവൾക്കു് നൂറായിരം കാര്യങ്ങൾ പറയാനുണ്ടു്. ഒരുമിച്ചുള്ളൊരു ജീവിതത്തിനുവേണ്ടി അവൾ അഭ്യർഥിക്കുന്നു. രണ്ടുപേരും രണ്ടിടത്തായുള്ള ജീവിതം അവശ്യമില്ല. ഇനിയും വേദനയനുഭവിക്കാൻ അവൾക്കു ഹൃദയമില്ല.

മണമുള്ള പൂമൊട്ടുപോലെ അവൾ വികസിക്കാൻ തുടങ്ങുകയാണു്. മണം കാറ്റിൽ വീതറുന്നതിനു മുമ്പു സൂര്യോദയം പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുകയാണു്. കൊതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സമാഗമത്തിൽ അനുഭൂതമാകാവുന്ന സുന്ദരവികാരങ്ങളെ തേടിത്തിരിഞ്ഞു റാഹേൽ സമയം തള്ളിനീക്കി.

നാമൊന്നു മുഗ്രഹിക്കുന്നു. പ്രതീക്ഷിക്കാത്തതു കൈവരികയും മുശിച്ചതു അകലുകയും ചെയ്യുന്നു. കുമാരിയെ കാത്തിരുന്നതായ ദൈർഭാഗ്യം അതിവേഗം അനുഗമിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. നീണ്ട കാൽവയ്പുകളിൽ അതു അവളോടൊപ്പമെത്തി.

റാഹേൽ കാത്തിരുന്നു. ഹൃദയഹാരിയായ നിലാവുപോലെ. എലെയാസർ അതിലെ കടന്നുപോയി. മുഖം ചിന്താദ്യോതകമായിരുന്നു.

'എടാ എലെയാസേ'.

അയാൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഭംഗിയുള്ള വേഷവിധാനങ്ങളണിഞ്ഞ രാജകുമാരി. അവൾ മന്ദഹസിച്ചു അയാൾ അത്ഭുതംനിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടു നോക്കിനിൽക്കുകയാണു്.

'എനിക്കിന്നു ഉത്സവമാണു്'. കുമാരി പറഞ്ഞു.

'ഉത്സവമെല്ലാം കഴിഞ്ഞില്ലേ തിരുമേനീ?'

'ഇല്ല, തുടങ്ങിക്കാൻ പോകുന്നതേയുള്ളു'.

'തമ്പുരാട്ടി. അങ്ങേപ്പുറത്തു ഒത്തിരി മണമുള്ളപൂക്കളുണ്ടു്. ഞാൻ ചേന്നു പറിച്ചോണ്ടു വരാം'. 'വേണ്ടാ. നീയതെല്ലാം വൃത്തിയാക്കും ഞാൻ തന്നെ പോകാം.'

റാഹേൽ തനിയെ തോട്ടത്തിലേക്കു ഓടിക്കയറിഞ്ഞു. പെട്ടെന്നു മുകനകവിഗ്രഹം അവിടെ നിന്നു.

ഒരെഴുത്തു്. പരിചിതമായ കൈയ്യക്ഷരം അവളുടെ ഹൃദയം വേഗത്തിൽ സ്പന്ദിച്ചു.

രാജകുമാരനേറ്റതല്ലേ മുകൈപ്പട. അതേ കൊട്ടാരത്തിലെ ദാസിക്കാണു് മുഎഴുത്തു്. ഹാ എന്തൊരു മോശമാണതു്. ബുദ്ധിഹീനയായ ദാസിയുടെ കൈയിൽ നിന്നു അതവിടെ വീണതായിരിക്കണം.

റാഹേൽ എഴുത്തു തുറന്നു. ഇരമ്പുന്ന ഹൃദയം.

ഒരിണ്ണനയനങ്ങൾ പരിഭ്രമത്തോടെ ആ വാക്കുകൾ മനസ്സിലാക്കുകയായിരുന്നു. അവൾക്കുള്ള എഴുത്തും ഇതും ഒരു ദിവസം തന്നെ എഴുതപ്പെട്ടതാണു്.

അതിപ്രകാരമായിരുന്നു.

'ഞാനിന്നലെ യെരുശലേമിലെത്തി. പുതിയ ഒരു നക്ഷത്രം ഉദിച്ചകാര്യം നീ അറിഞ്ഞുകാണുമല്ലോ. ഏതാനും ജ്യോതിശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇവിടെയെത്തിയിരിക്കുന്നു. യഹൂദന്മാരുടെ രാജാവായി പിറന്ന ശിശുവിനെ കാണാനാണു അവരിപ്പോൾ ശ്രമിക്കുന്നതു്. അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ യഹൂദന്മാരുടെ രാജാവു് ബേത്ലഹേമിലാണു് ജനിക്കേണ്ടതു്. അങ്ങനെ വരുമെങ്കിൽ ഞാൻ കാംക്ഷിക്കുന്ന രാജസ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെട്ടും. അങ്ങനെയൊരു സംഭവം ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതിനു ആവശ്യമായ നടപടികൾ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഏതായാലും ശിശുവിനെ അന്വേഷിച്ചുപോയ വിദ്വാന്മാർ വരട്ടെ.

മുമ്പു് നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതിയിൽ നീ മനഃപൂർവ്വമായ മൌനം ദീക്ഷിക്കുന്നുവെന്നു എനിക്കു തോന്നിപ്പോകുന്നു. അതിനാണു് രാജകുമാരിയെ അങ്ങോട്ടേക്കു അയച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ കാലതാമസം അസുഖകരമായ ഒന്നാണു്. ഏതായാലും നീ ചെയ്യാനുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള കൃത്യത്തിനും സൂക്ഷ്മതയും സാമർത്ഥ്യവും അധികമായിപ്പോയി എന്നു വരുന്നതല്ല. റോമാധിപത്യം തകർത്തു കഴിയുമ്പോൾ നിനക്കു പ്രതിഫലം ലഭിക്കാതെ പോകയില്ല. ....

അവളുടെ നീണ്ട വിരലുകളിൽ നിന്നു എഴുത്തു താഴെ വീണു. അവൾ ഉദ്വേഗപൂർണ്ണയായി. മനഃസ്സാക്ഷിവിഹീനനായ യുവഭർത്താവിന്റെ അനുചിത്യത്തിൽ അവൾക്കു ക്ഷോഭിക്കാതിരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

"കുമാരിയെ അതിനാണു് അങ്ങോട്ടേയ്ക്കു അയച്ചിട്ടുള്ളതു്." എഴുത്തിലെ ഒരു വാചകം ദുരുദ്ദേശപൂർണ്ണമായി അവൾക്കു തോന്നി.

'എന്തിനു്?' അവളുടെ ഹൃദയം അവശ്യപ്പെട്ടു.

'ഉത്തരമില്ല.' കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലെ അനുഭവങ്ങളെ മനനദണ്ഡമാക്കി അവൾ പരിശോധിച്ചു. രാജകുമാരൻ

അവളെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. അവളുടെ ആവശ്യങ്ങളെല്ലാം നിറവേറ്റപ്പെട്ടു. പക്ഷേ ആ ചോദ്യങ്ങൾ വീണ്ടും തെളിയുകയാണ്. അവയ്ക്കെല്ലാം ഉത്തരം നൽകപ്പെടണം.

'എന്തിനാണ് അസുഖകരമായ കാലതാമസം.'

'നീ ചെയ്യാനുള്ള കാര്യം. എന്തു കാര്യം?'

ചോദ്യങ്ങൾ അവളുടെ മൂടുലമനസ്സിനു നേരേ എറിയപ്പെടുകയാണ്. കൽമഴപോലെ അവ തോരാതെ പെയ്യുന്നു. എത്തും പിടിയും ഇല്ലാത്ത പ്രശ്നങ്ങൾ. അവൾ അടിമുടി വിറച്ചു. ഒന്നും അവൾക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

ഭ്രതകാലം അവളെ ഓർക്കാൻ തുടങ്ങി. വെളിച്ചം അതിന്റെ അന്ധകാരത്തിലേക്കിറങ്ങി. രാജകുമാരി ബേത്ലഹേമിലേക്കു പോരുന്നതിനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ ഓരോന്നായി അനുസ്മരിച്ചു.

അവൾ ഭർത്താവിനോടൊരുമിച്ചു യെരുശലേമിൽ താമസിക്കുകയായിരുന്നു. റാഹേലിനു ഒരു കുറവുമില്ലായിരുന്നു. ജീവിതം പ്രഭ നിറഞ്ഞ ഒരു നക്ഷത്രമായിരുന്നു. അലക്സാണ്ടർ അവളോടു പറയുകയാണ്.

'റാഹേൽ! നീ എന്താണ് വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചു വരുന്നതു്?'

അയാളുടെ മുഖം വേദനയാൽ വിങ്ങുന്നതുപോലെ അവൾക്കു തോന്നി. സ്നേഹമുള്ള ഭർത്താവിന്റെ ഭാവം. ഹൃദയം തീയോടു അടുപ്പിക്കുന്നതു പോലെ.

'എന്തോ എനിക്കു ഒരു സുഖം തോന്നുന്നില്ല.'

'ഈ നഗരത്തിലെ ബഹളങ്ങളും ജീവിതരീതികളും നിനക്കു പിടിക്കുന്നില്ല. പോയി കുറെ നാൾ ബേത്ലഹേമിൽ താമസിക്കുക. അങ്ങനെ മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും ഒരു വിശ്രമം കൊടുക്കൂ. അമ്മയും അവിടെയുണ്ടല്ലോ.'

പക്ഷേ അവൾക്കു ഇഷ്ടമല്ല. ഇണപിരിഞ്ഞുള്ള ജീവിതം. അയാളെ പരിചരിക്കാനുള്ള ഭാരമുള്ള ചുമതല അവളിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരുന്നു.

'അപ്പോൾ അങ്ങനെ കാണുന്നതോ?'

അയാൾ ചിരിച്ചു. റാഹേലിന്റെ സ്നേഹത്തിനു അംഗീകരണം നൽകുന്നപോലെ.

'അതു ശരിയല്ല. നിന്റെ ആരോഗ്യമല്ലേ ക്രൂശതൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതു്. ഞാൻ മിക്കവാറുമൊക്കെ വരാം. നാളെ രാവിലെ തന്നെ പോകണം.'

രാജകുമാരൻ കൽപന നൽകി. അങ്ങനെ അടുത്ത പ്രഭാതത്തിൽ ഒരു രാജകീയ യാത്രസംഘം ബേത്ലഹേമിലെ കോട്ടയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

ദീർഘമായ ഒരു കാലം കഴിഞ്ഞു. രണ്ടു കൊല്ലം അവൾ കാത്തിരുന്നു. വേദനയും സ്വപ്നങ്ങളും ആ ഹൃദയത്തെ അകമ്പടി സേവിച്ചു. റാഹേൽ അനേക എഴുത്തുകൾ അയച്ചു.

അലക്സാണ്ടർ നാടെല്ലാം ചുറ്റിത്തിരിയുകയാണു്. പണവും പടക്കോപ്പുകളും ശേഖരിക്കുന്നതിനാണെന്നു് റാഹേലിനെ അറിയിച്ചു. തന്മൂലം അയാളുടെ പുഞ്ചിരിക്കു പിന്നിൽ മറഞ്ഞു കിടന്ന കാപട്യത്തെ അവൾ ലേശം പോലും സംശയിച്ചില്ല.

പെട്ടെന്നു അവളുടെ ഹൃദയം സംശയഗ്രസ്തമായി. അന്ധകാരം ജീവിതത്തിനു മേൽ കെട്ടഴിഞ്ഞു വീഴുകയാണു്. ഹൃദയം പലതായി നുറുക്കപ്പെട്ടതു. അവളുടെ ആത്മാർത്ഥമായ വിശ്വാസ്തതയ്ക്കു പ്രതിഫലം?

റാഹേലിന്റെ സപ്തനാഡികളും തളർന്നു. അവളുടെ ആത്മാവു് വേദനിക്കുന്നു. ഹൃദയം കുഴത്തിനടുത്തിരുന്നു പിടയുന്ന കരയ്ക്കു വീണ പരൽമീൻ പോലെ.

"എന്റെ ദൈവമേ! ഈ സ്പന്ദനം അങ്ങു അവസാനിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ...." അവൾ ആദ്യമായി അഭിലഷിച്ചു. അലങ്കരിക്കുകയും പദവിയായി കരുതുകയും ചെയ്ത ശരീരത്തോടു തന്നെയും അവൾക്കു പിണക്കം തോന്നി. കേട്ടിട്ടില്ലാത്ത വഞ്ചനയാൽ അവൾ പിടിക്കപ്പെട്ടു. ആ വലയിൽ അകപ്പെട്ട റാഹേൽ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ശ്രമിച്ചില്ല.

അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. മനോഹരവദനം വിവർണ്ണമായി. അവൾ വ്യഥയോടെ ഏങ്ങലടിച്ചു.

VIII

അലക്സാണ്ടർ മഹാനായ ഹേരോദയുടെ ദ്വിതീയ പുത്രനായിരുന്നു. പക്ഷേ കുട്ടികളെ ശരിയായ രീതിയിൽ വളർത്തുന്നതിനു അയാൾ ശ്രദ്ധിക്കിയില്ല. അവരുടെ കുട്ടികളെല്ലാം കഴകംകെട്ടവരും സുഖലോലുപരും ആയിരുന്നു. ആ കുടുംബത്തിൽനിന്നു ഉദ്ധാരകന്റെ ജനനമുണ്ടാകയില്ലെന്നു ബ്രഹ്മജനങ്ങൾ വിശ്വസിച്ചു.

അമിതമായ വാത്സല്യത്തിലും സൌകര്യങ്ങളിലുമാണ് അലക്സാണ്ടർ വളർന്നതു്. അവസരസേവകന്മാരും സ്നേഹിതന്മാരും അയാളെ പൂർവ്വാധികം ചീത്തയാക്കി. ജീവിതത്തെപ്പറ്റി അയാൾ കരുതിയതു പ്രകാരമായിരുന്നു. അതു ക്ഷണികമാണു്. നിറമുള്ള ആ കുമിള തകരുന്നതിനു മുമ്പിൽ സുഖമെല്ലാം അനുഭവിക്കണം. അതിനായി അയാൾ ധൃതി കൂട്ടി. മദ്യപാനത്തിലും വഷളത്തരങ്ങളിലും അയാൾ പങ്കെടുത്തു. പുതുമയും സൌന്ദര്യവുമുള്ള ജീവിതാനുഭവങ്ങളിലേക്കു കടിഞ്ഞാണില്ലാതെ അയാൾ പാഞ്ഞു. സ്വഭാവശുദ്ധിയില്ലാത്ത ആ വ്യക്തിത്വത്തെ സുന്ദരമായ മുഖഭാവം ആവരണം ചെയ്തിരുന്നു. മനംകവരുന്ന രൂപത്തിലും, സംഭാഷണചാതുരിയിലും അയാൾ വശീകൃതരായിപ്പോകും.

യഹൂദ്യായിലെ രാജാവാകാനുള്ള കഴിവു് കുമാരനുണ്ടെന്നു സ്നേഹിതർ പറഞ്ഞു വിശ്വസിപ്പിച്ചു. മുഖസ്തുതിക്കാരുടെ കൈയിലൊരു പാവയായി അയാൾ കഴിയുകയാണു്.

റാഹേൽ പ്രഭുകുടുംബത്തിലാണു് ജനിച്ചതു്. ദുഃഖമറിയാതെ അവൾ വളർന്നു. ഒരു വാണിഭവാടിയുടെ അനുഗൃഹീതമായ ജീവിതമായിരുന്നു അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. സുന്ദരകലകളിൽ റാഹേൽ വിദഗ്ധയായി. ഒരായിരം പൂത്തുനിൽക്കുന്ന പ്രതീക്ഷകളുമായി അവൾ ജീവിച്ചു. ആദർശങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണവൾ.

അവൾക്കു സുന്ദരമായ ഒരു ദാമ്പത്യജീവിതം വേണം. അതോടൊപ്പം പ്രതാപവും പ്രശസ്തിയും അവൾ ആഗ്രഹിച്ചു.

അവളുടെ ചിന്തകൾ ആകാശത്തിന്റെ ഉന്നതിയിൽ ക്രൂടി വിഹരിച്ചു. അന്യൂനമായ സ്നേഹത്തിന്റെ അപ്രാ

SSS NTA

യോഗികത അവൾ മനസ്സിലാക്കാൻ മറന്നുപോയി. സ്നേഹത്തിനുവേണ്ടി ജീവിക്കാൻ മടിക്കാത്ത ഒരാളെയാണ് അവൾക്കു ഭർത്താവായി വേണ്ടതു്.

അവസാനം അവളുടെ വിവാഹം നടന്നു. റാഹേലിന്റെ മനോരഥം സാധിതപ്രായമായിയെന്നു് അവൾക്കു തോന്നി. പക്ഷേ വരന്റെ സിദ്ധികളോ, സ്വഭാവമോ പരിഗണിക്കപ്പെട്ടില്ല. അതറിയാൻ ആരും ധൃതികൂട്ടിയില്ല.

അയാളുടെ സമ്പത്തും അഭിജാത്യവുംകൊണ്ടു് വധുവിന്റെ ബന്ധുക്കൾ തൃപ്തിപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ ശിഥിലമായ ഒരടിസ്ഥാനത്തിന്മേൽ ആ ദാമ്പത്യം പണിയപ്പെട്ടു. സ്വപ്നലോകത്തിലെ മോഹനാനുഭൂതിക്ഷത്തിൽ യഥേഷ്ടം പറന്നുനടന്ന റാഹേലിന്റെ ആദർശങ്ങൾ, പരുപരുത്ത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമായി ഇടഞ്ഞു. അവൾ ഭീമമായ നിരാശയ്ക്കധീനയായി. പക്ഷേ അവൾ ആരോടും പരാതിപ്പെട്ടില്ല. രാജാവിന്റെ ജീവിതം പൂമ്പൊടി നിറഞ്ഞ ഒരു മാർഗ്ഗമല്ലെന്നു അവൾക്കു മനസ്സിലായി.

അതൊരു തെറ്റിദ്ധാരണയായിരുന്നു. അലക്സാണ്ടർ അവളെ വിവാഹം കഴിച്ചതു് എന്തിനാണെന്നു്? അതിനു അയാളെ പ്രേരിപ്പിച്ച സംഗതി അജ്ഞാതമായിരുന്നു അവൾക്കു്. തെറ്റിദ്ധരിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരവസ്ഥ. ആ സംഭവപരമ്പരകളുമായി അവൾ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അയാൾ സ്നേഹിക്കുന്നില്ല. ഒരു ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു് ഇരുൾ അവളുടെ ജീവിതം മുഴുവൻ വ്യാപിച്ചു. അതു ക്രമേണ കറുക്കുകയാണു്.

ആ എഴുത്തു രാജകുമാരിയുടെ വിരലുകളുടെ ഇടയിൽ ഇരുന്നു ചുരുണ്ടുപൊടിഞ്ഞു. അവളെ വേദനിപ്പിക്കുകയാണു് അതിലെ ഓരോ വാക്കും.

റാഹേൽ മട്ടുപ്പാവിലേക്കു കയറി. ആ ഗതി മന്ദമായിരുന്നു. അവൾ അവശയായി സോഫായിൽ ചാരിക്കിടന്നു. നൊമ്പരപ്പെടുത്തുന്ന കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങൾ അവളുടെ ചിന്തയിൽ ഉണർന്നുണർന്നു വരുകയാണു്. സമുദ്രംപോലെ ആ തലച്ചോറു് ഇളകി വശായി.

Date..C.6.....

അവളെ കൊല്ലാൻ ആരോ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ കസ്മികങ്ങളായി കരുതപ്പെട്ട ആ സംഭവങ്ങൾ മനഃപൂർവ്വ മാണെന്നു അവൾക്കു ഇപ്പോൾ ബോദ്ധ്യമായി. അപ്പോഴെല്ലാം അവൾ അതിശയകരമായി രക്ഷപ്രാപിച്ചു. ആരോ ഒരാൾ സംഹരിക്കുന്നതിനും മറെറാരാൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും ശ്ര മിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തെ ആൾ ആരായിരിക്കാം?

രാഗസുന്ദരമായ ആ സന്ധ്യയെപ്പററി അവളോർത്തു. മുന്തിരിച്ചാറു മേശപ്പുറത്തിരിക്കുന്നു. ഒരു പാനപാത്രത്തിൽ. അക്കൊല്ലം മുന്തിരി സമൃദ്ധിയായി വിളഞ്ഞു. മന്ദമാരുതൻ ആടിപ്പാടി നടക്കുകയായിരുന്നു. തളിർത്ത ഇലകൾനിറഞ്ഞ മരങ്ങൾ അഴകിന്റെ കാവൽക്കാരേപ്പോലെ നിശ്ചലരായി നിൽക്കുന്നു. രാക്കുയിലുകളുടെ കളകളാരവം മന്ദമായി മാറെറാ ലിക്കൊള്ളുന്നു. സന്ധ്യയുടെ സുഷമയിൽ അവൾ അഹ്ലാദ ഭരിതയായിരുന്നു.

അവൾ പാനപാത്രമെടുത്തു. അതിന്റെ വക്കു് അധര ങ്ങളോടടുക്കുകയാണു്.

സീൽക്കാരത്തോടെ ഒരമ്പു പാനപാത്രത്തിൽ കൊണ്ടു. അവളുടെ പിടിയിൽനിന്നു അതു തെറിച്ചു് ഒച്ചയോടുക്കൂടി നിലംപതിച്ചു.

രാഹേലിനു അസാമാന്യമായ കോപം തോന്നി. അവൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. അവിടെങ്ങും ആരുമില്ല. വാതിൽ തുറന്നു കിടന്നിരുന്നു. വെളിയിലെല്ലാം അവൾ തിരഞ്ഞു. കാററിൽ ഇളകിക്കൊണ്ടിരുന്ന കുറെ നിഴലുകൾ. ആരോ അവളെ അവ ഹേളിച്ചു. പക്ഷേ അവൾക്കു ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായി. അ വൾക്കു കിട്ടിയ എഴുത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ. അതിനകത്തു വിഷം കലർത്തിയിരുന്നുവെന്നു്. ആരായിരിക്കാം അവളുടെ ബന്ധു? ആ ചോദ്യത്തിനു പ്രത്യുത്തരമില്ല. ആരും നൽ കിയില്ല.

അങ്ങനെ ഒരാരോ സംഭവം അവൾ കരുതലോടുക്കുടെ പരിശോധിച്ചു. സംശയാസ്പദമായ ഒരു സംഭവമായിരുന്നു അമാവാസിയിലുണ്ടായതു്.

ഗാഢമായ ഇരുട്ടുള്ള രാത്രി.

അവൾ ഞെട്ടിയുണർന്നു. എന്തോ ശബ്ദം കേട്ടു. മുറിയിലെ കുറ്റാക്കുറ്റിരുട്ടത്തു രണ്ടുപേർ ദ്വന്ദയുദ്ധം നടത്തുന്നു. അവൾ ഭയവിഹ്വലയായി. ആലിലപോലെ അവളെ വിറച്ചു. റാഹേൽ നിലവിളിച്ചു.

യുദ്ധം അവസാനിച്ചില്ല. അടിയും ഇടിയും. സഹായത്തിനു ആരോ വരുന്നു. ധർത്തമാനം കേൾക്കാം. വെളിച്ചവുമുണ്ട്. ദീനരോദനം മുഴങ്ങി. അവൾ ഞെട്ടങ്ങിപ്പോയി. ഒരാൾ വീണു. ഇതരൻ ഓടിപ്പോകുന്നു.

വെളിച്ചവുമായി രക്ഷിഭടന്മാരും മറ്റും എത്തി. ക്രൂരനായ ഒരാൾ. രക്തപ്പുഴയിൽ മുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. ഹൃദയസ്തനത്തു ഒരു കഠാരി.

അയാൾ കോട്ടയിലെങ്ങനെ കടന്നെന്നു ആർക്കും രൂപമില്ല.

ദാസി പറഞ്ഞു.

'വല്ല കവർച്ചക്കാരോ മറ്റോ ആയിരിക്കും.' റാഹേൽ വിശ്വസിച്ചു. ഗ്രാമത്തിലെ വീടുകൾ കൊള്ളചെയ്യപ്പെട്ടന്ന ഒരു കാലമായിരുന്നു അതു്. വലിയ ഒച്ചപ്പാടു കൂടാതെ ആ സംഭവം വിസ്മൃതമായി.....

വസന്തനിലാവിൽ കുന്നുകളെല്ലാം പൂവണിഞ്ഞും വെൺപട്ടിൽ പൊതിഞ്ഞും നിൽക്കുകയാണു്. കോട്ടയിലെല്ലാവരും ഉറക്കമാണു്.

റാഹേലിനുമാത്രം ഉറക്കം വന്നില്ല. നിഷേധിക്കപ്പെട്ട ജീവിതസൗഭാഗ്യങ്ങളെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടവൾ കിടക്കുകയാണു്.

അടുത്ത മുറിയിലൊരു ശബ്ദം. അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. അനക്കമില്ല. റാഹേൽ വീണ്ടും ചിന്താലോകത്തിലെ കാൽ നടക്കാരനെപ്പോലെ അലഞ്ഞു. ശബ്ദം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു. ധൈര്യമവലംബിച്ചു. അവൾ എണീറ്റു.

ആരോ നടക്കുകയാണു്. ജനാലയിൽക്കൂടി നോക്കി പുറംതളത്തിൽക്കൂടിയല്ല. മുറിക്കകത്തു അവളല്ലാതെ ആരുമില്ല. ഭിത്തിക്കുള്ളിൽ കൂടിയായിരിക്കണം. തർക്കമറ്റ ഒരു പരമാർത്ഥം.

അവൾ ആ കോട്ടയെ കുറിച്ചു ചിലതെല്ലാം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭൂതങ്ങൾ അവയെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു. കുത്തവാവിന്നാൾ അവർ കോട്ട സന്ദർശിക്കാറുണ്ട്. അതുപോലെ മുഴുവൻ നിലാവുള്ളപ്പോഴും. അവൾ വിറച്ചുപോയി.

പക്ഷേ ചിശാചുക്കൾ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാറില്ല. ശബ്ദം ഭിത്തിക്കുള്ളിലൂടെ നീങ്ങുന്നു. കരുതലോടെ അവൾ അതിനെ പിന്തുടർന്നു. ശബ്ദം പെട്ടന്നു അവസാനിച്ചു. എല്ലാം ശാന്തമായി.

അവൾ ഇരയെ പ്രതീക്ഷിച്ചുനിന്നു. ഒരാൾ മുറിയിൽ നിന്നു മങ്ങിയ നിലാവിലേക്കു മാറി. അവൾ അളിനെ മനസ്സിലാക്കി.

'എലെയാസു' അവൾ അവനെ വിളിച്ചു.

അയാൾ ഞെട്ടലോടെ തിരിഞ്ഞുനിന്നു. ആ സംഭ്റാന്തനയനങ്ങൾ അവൾ വ്യക്തമായി കണ്ടു.

'എന്തോ' അയാൾ വിളികേട്ടു.

നീ എന്തുചെയ്യുകയാണിവിടെ?

ഇവിടെന്തോ വീഴുന്നതുപോലെ കേട്ടു. അതെന്താണെന്നു നോക്കുകയായിരുന്നു.

പക്ഷേ അയാളുടെ നിലപാടു തികച്ചും സംശയകരം.

'ളള്ളം.' കുമാരി അട്ടഹസിച്ചു.

'അല്ല' അയാൾ മര്യാദയോടു പ്രതിഷേധിച്ചു. കുമാരി രക്ഷിഭടനെ വിളിച്ചു. അസമയത്തു കൊട്ടാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു കുറ്റത്തിനു അയാളെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനു അവൾ ആജ്ഞാപിച്ചു. ഒരു ഡസൻ അടി.

അടികൊണ്ടപ്പോഴും അയാൾ അതേ കഥ തന്നെ ആവർത്തിച്ചു. ആരോ അതിലെ പോയെന്നു.

ഇപ്പോൾ അവൾക്കറിയാം അതൊരു നുണയല്ലായിരുന്നുവെന്നു. അതിനെല്ലാം അടിയിൽ കാരണങ്ങളുണ്ട്. സംഭവങ്ങൾ ഒന്നും യാദൃശ്ചികങ്ങളല്ല.

ജീവിതത്തിലേക്കു കൂടുതൽ വെളിച്ചം പകർന്ന ആ എഴുത്ത്. അതു അവളുടെ കണ്ണുതുറന്നു. ആകാശങ്ങളിൽ നിന്നു അവളെ പരമാർത്ഥങ്ങളിലേക്കു നയിച്ചു. പക്ഷേ അതു വിഷലിപ്തമായ ഒരു അസ്ത്രംപോലെ ഹൃദയത്തിലേക്കു ഇറങ്ങിവരുകയാണു്. അവളുടെ ആത്മാവു് വേദനകൊണ്ടു പിടയുകയാണു്.

റാഹേൽ ഒരിക്കൽ കൂടി അതു വായിച്ചു. അന്ത്യം വരെ പോകുന്നതിനു അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. കുമാരി അതു ദൂരത്തേക്കു എറിഞ്ഞു. അവൾ കരൾ പൊട്ടി കരഞ്ഞു.

കശാപ്പിനുള്ള ഒരാടാണു് അവൾ. ഇന്നില്ലെങ്കിൽ നാളെ അവളുടെ പ്രാണൻ നഷ്ടപ്പെട്ടും. അവൾക്കു വേണ്ടി മാത്രം ഒരു കത്തി കരുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവളെ ധിക്കരിച്ച ഭർത്താവിനെ ഭാവനയിൽ കൂടി കൊണ്ടുവരാൻ അവൾക്കു സാധിച്ചില്ല. സൌന്ദര്യത്തേയും സൌശീല്യത്തേയും അവഹേളിച്ച ദുഷ്ടൻ.

വെള്ളിമേഘങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ആകാശം. സൂര്യൻ മരങ്ങളുടെ നിഴലുകളെ പുതുക്കിപണിയുകയാണു്. വെള്ളപ്രഭയിൽ തെളിഞ്ഞ കുന്നുകളിലേക്കു് അവളുടെ നയനങ്ങൾ അഭയം തേടി ഓടിപ്പോയി. പട്ടണാടപോലുള്ള റോഡുകൾ. കൊയ്തിനു കാലമായ നിലങ്ങൾ. പച്ചനിറം മങ്ങിയ മലകൾ. അവൾ കരച്ചിൽ നിറുത്തി അവയെല്ലാം കൌതുകത്തോടെ നോക്കി. വിശാലമായ വെള്ളമണൽ വിരിപ്പിലൂടെ സ്വച്ഛന്ദം ഒഴുകി ഇറങ്ങിയ കാട്ടാറു് അതിന്റെ ഇരമ്പലിലൂടെ ചേർന്നു പോകുന്നു. മനോഹര കാഴ്ചകളെല്ലാം കുമാരിയുടെ സങ്കടപ്രദ്യോതകങ്ങളായ നയനങ്ങളിൽ തെളിവും നിറപ്പകിട്ടുമുള്ള ചിത്രങ്ങൾ പോലെ തെളിഞ്ഞു.

ആനന്ദവും ഉത്സാഹവുമണിഞ്ഞ വിശാലപ്രകൃതി മന്ദഹാസവുമായി എഴുന്നള്ളിയിരിക്കുകയാണു്. ഒരു തേനീച്ച കൂട്ടിലെപ്പോലെ എവിടെയും ധൃതി. സന്തോഷത്തിന്റെ സുവർണ്ണ രേഖകൾ എവിടെയും പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അവൾ ഏകയായി മാത്രം എന്തിനു സങ്കടം അനുഭവിക്കണം? സൌന്ദര്യമുണ്ടു്. സമ്പത്തുണ്ടു്. മോഹനങ്ങളായ ആ

ശയങ്ങളുണ്ട്. വിശാലമായ ജീവിത സൌകര്യങ്ങളുണ്ട്. പക്ഷേ ഫലമെന്ത്? സന്തോഷമില്ലെങ്കിൽ, സമാധാനമില്ലെങ്കിൽ?

ചുട്ടകണ്ണീർക്കണങ്ങൾ അവളുടെ വിശാല നയനങ്ങളിൽ പൊടിച്ചു കവിളിലൂടെ ധാരധാരയായി പ്രവഹിച്ചു.

അതിരും അറുതിയുമില്ലാത്ത ആകാശത്തു അലഞ്ഞു നടക്കുന്ന ഒരു മേഘശകലമാണവൾ. സ്വന്തമായി ഒരു ജീവിതം അതിനില്ല. കാറ്റിനോടൊത്തു ലക്ഷ്യമില്ലാതെ അലഞ്ഞുതിരിയും. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അതു രൂപം മാറി അനന്തതയിൽ ലയിക്കും. ചുരുങ്ങിയ വിവാഹജീവിതത്തിനിടയ്ക്കു അവളെന്തു സങ്കടമനുഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനിയും അനുഭവിക്കണം. എന്തുമാത്രമുണ്ടെന്നു അവളെങ്ങനെ അറിയും? കുമാരിക്കു് ഇങ്ങനെ ഒരു ഭാവിയുണ്ടാകുമെന്നു ആരു് വിചാരിച്ചു. ദൈവനിശ്ചയം.!

കോണിപ്പടിയിൽ കാലൊച്ച. ആരോ വരുന്നുണ്ട്. മിറിയാം രാജ്ഞിയായിരിക്കും. പക്ഷേ അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. എന്തിനു ചെവികൊടുക്കുന്നു?

രാജമാതാവു് മട്ടുപ്പാവിലെത്തി. കുമാരിയ്ക്കു അവരോടു കഠിനമായ വെറുപ്പുണ്ടായതു്. അവശഹൃദയം കോപാവേശം കൊണ്ടു ജ്വലിച്ചു.

'എന്തു പറ്റിയെടി? തുള്ളിച്ചാട്ടം ഒക്കെ നിന്നോ? ഞാനപ്പോഴെ വിചാരിച്ചു. പെംപിള്ളാരായാൽ നിലയ്ക്കു നിൽക്കണം.'

ഒരു കരുതലും ക്ലേശമെതെ അവൾ പറയുകയാണു്. ധിക്കാരവും പരിഹാസവും അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ പ്രകടമായിരുന്നു.

റാഹേലിന്റെ നേരേയുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു അതു്. കുമാരിയതിനെ തന്റേടപൂർവ്വം അഭിമുഖീകരിച്ചു. ബഹുമാനവും ആദരവും തൊടിയിടകൊണ്ടു അവൾ വിസ്മരിച്ചു. വെളിച്ചപ്പാടത്തിപോലവൾ തുള്ളി ഒരുമാടിനിയെപ്പോലെ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. ജീവിതം എന്നന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെട്ടതിലുള്ള അത്മവ്യഥയോടെ.

'എന്തു പറയിയെന്നോ? ഒന്നും കാരണമറിയാൻ വന്നിരിക്കുന്നു. ഞാൻ പറയണോ?'

കുമാരി അലറി.

"ഒരമ്മ, നാണമില്ലല്ലോ നിങ്ങൾക്കു ഒരമ്മയെന്നു നടിക്കാൻ. കൊച്ചിനെ വളർത്തിയപ്പോൾ ശരിയായിട്ടു വേണമായിരുന്നു. അപ്പോൾ അതു മറന്നുപോയി. അതുതന്നെ കാരണം. കണ്ടമാനം നടക്കുന്നതിന്റെ ഫലം വന്നു കേറുന്ന സാധുസ്ത്രീകൾ അനുഭവിക്കണം. നിങ്ങടെ ഈ നിർവ്വികാരമനോഭാവത്തിനു ദൈവം നൽകുന്ന ശിക്ഷയിൽനിന്നു അറിഞ്ഞില്ല എന്ന കാരണമാരോപിച്ചു ഒഴിഞ്ഞുകളയാം എന്നു വ്യാമോഹിക്കുന്നുണ്ടോവാം. എന്റെ വിലയേറിയ ജീവനെ നരകത്തിലെ എരിതീയിലിട്ടു വേദനിപ്പിക്കുന്നു. അതിനു നിങ്ങൾ പരോക്ഷമായി വഹിച്ച പങ്കിനു നിങ്ങൾ ദൈവ സന്നിധിയിൽ എന്തു പറയും?

കുമാരിയുടെ ശ്വാസഗതി തടയപ്പെട്ടു. അ ശോകനദി കരകവിഞ്ഞൊഴുകി. തകർന്ന ഹൃദയത്തോടെ അവൾ കരഞ്ഞു.

രാജമാതാവു് അടിയേറ്റതുപോലെ നിശ്ചലയായി നിൽക്കുകയാണു്. അ കണ്ണുകളിൽ വൈരാഗ്യം ചിറകെട്ടി നിന്നു.

അവളെ ശ്രേഷ്ഠമായ രീതിയിൽ വളർത്തിയ മാതാപിതാക്കന്മാരെ അവൾ പഴിച്ചു. അവളെ ശരിയായ സ്വഭാവവിശേഷമുള്ള ഒരു വരനോടു അവരെന്തുകൊണ്ടു ചേർത്തില്ല. ഒരു യുവതിയേക്കാൾ ക്ലേശതൽ അറിവും വിവേകവുമില്ലേ അവർക്കു്?

കുമാരിയുടെ വികാരങ്ങൾ ശാന്തങ്ങളായി. അവൾ അ സംഭവം രണ്ടാമതു പരിശോധന ചെയ്തു. അവളുടെ തെറ്റു അവൾക്കു ബോദ്ധ്യമായി.

"പക്ഷേ ഞാനെന്തിനു നിങ്ങളെ പഴിക്കുന്നു? എന്റെ ബുദ്ധിമോശം തന്നെ. എന്റെ നാശത്തിനു ഞാൻ തന്നെ കാരണങ്ങളുണ്ടാക്കി. കഷ്ടം!"

ഏതാനും കണ്ണുനീർച്ചാലുകൾ സമൃദ്ധമായി ഒഴുകി. ചുട്ടുപഴുത്ത വികാരങ്ങളെ തണുപ്പിക്കുന്നതിനു അവ ഹൃദയ

സ്ഥാനത്തേക്ക് ഒഴുകി. രാജകുമാരി അവിടെയിരുന്ന നിസ്സഹകരണം വലിച്ചെറിഞ്ഞു. നിരാശയേക്കാൾ അധികം കോപത്തോടെ മട്ടുപ്പാവു് വിട്ടിറങ്ങിപ്പോയി.

രാജമാതാവു് ഭയസുബദ്ധയായി നിൽക്കുന്നു. കുമാരിയിൽനിന്നു അവളത്രയും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. അവളുടെ മുഖം വിവശമായി. അടിയേറ്റ പാമ്പിന്റെ അനുഭവം! പക്ഷേ അവർ ബോധത്തിലേക്കു മടങ്ങിവന്നു. അവരുടെ നയനങ്ങൾ കോപാരുണിമയായി.-

'നോക്കിക്കോ. നിന്നേ ഞാൻ മര്യാദ പഠിപ്പിക്കും. നിന്നെക്കാൾ വലിയ പെണ്ണുങ്ങളെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. ഹിന്ദു ദരിദ്രവാസി', അവർ പിറുപിറുത്തു.

പ്രതികാരത്തിനു വഴിയാലോചിച്ചുകൊണ്ടു അവർ അവിടെ നടന്നു.

IX

കളർമ്മയുള്ള നിലാവും വാരിപ്പുതച്ചുകൊണ്ടു് രാത്രി ഗ്രാമത്തിലെ പ്രശാന്തതയിലേക്കു വീണ്ടും മടങ്ങിവന്നു.

റാഹേൽ ഭക്ഷണം കഴിച്ചില്ല. അവളുടെ മർമ്മങ്ങൾ വേദനിക്കുകയും ഹൃദയം നൊമ്പരപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു. രണ്ടു കണ്ണുനീരുവികൾ അവളുടെ കവിൾത്തടത്തിലൂടെ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആ മുഖഭാവത്തിൽ കലർന്നിരുന്ന സൌന്ദര്യഭാവം അപ്രത്യക്ഷമായി. എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ റാഹേൽ വിഷമിക്കുകയും ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ആ ദയനീയ സ്വരൂപം ഏതു ശിലാഹൃദയത്തെയും ഇളക്കും.

അവൾക്കുമാത്രം ഉറക്കം വന്നില്ല. നിദ്ര അവളെ ഉപേക്ഷിച്ചു. ചിന്തകൾക്കു കനം കൂടി. ഇതരവിഷയങ്ങളിലേക്കു അവളുടെ ശ്രദ്ധ പതിയുന്നില്ല.

വെള്ളം പറ്റാത്ത ചേമ്പിലപോലെ ആ ഹൃദയം നിസ്സഹകരിച്ചു. വെളിയിൽ നല്ല നിലാവു്. ധൂമിക പൊഴിഞ്ഞുവീണു. ദുഷ്ടിയിൽനിന്നു വസ്തുക്കളെല്ലാം മറഞ്ഞു. ഹിമബിന്ദുക്കൾ ഇറ്റിറ്റു വീഴുകയാണു്.

അവൾ നിലാവത്തുകൂടി നടന്നു. ശരീരം ഒന്നു ക്ഷീണിക്കട്ടെയെന്നു കരുതി.

ഉദ്യാനവൃക്ഷങ്ങൾ ഉണങ്ങിനിൽക്കുന്നതുപോലെതോന്നും. പൂവുമില്ല. ഇലയുമില്ല. കുമാരിയുടെ ശോകം അവയെക്കാൾ ക്ലേശതലമാണ്. അവയുടെ വ്യസനകാലം ദീർഘമല്ല. അവയ്ക്കു ഒരു നല്ല വസന്തമുണ്ടാകും. അപ്പോൾ ആ കമ്പുകളിൽ ഇലയും പൂമൊട്ടുകളും നിറയും.

പക്ഷെ രാഹേലിനു ആശ്വാസിക്കാനൊന്നുമില്ല. പരിശൂന്യമായ ജീവിതം.

അവൾ മൂടൽമഞ്ഞിലൂടെ നടന്നകന്നു. തണുത്തുവിറയ്ക്കുന്ന മരങ്ങൾക്കിടയിൽ ഏകയായി നിൽക്കുകയാണ്. ഒരിക്കൽ പ്രിയമായി വച്ചിരുന്ന ഭർത്താവിന്റെ കാര്യമേ അവൾ മറന്നു. പക്ഷെ കുമാരിയുടെ നിർഭാഗ്യം അവളുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട ചിന്താവിഷയമായിരുന്നു.

പുറത്തെ വലിയ മതിൽക്കെട്ട്. അതിന്റെ മർമ്മഭാഗങ്ങളിലാണ് രക്ഷിഭടന്മാർ താമസിക്കുന്നത്. ചിലടങ്ങളിലെല്ലാം അടിമകൾ. എന്തോ ഒരു ശബ്ദം. ആരോ വായിക്കുന്നു. എലെയാസായിരിക്കണം. അയാൾ ഒരു വായനക്കാരനാണ്. പ്രവചന ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം അയാൾക്കു കാണാപ്പാഠമാണ്. അവ ഈശ്വരനാൽ പറഞ്ഞുകൊടുക്കപ്പെട്ടവയാണെന്നു അയാൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. ന്യായപ്രമാണത്തിലെ പ്രമാണതത്വങ്ങൾ അന്നവും അറുതിയുമില്ലാത്തതാണ്. അയാൾ ദാവീദിന്റെ സങ്കീർത്തനമാണ് വായിക്കുന്നത്. അടിമയുടെ മനസ്സിൽ ആ ദിവ്യമൊഴികൾ മായാതെ കിടക്കുകയാണ്.

"ദൈവമേ! നീ ഞങ്ങളുടെ സൈന്യങ്ങളോടുകൂടെ പുറപ്പെടുന്നതുമില്ല. വൈരിയുടെ നേരെ ഞങ്ങൾക്കു സഹായം ചെയ്യണമേ! ദൈവത്താൽ നാം വീര്യം പ്രവർത്തിക്കും. അവൻതന്നെ നമ്മുടെ വൈരികളെ മെതിച്ചുകളയും".

ആ ശബ്ദം നിലച്ചു. ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു. അയാൾ കിടന്നിരിക്കണം. ഇനിയും വിറകുകഷണം പോലെ നേരം വെളുക്കുന്നതുവരെ കിടന്നുറങ്ങും. ഹാ! ആ

വരൊക്കെ എത്ര ഭാഗ്യവാന്മാരാണ്! കുമാരി ആലോചിച്ചു. ദൈവം നൽകുന്ന അനുഗ്രഹം അവർക്കു ലഭിക്കാൻ അശേഷം പോലും താമസമുണ്ടാകുന്നില്ല.

റാഹേൽ. പാവത്തിന്റെ കൺപോളകൾ വീർത്തു തടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉറക്കം വരുന്നില്ല. ആ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ഭയാനകമാണ്. ഭൂതവും ഭാവിയും ഒരുപോലെ അന്ധകാര നിബിഡമാണ്.

'ഇതൊന്നും പറഞ്ഞാൽ ഒക്കുകയില്ല. നിങ്ങൾ എന്നെ സഹായിക്കണം'.

'ങേ, അതെന്താണ് ഒരു സ്ത്രീശബ്ദമാണല്ലോ'.

'അഭയം ഇരക്കുന്നു'.

'നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശം ദുരുദ്ദേശപൂർണ്ണമാണ്. എന്റെ സഹായം നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കയില്ല.'

ആ സ്വരത്തിന്റെ ഉടയവൻ എലെയാസ് തന്നെ. അവൾക്കു ആ സ്വരം വ്യക്തമായി ബോധ്യപ്പെട്ടുകയാണ്.

'നിങ്ങളുടെ സഹോദരിയാണ് ഞാൻ ....'

ആരെങ്കിലുമായിക്കൊള്ളട്ടെ. ഒരു കാര്യം ഓർക്കണം. സർവ്വശക്തനായ ദൈവം തമ്പുരാന്റെ മുമ്പിലാണ് നാം ജീവിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം നമ്മെ ശോധന ചെയ്യുന്നു. നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലെ കാര്യങ്ങൾ നടക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യബുദ്ധിയിൽ ഉദിക്കാത്ത കാര്യങ്ങൾ ഒരു ക്ഷണത്തിനുള്ളിൽ ഭൂമിയിലെ ലക്ഷങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ പിന്മാറണം.

റാഹേൽ ആലോചിച്ചു. ശരിയാണ്. അവൾ വിചാരിച്ചതുപോലെ കാര്യങ്ങളൊന്നും നടന്നിട്ടില്ല. ലോകത്തിന്റെ പ്രവാഹം അവൾക്കെതിരാണ്. ദൈവത്തിന്റെ ബലിഷ്ഠ കരങ്ങൾ എല്ലാത്തിനും ഉപരിയായി വിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി അവൾക്കു തോന്നി.

മുറിക്കുള്ളിലെ സംഭാഷണം ദീർഘിച്ചില്ല. ഒരാൾ നിലാവിലേക്കു ഇറങ്ങിനടന്നു. ഒരു പുരുഷൻ. അവൾ മിഴിച്ചുനോക്കി. ഒരു സ്ത്രീ പുരുഷവേഷം ധരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന്. അവൾ രാജകുമാരിയുടെ നേരേ വരികയാണ്. ഒരു ക്രൂസലുമില്ല.

''ആരാ? രാജകുമാരിയോ? എന്താണീ അസമയത്ത്?'' ആഗത ചോദിച്ചു.

'വെറുതെയാണ്. അരാണ് നീ?'

ആഗതയായ സ്ത്രീ ഒരു യുവതിയാണ്. ഉശിരും ഉന്മേഷവുമുള്ള ഒരു തരുണി. അവൾ ചിരിച്ചു.

'പഴയ ബന്ധങ്ങളൊക്കെ മറക്കും. പുതുമയിലേക്കാണ് മനുഷ്യന്റെ ദൃഷ്ടി. വിധി നിനക്കനുകൂലയായിരുന്നെങ്കിൽ നീ എനിക്ക അന്യയാകുമായിരുന്നില്ല.

മൂടൽ മഞ്ഞുള്ള രാത്രിയിലെ യാത്രപോലെ അവ്യക്തമായ പ്രത്യുത്തരം. കുമാരിയും അവ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കുകയാണ്. അവൾ ശോകപൂർവ്വം നെടുവീർപ്പിട്ടു.

ആ യുവതി തുടർന്നു.

'ധിക്കാരമാണ് അധഃപതനത്തിനു വഴിതെളിക്കുന്നത്'.

'നിങ്ങൾ തന്നെ ധിക്കാരമായിട്ടല്ലേ സംസാരിക്കുന്നത്. നിങ്ങളുടെ അധഃപതനം അടുത്തിരിക്കുന്നു.'

'ഞാനതിൽ ഭയപ്പെടുന്നില്ല. നിനക്കെങ്കിലും നല്ലതു വരട്ടെ'.

'നിങ്ങൾ കോട്ടയിലെങ്ങനെ വന്നു?'

'ഇതെന്റെ കോട്ടയാണ്. ഇവിടെ ഇപ്പോളുള്ളപ്പോഴെല്ലാം എനിക്കു വരാം. ആരുടെയും അനുവാദം എനിക്കാവശ്യമില്ല.'

കുമാരി പഴയ കഥകൾ ഓർക്കുകയാണ്. കോട്ടയുടെ അധിപത്യം ലഭിച്ചതു്. കോട്ടയിലുള്ള സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെയെല്ലാം കൊന്നതു്. അത്രമാത്രമേ കേട്ടറിവുള്ളൂ.

'കുമാരീ! രാജകുമാരൻ വരുമോ'?

'അറിഞ്ഞു കൂടാ'.

'സോദരീ! നിന്റെ വിധി ഇങ്ങനെയായിപ്പോയതിൽ ഞാൻ ഖേദിക്കുന്നു. നിന്നെപ്പോലെ ഭാഗ്യംകെട്ട പല പ്രഭവികളും ഈ യവ്വനയിലുണ്ട്. അവരുടെയും നിന്റെയും നാശത്തിനു കാരണം അലക്സാണ്ടർ യുവരാജാവു്.'

കുമാരി ഇടിവെട്ടേറ്റതുപോലെ നിശ്ചേഷ്ടയായി. 'ശരിയാണ് റാഹേൽ.' അയാൾ പണത്തിനുവേണ്ടി സ്ത്രീകളെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നു. പിന്നീട് കൊല്ലുന്നു. ജീവിതം ആനന്ദിക്കുന്നതിനു അയാൾ സാധുസ്ത്രീകളുടെ സർവതും അപഹരിക്കുന്നു.

കുമാരിക്കു ബോധ്യമായി. അവളുടെ ആഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞു.

രാജ്യത്തിനു സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്നതിനുവേണ്ടി നടക്കുന്നതിന്റെ ഉള്ളുകള്ളികൾ റാഹേലിനു വ്യക്തമായി. അയാൾ മനുഷ്യജീവിതങ്ങളെ പന്താടുകയാണ്.

'കുമാരീ! നീ അധികം വേദനിക്കേണ്ടിവരുകയില്ല. മുഷ്ടത കുറെക്കാലത്തേക്കു തഴച്ചു വളരും. പക്ഷേ അതിനു മുണ്ട് ഒരവസാനം. ആ കാലം വിദൂരമല്ല; ആശ്വസിക്കുക.'

അവൾ മുമ്പോട്ടു നടന്നു കഴിഞ്ഞു. മൂടൽമഞ്ഞിനുള്ളിൽ ആ രൂപം അവ്യക്തമാകുകയും മായുകയും ചെയ്തു.

റാഹേലിന്റെ വിഷമതകളെപ്പറ്റി എന്തുപറയാനാണ്? ഖേദത്തിന്റെ ഒരു സമുദ്രം ആ ഹൃദയത്തിൽ തിരയടിക്കുകയാണ്. ജീവിതം അരക്ഷിതമാണ്. പ്രതികാരത്തിൽ ആ ഹൃദയം അഭയം തേടി.

വിവാഹമാല്യമൂരി അതണിയിച്ച ആളിന്റെ മുഖത്തടിക്കണമെന്നു അവൾക്കു തോന്നി. അരിശത്തിൽ അവളുടെ നിശ്വാസം ചൂടുപിടിച്ചു. വെളുപ്പാൻ കാലത്തെ നിശ്ചലതയിൽ അവളുറങ്ങിപ്പോയി.

മനഃക്ഷോഭത്തോടുകൂടെത്തന്നെ കുമാരി ഉണർന്നു. അവളുടെ ആത്മാവു് അംഗീകരിച്ച കർമ്മപരിപാടി അനുഷ്ഠിക്കുമെന്നു അവൾ ഒന്നുകൂടെ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു. പുലർക്കാലത്തിന്റെ പരിപാവനതയിൽ ആ കണ്ണുകൾ കോപാധീനങ്ങളായി. അവൾക്കു ആ എഴുത്തുവേണം. അവൾ അതു താഴേക്കു എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞു. തീവ്രമായ അരിശത്തിൽ.

ബഞ്ചുപ്പാടോടു അവൾ ഇറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. തണുപ്പിൽ ചെടികൾ വിറയ്ക്കുന്നു. എല്ലിൽക്കൂടി തണുപ്പു അരിച്ചരിച്ചു

പ്രവേശിക്കുകയാണു്. കുമാരി അവിടൊക്കെ നോക്കി. എഴുത്തു കാണുന്നില്ല. അവൾ പരിഭ്രാന്തയായി.

'എലെയാസു്. ഇവിടെ വരൂ.'

അയാൾ എന്തോ ജോലി ചെയ്യുകയായിരുന്നു. വിവശമായിരുന്ന റാഹേലിന്റെ മുഖത്തേക്കു അയാൾ ആശങ്കയോടു നോക്കി.

'എന്തുപറ്റി കുമാരി?'

അയാൾക്കു മാത്രം അനുവദിച്ചു കൊടുത്തിരുന്ന ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യമായിരുന്നു അതു്. കുമാരിയെന്നു മാത്രം അവൾ അവളെ കേൾക്കെ വിളിച്ചിരുന്നില്ല. റാഹേൽ കാര്യം പറഞ്ഞു.

''നീയതു കണ്ടോ? ഒരെഴുത്തു്.''

'ഇല്ല. വളരെ അത്യാവശ്യമുള്ളതായിരുന്നോ?' റാഹേൽ മറുപടി നൽകിയില്ല. അപൽഗർത്തത്തിലേക്കു താഴ്ന്നതുപോലെ അവൾക്കു തോന്നി.

'കുമാരി! ഇന്നലെ രാത്രി ഒരാൾ ഇതിലെ പോന്നകേട്ടു. ഒരു സ്ത്രീയാണെന്നു തോന്നി. ഇച്ചിരെനേരം കഴിഞ്ഞപ്പം എതിലെ പോയെന്നു കണ്ടില്ല. ഭ്രാന്തമോ മറോ ആയിരിക്കണം'.

രാജകുമാരിയുടെ ശ്രദ്ധ തിരിക്കാനാണു് അയാൾ പ്രേതകഥ അവതരിപ്പിച്ചതു്.

'ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ നീ ആരോടാണു് വർത്തമാനം പറഞ്ഞതു്?'

'ദെബോറാ എന്നൊരുത്തി. അവർക്കെന്റെ സഹായം വേണം പോലും'.

യാതൊരു ആശങ്കയും ക്രൂടാതെ അയാൾ ഉടനുത്തരം നൽകി. കുമാരി അതെപ്പറ്റി വേറൊന്നും ചോദിച്ചില്ല. അവളുടെ വിഷമം ഒന്നിനൊന്നു വർദ്ധിച്ചു. ഒരുനല്ല തെളിവു് നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. തലേ രാത്രിയിലത്തെ സംഭവങ്ങൾ യഥാർത്ഥങ്ങളല്ല. അവ ദുഃസ്വപ്നങ്ങളാണെന്നു അവൾക്കു ബലമായി തോന്നി. അവൾ നെടുവീർപ്പിട്ടു. മുഖകാന്തി കണ്ടാനന്ദിച്ച തലമുടിച്ചുരുളുകൾ അതിൽ ഭയചകിതരായി. വീഴാതിരിക്കുവാൻ അവൾ അടുത്തുള്ള മരക്കൊമ്പിൽ പിടിച്ചു.

X

അടിമകൾ ഉത്സാഹഭരിതരായി ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നാലഞ്ചു സ്ത്രീകൾ ഗോതമ്പു പൊടിക്കുകയാണു്. അവരെ സഹായിക്കുന്നതിനു എലെയാസും. പതിവിലേറെ ഉന്മേഷം അയാളുടെ മുഖത്തു ദൃശ്യമായിരുന്നു. ഒരു സ്ത്രീ ചോദിച്ചു.

'എന്തുപറ്റി യജമാനാ ഇളക്കം'.

'എനിക്കോ?'

'ഉവ്വ'.

എലെയാസു് കുറേനേരത്തേക്കു മൌനമായി നിന്നു. പറയാനുള്ള വസ്തുതകളെല്ലാം അയാൾ ക്രമത്തിനു അടുക്കിവയ്ക്കുകയാണു്. നസ്റേത്തിൽനിന്നും വന്ന കുടുംബത്തെപ്പറ്റി അയാൾ വിവരിക്കുകയായി.

'വന്ന രാത്രിയിൽത്തന്നെ മേരി പ്രസവിച്ചു'.

'ഓ നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ ആളുകളാണെങ്കിൽ അവരിവിടെ വന്നിരുന്നു. വല്യമ്മയുട്ടി ഓടിച്ചുകളഞ്ഞു. എലെയാസിന്റെ മുഖത്തു വ്യസനച്ഛായ സ്ഫുരിച്ചു. മധ്യവയസ്കയായ ഒരു സ്ത്രീ പറഞ്ഞു.

'ഇപ്പം അമ്മേം മോളും എന്നും വഴക്കാ. ഒന്നിനൊന്നു കൂടിക്കൂടി വരുകയാ. കഴിഞ്ഞ ആഴ്ചയിൽ വന്ന അയാളെ സഹായിക്കണമെന്നു എനിക്കു ആഗ്രഹമൊണ്ടാരുന്നു. നിങ്ങൾ ആ കാലിത്തൊഴുത്തു കാണിച്ചുകൊടുത്തതു നന്നായി.'

'അവശ്യക്കാരെപ്പറ്റി കരുതൽ കാണിക്കാത്ത ആളുകൾ അധമന്മാരാണു്. ഏറ്റവും വലിയ യജമാനൻ ഏറ്റവും വലിയ ക്രൂരനാണോ?'

ഒരടിമപെൺകുട്ടി ചോദിച്ചു. അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞിരുന്നു. അവൾ സ്വന്തം ജീവിതത്തെ നിമിഷങ്ങൾകൊണ്ടു പരിശോധിച്ചിരുന്നു. അവൾ ഉത്തരമൊന്നും പ്രതീക്ഷിച്ചില്ല. അവൾ തുടർന്നു. 'നമ്മളൊക്കെ മൃഗങ്ങളാണെ

ന്നാണ്. ഇവരുടെയൊക്കെ വിചാരം. വിശപ്പും വേദനയും ഇല്ല. മേരിക്കെന്തു പ്രായം കാണും?'

'ചെറുപ്പമാ'. എലെയാസ് മറുപടി നൽകി.

'അവർക്കു വല്യ പ്രായമായിരിക്കുമല്ലോ. നമ്മെ കൊണ്ടു എന്തെങ്കിലും സാധിക്കുമോ?'

'അവർ ആരുടേയും സഹായം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെയുള്ള ശീലങ്ങൾ അവർക്കില്ല'.

'എന്നാ നല്ല മനുഷ്യരാണല്ലോ'.

അതിനെന്താ ഇത്ര വല്യ സംശയം. മേരിയെപ്പറ്റി ഒരു വർണ്ണന നൽകാൻ ഞാൻ അശക്തനാണ്. നല്ല സൌന്ദര്യം. അതിലേറെ സുകൃതങ്ങൾ. ഇല്ലാത്ത ഭംഗിയുണ്ടാക്കി അഹങ്കരിക്കുന്നവരാണ് കൊട്ടാരത്തിലെ സ്ത്രീകൾ. അവളൊരു വിശിഷ്ട കുസുമമാണ്. ജീവവൃക്ഷത്തിലെ, അഴകുള്ള ഒരു പൂവാണ്. കുമാരിക്കു അവളുടെ അരികെ നിൽക്കുവാനുള്ള യോഗ്യതയില്ല.

എലെയാസ് പരിതഃസ്ഥിതികളെ വിസ്മരിച്ചിരുന്നു. അടിമസ്ത്രീകളും ബഹുശ്രദ്ധരായിരുന്നു. എലെയാസാണെങ്കിൽ വികാര ഗംഭീരനും.

നല്ല ഭംഗിയായി ഒരടി എലെയാസിന്റെ പുറത്തു വീണു. 'എന്റെ യഹോവേ!' അയാൾ വേദനകൊണ്ടു പുളഞ്ഞു. പരിഭ്രാന്തരായ അടിമകൾ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. രാജകുമാരിയുടെ സംഹാരരുദ്രനെപ്പോലെ നിൽക്കുന്നു. കൈയിൽ ഒരു ചമ്മട്ടിയും. അവൾ അതെല്ലാം കേൾക്കുകയായിരുന്നു.

കുമാരിയുടെ കൈ ഉയർന്നു. അടിമകളുടെ പുറത്തു ചമ്മട്ടി നിർദ്ദയം പതിഞ്ഞു.

'ശവങ്ങൾ. നിനക്കൊക്കെ അടിയാണ് വേണ്ടത്. കാണുമ്പോൾ സ്തുതിക്കും. അരുമില്ലാത്തപ്പോൾ നിന്ദിക്കും. എന്നെക്കൂടി അധിക്ഷേപിക്കുക. അതും ഇവിടുത്തെ ചോറു തിന്നിട്ട്.'

റാഹേൽ രോഷപൂർവ്വം ചോദിക്കുകയാണു്. അവളുടെ സ്വരം ഇടറുകയും മാർവ്വിടം ഉയർന്നമരുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

'അയ്യോ! തമ്പുരാട്ടീ. അങ്ങനൊരു മെനവന്നു പോയി. ഒരിക്കലേ അങ്ങനെ വരത്തൊള്ളു. ഇനീമില്ല. സത്യമായി ഒരിക്കലുമില്ല.'

രാജകുമാരി അടി നിറുത്തി. കനിവു് തോന്നിയതു കൊണ്ടല്ല. കൈ കഴച്ചതുകൊണ്ടു്.

എലെയാസു് അപരാധബോധത്തോടെ കീഴ്പോട്ടു നോക്കി നിൽക്കുകയാണു്. അയാൾ മൂലമാണു് ആ സാധുക്കളായ സ്ത്രീകൾ ശിക്ഷ അനുഭവിച്ചതു്. അയാളുടെ ഹൃദയം വേദനിച്ചു. കുമാരി എലെയാസിന്റെ അരികെ വന്നു. അവളുടെ കോപം വേലിയേറ്റം കൊണ്ടു്.

'വിശ്വാസമുണ്ടോ. എന്താ നീയാണോ യോഗ്യത നിശ്ചയിക്കാൻ വരുന്നതു്? ധിക്കാരീ.'

ചമ്മട്ടി വീണ്ടും ഉയർന്നു. നിഷ്ക്കരുണം അതു പെരുമാറി. കല്ലു അനങ്ങീട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അയാൾ അനങ്ങിയിട്ടില്ല. നിശ്ചേഷ്ടനായിനിന്നു സഹിക്കുകയാണു് അയാൾ.

കോപം നുരഞ്ഞു നിറയുന്ന കണ്ണുകളെ കുമാരി അയാളുടെ മുഖത്തു നിക്ഷേപിച്ചു. അയാളും നോക്കി. അയാൾ മന്ദഹസിക്കുന്നു.

അടിമ കുഴിയിൽ പാട്ടുകയാണോ? റാഹേൽ ചൂളിപ്പോയി. ഒരു വിശ്വാസപാഠത്തിന്റെ ആദ്യരൂപം അവളുടെ ബോധത്തിലേക്കു സമന്ദം പ്രവേശിക്കുന്നു. പക്ഷേ അവൾ കോപം കൊണ്ടു വിറയ്ക്കുകയാണു്.

'മുതുപിശാച്ചു്.' അവൾ ചമ്മട്ടി അയാളുടെ മുഖത്തെറിഞ്ഞു. റാഹേൽ മുറിവിട്ടു.

XI

നാടകീയമായ ആ സംഭവം കഴിഞ്ഞിട്ടു നേരം അധികമായില്ല. മദ്ധ്യാഹ്നസൂര്യനെ മൂടിയ മേഘങ്ങൾ ഛിന്ന

ഭിന്നമായിപ്പോയി. കാറ്റ് അവയെ നാടുകടത്തി. ചന്ദന മരങ്ങളുടെ ഇലകൾ തളർന്നൊടിഞ്ഞു നിൽക്കുകയാണ്. വർണ്ണശബളമായ തുവൽ ചീകിമിനുക്കിക്കെട്ടി തത്തകൾ മരക്കൊമ്പുകളിൽ. സീമാതീതമായ വ്യഥയോടു റാഹേൽ നെടുവീർപ്പിട്ടു. തെറ്റുകൾ അറിയാതെ ചെയ്യുകയാണ്. ഉയരണമെന്നു മനഃപൂർവ്വമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. പക്ഷേ വീഴ്ചകൾ ക്രൂരിക്രൂരി വരുന്നു. എന്തൊരു ദുഃഖമയമായ ജീവിതം. വെള്ളിമേഘങ്ങളെ മാറോടണയ്ക്കുന്നതിനു അവൾ തിരമാലകളെപ്പോലെ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

ദാസിമാരുടെ സാന്ത്വന വാക്കുകൾ ശ്രുഷ്കമായ കാറ്റു പോലെ പറന്നകന്നു.

'തമ്പുരാട്ടീ, കഴിഞ്ഞതെല്ലാം പോട്ടെ. ഉറങ്ങുന്നതിനു സമയം വൈകി.'

'ഞാനിന്നു ഉറങ്ങുന്നില്ല. നിങ്ങൾ പോ. ഞാൻ തനിയെ ഇവിടെ കുറെ ഇരിക്കട്ടെ'.

അടിമസ്ത്രീകൾ അനുസരിച്ചു. അവൾ ഏകയായി അവളുടെ ഹൃദയഭാരത്തിലേക്കു മടങ്ങി. ജീവിത ദുഃഖങ്ങളെല്ലാം അവളുടെ മുമ്പിൽ അണിനിരന്നു. ചൂടുള്ള കണ്ണീർ കണങ്ങൾ ആ വിശാലനയനങ്ങളിൽ തെളിഞ്ഞു. മദ്ധ്യാഹ്നത്തിന്റെ സ്വൽപ്പനേരത്തേക്കുള്ള നിശ്ശബ്ദതയിൽ അവളുടെ ആത്മാവു് ബഹളമുണ്ടാക്കി. കാലൊച്ച. മുന്നറിയിപ്പു നൽകാതെ ആരോ മുറിയിൽ കയറി. അവൾ തിരിഞ്ഞു.

'എലെയാസ്സർ'

അവരുടെ നയനങ്ങൾ സമ്മേളിച്ചു. ആ മുഖങ്ങൾ വികാരതരളിതമായി.

എലെയാസിന്റെ കൈയിലൊരു പൂച്ചെണ്ടു്. കെസ്ത്രഭകാന്തി കലർന്ന മൂന്നു മൈലാഞ്ചിപൂക്കുലകൾ. അവ കെട്ടുപിണഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. അവയുടെ പരിമളം ആ മുറിയിലെ വായുവിനെ ഉണർത്തി. അയാൾ ആ ചെണ്ടു കുമാരിക്കു നൽകി. കുമാരി അതു വാങ്ങി. വിറയ്ക്കുന്ന കൈവിരലുകൾ ചെണ്ടിനെ മുകിൽ ചേർത്തു.

എലെയാസ്സ് പോകാൻ തിരിഞ്ഞു. അവൾ നോക്കി. അടിയേറ്റ പാടുകൾ തിണർത്തു കിടക്കുന്നു. ചിലഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു രക്തം ഊറിയെലിക്കുന്നു. റാഹേലിന്റെ നെറ്റിത്തടത്തിലെ ഞരമ്പുകൾ മുറുകിയ വീണാതന്തികൾപോലെ വിറച്ചു. കുമാരി പിടഞ്ഞെണീറ്റു.

'എലെയാസ്സ്. പോകരുത്.'

അജ്ഞാതമായ എന്തോ കാരണം മൂലം രാജകുമാരി കൊട്ടാരാറിലകപ്പെട്ട പന്നിനീർപ്പൂപോലെ വിറച്ചു.

അവളെ വിശ്വാസ്തതയോടുകൂടി പരിചരിച്ച എലെയാസിനെ ശിക്ഷിച്ചത് ശരിയാണോ? ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു പ്രതിഫലം അയാൾ അർഹിക്കുന്നില്ല. അവൾ കൊടുക്കുന്നതുപോലെ അവൾക്കും ലഭിക്കുന്നു. അജ്ഞാതബോധം റാഹേലിനെ പരിഭ്രാന്തയാക്കി. അവൾ കസേരയിലേക്കു വീണ്ടും ചാഞ്ഞു. അപ്പോഴേക്കും അവൾ മാറോടണച്ചു.

'ദൈവമേ! ഈ അഗതിയെ പരിശോധിക്കരുതേ'.

അവൾ സർവ്വപ്രഭാവനായ ഈശ്വരപാദങ്ങളിൽ ശുശ്രൂഷചെലുത്തി. അതിവേദനകൊണ്ടെന്നോണം അവളുടെ അധരപുടങ്ങൾ വളഞ്ഞു. അപരാധബോധം നൽകിയ വിനീതസ്വരത്തിൽ എലെയാസ്സ് ചോദിച്ചു.

'എന്താ കുമാരി.'

ദീർഘനേരം നിലനിന്ന ഒരു മൌനം.

കുമാരി കണ്ണുകളുയർത്തി. ആ മുഖം ശോണാഭമായി. 'ഒന്നുമില്ല എലെയാസ്സ്. ഞാനൊരു കാര്യമോർത്തുപോയി. നീ എന്നെ വേദനിപ്പിക്കാൻ പിറന്നവനാ. നീയും നിന്റെ മയിലാഞ്ചിപ്പൂക്കളും. ഞാൻ കണ്ണുനീരുകുടിക്കാൻ ഉണ്ടായ വളാ. ഒരു സ്ത്രീയായതു കൊണ്ടു കരഞ്ഞുപോകുകയാണു'.

'ഞാനും കരയുന്നുണ്ടായതാ. പക്ഷേ കരയുന്നില്ലെന്നു മാത്രം. അതുകൊണ്ടു ഒരു ഫലവുമില്ല. കുറെയൊക്കെ വഹിക്കുകയും സഹിക്കുകയും ചെയ്യണം. ജീവിതം ഇതൊക്കെയാണു് അവശ്യപ്പെടുന്നതു്. കുമാരിക്കെന്തുകൊണ്ടു് അങ്ങനെ ചെയ്തുകൂടാ?'

അനുഭവജ്ഞാനം നിറഞ്ഞ അടിമ കുമാരിയെ ഉപദേശിച്ചു. ബഹുമാനവും സ്നേഹവും നിറഞ്ഞ സ്വരം.

കുമാരി പരിഭവിച്ചില്ല. അവകാശപ്പെടാനൊക്കാത്ത ആ കൈയ്യോറത്തിൽ. ആ വാക്കുകളുടെ ആത്മാവിലൊരു ആകർഷണീയത. അവൾക്കതു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. എന്താണെന്നു്?

'ഞാൻ എങ്ങനെ സഹിക്കും. നീയെന്നു ആലോചിച്ചു നോക്കിക്കേ'. റാഹേലിന്റെ സ്വരത്തിലെ പരുപരുപ്പെല്ലാം മാഞ്ഞുപോയിരുന്നു. സ്നേഹാർദ്രമായിരുന്ന ആ വാക്കുകൾ. മൃദുല സ്വരത്തിൽ അവൾ കഴിവില്ലായ്മ വിശദീകരിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. അവൾക്കപ്പോൾ അതിനു കഴിവുണ്ടായിരുന്നില്ല.

'കുമാരിയ്ക്കെന്താണു് ഇത്ര സഹിക്കാനുള്ളതു്? പ്രശസ്തനായ ഒരു രാജകുമാരന്റെ ധർമ്മപത്നിക്കെന്താണു് ഇത്ര ദുഃഖിയ്ക്കാനുള്ളതു്?'

അടിമയ്ക്കെന്തറിയാം? തൃപ്തി അനുഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത രാജകുമാരിയുടെ ദുഃഖത്തെക്കുറിച്ചു്. അവൾ തുണപോലെ നിൽക്കുന്നു. കണ്ണുകളിൽ നിറഞ്ഞ കണ്ണുനീർ തുള്ളികളുമായി.

'വെറുതെയെന്തിനാണു് ഇപ്പോൾ കരയുന്നതു്? നമുക്കൊരു ദൈവമുള്ളപ്പോൾ. അദ്ദേഹം നമ്മുടെ ആവലാതികളൊക്കെ അറിയുമ്പോൾ. കരയാൻ മാത്രമാണോ നാം ജീവിക്കേണ്ടതു്? കുമാരിയൊന്നാലോചിച്ചു നോക്കിക്കേ.'

അവൾ കണ്ണുനീരൊപ്പി. അടിമയ്ക്കു സഹതപിക്കാൻ അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഒരാധ്യാത്മിക ലോകത്തിലേക്കു അവൾ കൈപിടിച്ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ഏതൊരുവിധത്തിലുമുള്ള മനുഷ്യബന്ധങ്ങളെ കുറിച്ചറിയാത്ത എലെയസറിന്റെ ഒരു ഭാര്യയുടെ നുകക്കപ്പെട്ട ഹൃദയത്തെപ്പറ്റി അറിയുന്നു. അവൾ പറഞ്ഞു: 'ഒന്നുമില്ല എലെയസർ. ഞാനൊരു പൂർവ്വബന്ധുവിനെക്കുറിച്ചു ഓർത്തുപോയി. മനോഹരമായ പൂച്ചെണ്ടുകൾ അദ്ദേഹം കെട്ടുമായിരുന്നു. ആ കൂട്ടുകാരൻ നല്ല ഒരു മനുഷ്യനായിരുന്നു. അവസാനം ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു അവിവേകമായി പെരുമാറി. ഇപ്പോൾ ഞാൻ അതോർത്തു ദുഃഖിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം എവിടെയാണെന്നു അറിഞ്ഞുകൂടാ. ദൈവം മാത്രം

അറിയുന്നു. അദ്ദേഹത്തോട് ക്ഷമായാചനം ചെയ്തെങ്കിൽ മാത്രമേ എനിക്കു മനഃസുഖം ലഭിക്കുകയുള്ളു. ഞാൻ അതിയായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. പക്ഷെ ഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല.'

എലെയാസിന്റെ കണ്ണുകൾ കുമാരിയുടെ മുഖത്തു ഉറച്ചിരുന്നു. കനിവിന്റെ അശ്രുകണങ്ങൾ അവിടെ നിറയുകയാണു്.

ഒന്നരണ്ടു ചോരത്തുള്ളികളും, ഒരുതുള്ളി കണ്ണുനീരും മാർബിൾ ശിലയിൽ വീണു ഒപ്പിച്ചിതറി. അവ പരസ്പരം കൈകോർത്തു പിടിച്ചു. റാഹേൽ മർമ്മവേദനയോടെ നിശ്വസിച്ചു.

'കഷ്ടം, എന്റെ എലെയാസു് നിനക്കു ആ ചോര ഒന്നു കഴുകികളയരുതോ? ആ തുണി എത്ര മുഷിഞ്ഞിരിക്കുന്നു? വേറൊരു നല്ലതുണി വാങ്ങിക്കരുതോ? ഒരു എലെയാസു് വേഗം പോകൂ.'

ആത്മഗതമായി അവരുടെ ബന്ധത്തിൽ സഹതാപത്തിന്റെ രജതനീരൊഴുക്കുകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

"ഇതൊന്നും ഞാൻ കാര്യമായി കരുതുന്നില്ല. കുമാരിയുടെ ദുഃഖത്തിന്റെ ഒരംശംപോലും എനിക്കില്ല".

എലെയാസു് നടന്നു. അയാളുടെ മുഖം പ്രസന്നമായി. നിർവൃതിദായകമായ ഒരു സംതൃപ്തി ആ മുഖത്തു കളിയാടി.

കുമാരി ആ ചലനങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു. വികാരവിക്ഷോഭമായ അവളുടെ ഹൃദയം മേഘങ്ങൾക്കപ്പുറംവരെ ഉയരാൻ വെമ്പൽകൊണ്ടു.

'പ്രതികാരത്തിന്റെ ദൈവമേ! അങ്ങു് എന്നോടു അൽപ്പം കരുണ കാണിക്കണമേ. ഇയാളെ കാണുമ്പോൾ എന്റെ ഹൃദയം വേലിയേറ്റം കൊള്ളുന്നു. എന്റെ ഹൃദയം അവശമാകുന്നു. വേദനിക്കുന്ന മർമ്മസ്ഥാനങ്ങളിൽ വിരലോടിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് അയാൾക്കറിയാം.'

അവളുടെ നൊമ്പരങ്ങളിലൂടെ എലെയാസിന്റെ സജീവസ്വരൂപം തെളിഞ്ഞുവന്നു. ശോകമൂകമായ കണ്ണുകൾ, സംസാരിക്കുന്ന കണ്ണുകൾ. മെലിഞ്ഞ ദേഹം. മുഖം വിരൂപ

മാക്കുന്ന മീശ. അവൾ ഓരോ അവയവവും സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചു. ആ അപഗ്രഥനത്തിൽ അവൾ ഞെട്ടിപ്പോയി. റാഹേലിന്റെ ബുദ്ധി പതറി യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ നടക്കല്ലിൽ വീണു.

'ഹാ! അയാൾ ആരാണു്? എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ലല്ലോ. അതിമഗതം ചെയ്തതാണു്. പക്ഷെ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ച പരിചാരിക അതു കേട്ടു. അവൾ പറഞ്ഞു.

'എലെയാസല്ലേ തമ്പുരാട്ടീ?'

XII

നേരം ഇരുട്ടി. കാഞ്ചനപ്രഭ മാഞ്ഞ നീലാകാശത്തിൽ സന്ധ്യാനക്ഷത്രം പ്രതിഷ്ഠിതമായി. താബോർമലയിലെ തണുത്ത കാറ്റു പൂർവ്വാധികം ശക്തിയായി വീശി. കുമാരി സോഫായിൽതന്നെ കിടക്കുകയാണു്. കോട്ടയിലുള്ളവരെല്ലാം ഉറങ്ങി. നക്ഷത്രങ്ങൾ തെളിഞ്ഞു. രാത്രിയുടെ ഭീവർണ്ണ ഭാവം അൽപം മങ്ങി. പക്ഷേ റാഹേലിന്റെ ഹൃദയത്തിലെ ഇരുട്ടു മാറുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ നക്ഷത്രം ഒരിടത്തും ഉദിച്ചിരുന്നില്ല.

'തമ്പുരാട്ടീ' കിടക്കയായി. ഉറങ്ങാൻ വരൂ. അവൾ ദാസിയെ അനുഗമിച്ചു. മെത്തയിൽ പൂക്കൾ വിതറിയിരുന്നു. ചൂടും മൂട്ടലുമയും അവൾക്കു സുഷുപ്തി നൽകിയില്ല. അലറുന്ന അഗ്നിപ്രവാഹത്തിലെ ഞെട്ടറ്റ പനിനീർപ്പൂ കിടക്കയിൽ കിടന്നു തിരിയുകയും മറിയുകയും ചെയ്തു.

അവൾ ഒച്ചകേട്ടു. ആരോ ആ മുറിയിലുണ്ടു്. അവൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. ഒന്നുമില്ല. വെറും തോന്നൽ. ഇലകൾ ഇളംകാറ്റിനോടു സല്ലപിക്കുകയാണു്. ഒരാഴ്ചയായി അവൾക്കു ദിവ്യമായ ഉറക്കം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടിട്ടു്. നിദ്രയുടെ സുഖകരങ്ങൾ കൺപോളകളുടെ അടുത്തെങ്ങും വരുന്നില്ല. ചിന്തകളുടെ ബാഹുല്യംനിമിത്തം ആ ഹൃദയം ക്ഷീണമായിരുന്നു.

അടുത്തക്ഷണം റാഹേലിന്റെ സ്മരണയിൽ ഒരു കാര്യം ഉദിച്ചുപൊന്തി. എലെയാസു് വർണ്ണിച്ച സ്ത്രീ അ

ന്യാദൃശ്യമായ ഗുണഗണങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു തരുണി. വിശിഷ്യ കുസുമം.

തന്നോടൊപ്പം സൌന്ദര്യമുള്ള സ്ത്രീ ഉണ്ടെന്നു കേട്ടപ്പോൾ കുമാരിയുടെ ഹൃദയം അസ്വസ്ഥമായി. അസൂയയുടെ ഘോരവിഷം രക്തമാംസകലം വ്യാപിച്ചുതുടങ്ങി. അതു ഒരു ഗ്രാമക്കാരി! റാഹേലിന്റെ ശാപസഗതി തടയപ്പെട്ടു.

സൌന്ദര്യമുള്ള സ്ത്രീകൾ അവർ ഒരു ഉപദ്രവമല്ലേ? അവരെ തേടി നടക്കുന്നതുകൊണ്ടാണു് യുവരാജാവു് തന്നെ അന്വേഷിക്കാഞ്ഞതു്. വൈരാഗ്യം ആളിക്കത്തി. അവൾ അമർഷം കൊണ്ടു. അവൾ എല്ലാവരെയും വെറുത്തു. കുമാരി പല്ലുകടിച്ചു. ആ വിശിഷ്ട കുസുമത്തെ ഒന്നു കാണണമെന്നു റാഹേൽ നിശ്ചയിച്ചു.

പുറമ്മതിലോടു ചേർന്നുള്ള ഒരു ചെറിയ മുറിയാണു് എലെയാസിന്റെ താമസസ്ഥലം. വ്രതാപവാനായ രാജാവിന്റെ സേവകന്മാർക്കു അർഹമായ ഒരു ചുറ്റുപാടായിരുന്നില്ല അതു്.

ഉപദ്രവകാരികളായ പൂച്ചികളെ സംഹരിക്കുന്നതിനും തണുപ്പിൽനിന്നു രക്ഷനേടുന്നതിനുമായി എലെയാസു് തീകത്തിച്ചിരുന്നു. അതിനരികെ അയാൾ ഇരിക്കുകയാണു്. നേരം പാതിരാവായി. പകൽ കഠിനാധ്വാനം ചെയ്ത അടിമയെന്നപോലെ ഉറങ്ങാതെ കഴിക്കുന്നതു്?

അയാൾ ചിന്തിച്ചുകൂട്ടുകയാണു്. അയാൾക്കെന്താണു് ഇത്രവളരെ ആലോചിക്കാനുള്ളതു്? ചിന്തിക്കുന്നും പ്രവർത്തിക്കുന്നും കഴിവുള്ള ഹൃദയമല്ലേ അയാൾക്കുള്ളതു്. അതിൽ സ്നേഹിക്കുന്നും സഹതപിക്കാനുമുള്ള ചിത്തവൃത്തികൾ അടങ്ങിയിരിക്കണം. കുമാരിയുടേയും എലെയാസിന്റെയും ചിന്താഗതികളെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനു് തെറ്റില്ലെങ്കിൽ അവരുടെ ഹൃദയപ്രവർത്തനങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരുന്നു.

കുമാരി അവളെപ്പറ്റി നൊമ്പരംകൊണ്ടു. അയാൾ മറ്റുള്ളവർക്കുവേണ്ടി ഭാരപ്പെട്ടു.

എന്നാൽ എലെയാസാകട്ടെ അടുത്തുണ്ടാകാൻ പോകുന്ന പരിവർത്തനത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുകയാണു്. അവനാൽ

കൊള്ളുന്ന യഹൂദവംശത്തിനു സ്വാതന്ത്ര്യം!! പ്രബലന്മാരായ റോമാചക്രവർത്തികളിൽനിന്നു പീലാസ്സ്റ്റിന്റെ വിമുക്തി നേടുക സാധ്യമല്ലെന്നു അനേകരും വിശ്വസിച്ചു. വിമോചനത്തിന്റെ സൂര്യോദയം വളരെ അകന്നുപോയതിൽ അയാൾ ദുഃഖിച്ചു.

മഹാനായ ഹേരോദാവിന്റെ ആൺകുട്ടികൾ ആരെങ്കിലും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി സമരകാഹളം മുഴക്കുമെന്നു അയാൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഭർഗ്ഗ്രണനാണെങ്കിലും അലക്സാണ്ടർ അതിനു പോരുന്നവനാണെന്നു അയാൾ ധരിച്ചു. തന്മൂലം അയാൾ യുവരാജാവിനെ ബഹുമാനിക്കുന്നു. പക്ഷേ അയാളുടെ മാർഗ്ഗം ആ അടിമയ്ക്കു ആദരണീയമായി തോന്നിയില്ല. അയാൾ ആശങ്കയോടെ ക്രൂടെയുണ്ണിനെ വീക്ഷിച്ചതേയുള്ളൂ. കൗശലവും കള്ളത്തരവും ഒരിക്കലും ശ്രേഷ്ഠകാര്യങ്ങൾ നേടുന്നതിനു വിജയിച്ചിട്ടില്ല. ത്യാഗവും ദേശഭക്തിയും സഹനശക്തിയും ആണു് ഒരോരുത്തരും നൽകേണ്ടതു്. ഏതു ദേശീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും തെളിയിടാൻ അയാൾ കൊതിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു.

അയാളുടെ ധാരണകളെയെല്ലാം തകർത്തു ഒരു സംഭവം നാലു് ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പാണു് ഉണ്ടായതു്. അതു് മികച്ച സംഭവം. അന്നു അയാൾക്കു അത്യുത്സാഹപൂർവ്വമായ പ്രചോദനവും പ്രബുദ്ധതയും ലഭിച്ചു.

കാവൽക്കാർ ഉറങ്ങിയപ്പോൾ എലെയാസ്സർ മുറിയിൽ നിന്നും ഇറങ്ങി. കാലിത്തൊഴുത്തിൽ പാർപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന തന്റെ അതിഥികളുടെ അടുക്കലേക്കാണു് അയാൾ പോയതു്.

'എലെയാസ്സർ! മേരി പ്രസവിച്ചു. ഒരാൺകുഞ്ഞു. അവർക്കു വിശേഷാൽ യാതൊരുവശതയുമില്ല'.

'കർത്താവിനു സ്തുതിയായിരിക്കട്ടെ. നിങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തിനു വേണ്ടി ഞാൻ ഉള്ളുഴിഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു'.

ജോസഫും മേരിയും ഭക്ഷണമെല്ലാം കഴിഞ്ഞു. അവർ ന്യായപ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുകയായിരുന്നു. എലെയാസ്സർ അവരുടെ കൂടെയിരുന്നു. യഹൂദ്യയുടെ ഉദ്ധാരകനെപ്പറ്റിയുള്ള ഭാഗം സന്ദർഭവശാൽ സംഭാഷണമായി.

'അദ്ദേഹം പ്രത്യാശാലിയായ ഒരു രാജാവായിരിക്കണം. റോമരുടെ വൻപടയെ ജയിക്കുന്ന ഒരു നേതാവു് ഒരിക്കലും നിസ്സാരനല്ല. അവൻ ദരിദ്രന്മാർക്കു നീതിയോടു ന്യായം പാലിച്ചു കൊടുക്കുകയും ദേശത്തിലെ സാധുക്കൾക്കു നേരോടെ വിധികൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. കാര്യക്ഷമമായ ഭരണമാണതു്.'

എലെയാസിന്റെ സുദൃഢമായ വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനം ആയിരുന്നു അതു്.

'അങ്ങനെ ഒരു രാജാവിൽ നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നു അല്ലേ?'

'തീർച്ചയായും. അല്ലെങ്കിൽ പ്രവചനം തെറ്റെന്നു വരണം. അതു തെറ്റെങ്കിൽ ദൈവം ഇല്ലെന്നുവരും.'

'അതു തെറ്റാണു്. എലെയാസു്' വാസ്തുതകളെക്കുറിച്ചുള്ള ശരിയായ അറിവില്ലായ്മ. തിരുവചനങ്ങളിൽ അങ്ങനെ ഒരു രാജാവുണ്ടാകുമെന്നു പറയുന്നില്ല. അതിനു പകരം രസനമ്യനും, സ്നേഹസ്വരൂപനുമായ ദൈവപുത്രൻ മനുഷ്യനു പാപത്തിൽനിന്നു വിടുതൽ നൽകുവാൻ ആഗതനാകും. മനുഷ്യസംരക്ഷണമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.'

ജോസഫ് ചില വേദഭാഗങ്ങൾ വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. അയാളുടെ വാദഗതിയെ ഉറപ്പിക്കുന്ന നിത്യ സത്യങ്ങൾ.

'കേൾക്കു സഹോദരാ! ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായ അനുഭവങ്ങൾ. ഈ മേരിയാണു് ദൈവപുത്രന്റെ ജനനിയായതു്. ദൈവദൂതന്മാർ ഞങ്ങൾക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ദൈവഹിതം ഞങ്ങളെ അറിയിച്ചു. അവരുടെ അജ്ഞയനുസരിച്ചാണു് ഞാൻ മേരിയെ കല്യാണം കഴിച്ചതു്.'

എലെയാസ് ശ്രദ്ധയോടെ കേട്ടു. പ്രവാചകന്മാരുടെ പ്രബോധനമനുസരിച്ചു എല്ലാം സംഭവിക്കാൻ പോകുന്നു. മഹത്തായ ഒരു നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പടിവാതിലിൽ ലോകം എത്തിയിരിക്കുന്നു. അയാൾ സുബദ്ധനായി. ആ ബൂലോയിൽ അതെല്ലാം സ്വപ്നങ്ങൾപോലെ അവിശ്വാസ്യങ്ങളായി തോന്നി.

ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെയാണ് എലെയാസു് തിരിച്ചു വന്നതു്. പകൽ മുഴുവൻ അയാളുടെ ചിന്തയിൽ ഇക്കാര്യങ്ങൾ തലയെടുപ്പുള്ള പ്രശ്നങ്ങളായി മുഴച്ചുനിന്നു. ആലോചിക്കുന്തോറും അവ കൂട്ടത്തൽ വിശ്വാസ്യങ്ങളായി അയാൾക്കു തോന്നി. യുക്തിയും ആ ചിന്താഗതിയെ അനുകൂലിക്കുന്നുണ്ടു്. ദൈവത്തിന്റെ വഴികൾ മനുഷ്യരുടെ കഴിവുള്ള ബുദ്ധിയിൽ പോലും തെളിയുന്നില്ല. ....

റാഹേൽ അയാളെ തേടിപ്പുറപ്പെട്ട രാത്രിയിൽ എലെയാസിന്റെ ചിന്തയ്ക്കു വിഷയീഭവിച്ചതു് ഈ കാര്യങ്ങളായിരുന്നു.

കാലിത്തൊഴുത്തിൽ വലിയ സൌകര്യങ്ങളൊന്നുമില്ല. അവിടെ കഴിയുന്ന കുടുംബത്തെപ്പറ്റി അയാൾ ക്ലേശിച്ചു. കീറിപ്പറിഞ്ഞ കമ്പിളിയും പുതച്ചു തീയുടെ സമീപത്തേക്കു നീങ്ങിയിരുന്നപ്പോൾ ആ ഹൃദയത്തിൽ വെളിച്ചം വീശി.

'ആ ദമ്പതികളാണു് ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും അനുഗൃഹീതർ. അവരുടെ സമർപ്പണ സ്വഭാവമായിരിക്കാം അവർക്കു ശ്രേഷ്ഠമായ ഈ പദവി നേടിക്കൊടുത്തതു്. രാജ്യമോകെയുള്ള സ്ത്രീകൾ ആഗ്രഹിക്കുകയും പ്രാർത്ഥനയോടു കാത്തിരിക്കുകയുമാണു്. ആ ലോകോത്തരമായ സ്ഥാനലബ്ധിക്കുവേണ്ടി. ഹൃദയവിചാരത്തിൽ അഹങ്കരിക്കുന്നവരെ ചിതറിച്ചു. പ്രഭുക്കന്മാരെ സിംഹാസനങ്ങളിൽ നിന്നു ഇറക്കി. താണവരെ ഉയർത്തി. സമ്പന്നന്മാരെ വെറുതെ അയച്ചുകളഞ്ഞു .... ഹാ മേരി എത്ര ഭാഗ്യവതിയാണു്.'

കാവൽക്കാർ ഉറങ്ങുമ്പോൾ മതിൽ ചാടികടക്കണം. തൊഴുത്തു വരെ പോകണം. ഈശ്വരാരാധനയ്ക്കു പോകുമ്പോഴുള്ള സന്തോഷമാണു് ഈക്കാര്യത്തിലും അയാൾക്കുള്ളതു്.

ആ മുറിയുടെ വാതിൽ അരോ ബലമായി വലിച്ചു തുറന്നു. അകത്തേക്കു ശീതക്കാറ്റു പ്രവഹിച്ചു. തീപ്പൊരി അയാളുടെ പുതപ്പിൽ വീണു. എലെയാസു് ചാടിയെണീറ്റു. ആരും മുറിക്കുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചില്ല.

'എലെയാസു്' കനിവിന്റെ ലാഞ്ഛനപോലും ഏശാത്ത ആ വിളി അയാളുടെ കാതുകളിൽ പെട്ടു. കുമാരിയാണു്.

അവളുടെ ക്ഷോഭിച്ച രൂപം ഇരുളിന്റെ ഹൃദയത്തിനുള്ളിൽ നിൽക്കുന്നതായി അയാൾ കണ്ടു. പാതിരാ സമീപിച്ചപ്പോൾ കുമാരി ഇറങ്ങിയതിന്റെ പൊരുൾ അയാൾക്കു മനസ്സിലായില്ല. അയാൾ കമ്പിതഗാത്രനായി കുമ്പിട്ടു നിന്നു.

'ഇതേവരെ ഉറങ്ങിയില്ലേ?'

'ഇല്ല'.

'വിശിഷ്ടകുസുമത്തെപ്പറ്റി ഓർക്കുകയായിരുന്നു. ഇല്ലേ?'

'അതേ.'

അയാൾക്കു കള്ളം പറയണമെന്നു തോന്നിയില്ല. രാജകുമാരി കുപിതയായി. അടിമയുടെ നിലവിട്ട നിലപാടിൽ. പക്ഷേ അവൾ കോപമടക്കി.

'അവൾ എവിടെയാണെന്ന് താമസിക്കുന്നതു?' അവൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

റാഹേൽ എന്തിനാണെന്ന് അതു ആവശ്യപ്പെടുന്നതു? അയാൾക്കു മനസ്സിലായില്ല. തന്നെപ്പോലെ കുമാരിയും ഉല്ലാരകന്റെ ആഗമനത്തെപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? അയാൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അന്ധകാരം പോലെ അവ്യക്തമാണ്. തിരക്കി അറിയുകതന്നെ. അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു.

'കുറച്ചകലെയുള്ള തൊഴുത്തിൽ'.

'കന്നിൻ ചരിവിലെ തൊഴുത്തോ? ആരുടെ അന്നവാദത്തോടെ'?

'അവിടെ കന്നുകാലികൾ വളരെ കുറവാണെന്ന്'.

'നീയാണോ നിശ്ചയിക്കുന്നതു? തോന്നാസ്യം ഏറിപ്പോകുന്നു. ഒടുവിൽ, അങ്ങോട്ടേയ്ക്കു വഴികാണിക്കണം. ശവങ്ങളെ അട്ടിപുറത്താക്കുന്നുണ്ട്.'

എലെയാസറിന് ജീവൻ പോകുന്നതുപോലെ തോന്നി. നിസ്സഹായരായ അവർ എവിടെ പോകാനാണ്.

'എന്തുപറ്റി എലെയാസറേ?'

റാഹേലിന്റെ സ്വരമാധുര്യം തിരികെയെത്തി. കാതുകളിൽ അവ ജീവന്റെ ഒഴുക്കു സൃഷ്ടിച്ചു.

'അങ്ങോട്ടേക്കു പോകൂ. വളരെ രഹസ്യമായിരിക്കണം'.

എലെയാസ്സ് തിരികെ പോയി. നീണ്ട ഒരു വടിയുമായി അയാൾ മടങ്ങി എത്തി.

'കുമാരീ! ദീപം വേണമല്ലോ. എന്തോരിരുട്ടാണ്?'

'വേണ്ടാ, നമുക്കു പാം'.

'തനിയേയുള്ളോ?'

'ഉവ്വ'

'കുമാരീ! തോഴികളില്ലാതെ എങ്ങനെ പോകും? ചേവകർ വേണ്ടേ?'

'എലെയാസ്സ്! പറഞ്ഞമാത്രം അനുസരിക്കൂ. നീ മാത്രം മതി അകമ്പടിക്കൂ. നീയെത്ര നല്ലവനാണ്'.

'ഞാൻ അടിമയാണ്. യിശ്രായേലിനെ ജീവിക്കും. പക്ഷേ അവർ അറിയുകയില്ലേ? ഭവിഷ്യത്ഫലങ്ങൾ എന്തെല്ലാമായിരിക്കും?'

'ഒന്നും ഉണ്ടാകുകയില്ല. ആ സ്വാർത്ഥരായ്പരർ അവരുടെ സ്വാമിനി ഉറങ്ങുന്നതിനു മുമ്പു ഉറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു.'

'ആരെങ്കിലും അറിഞ്ഞാൽ കുറച്ചിലു'.

'സാരമില്ല. പാറാവു ഭടന്മാരാരും അറിയരുതു'.

അവർ നടന്നു. ഗെയിറ്റിനു സമീപംവരെ.

'എലെയാസ്സ്. അവിടെ നിൽക്കൂ. ഞാനിപ്പോൾ വരാം. അവൾ തിരികെ നടന്നു. ഉന്നതമായ ഗോപുരത്തിന്റെ മുകളിലെത്തി. ജറുശലേമിലേക്കുള്ള ദിക്കിൽ ഗാഢമായ ഒരു പരിശോധന നടത്തി. വല്ല വെളിച്ചവും കാണുന്നുണ്ടോയെന്നു. വീടുകളിലേതുമില്ലാതെ വേറൊന്നുമില്ല. അവളുടെ നില കൂറേക്കൂടെ ഭദ്രമാക്കി. പക്ഷേ തൂണിന്റെ മറവിൽ മറഞ്ഞുനിന്ന ഒരു സായുധഭടൻ അവളുടെ ഗതികളെ താൽപര്യത്തോടെ സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

XIII

വഴിയിൽവച്ചു അവരധികമൊന്നും സംസാരിച്ചില്ല. അവർ സ്വന്തമായി സൂക്ഷിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങളുടെ സാധുത

പരിശോധിക്കുകയായിരുന്നു അവരിരുവരും. ക്രൂരതയെ അവർ അസ്വസ്ഥരായിരുന്നു. അവരുടെ കാലൊച്ച തന്നെത്താ പതയിൽ മന്ദമായി പതിയുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യരെല്ലാം നിദ്രയിലായി. പ്രകൃതിയുടെ ശാന്തതയാണവിടെ. വിദൂരെയുള്ള കുന്നിൻമുകളിൽ അട്ടിടയന്മാർ തീ കത്തിച്ചിരുന്നു. അതു മിന്നാമിനുങ്ങുപോലെ ചലിക്കുന്നു. അസംഖ്യം നക്ഷത്രങ്ങൾ നീലാകാശത്തിൽ. എഴുത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരുന്ന വലിയ നക്ഷത്രത്തെപ്പറ്റി അവളോർത്തു. ആകാശമധ്യത്തിൽ പ്രോജ്ജ്വലിക്കുന്ന ആ സുവർണ്ണനക്ഷത്രം അവൾ വളരെവേഗം കണ്ടുപിടിച്ചു.

'ഏലെയാസർ, നോക്കൂ ആ നക്ഷത്രം'. കുമാരി ശിശുവിന്റെ ആർജ്ജവത്തോടെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു.

'ങാ, കണ്ടു. ഒരു വലിയ നക്ഷത്രമാണല്ലോ'.

'അതേ. ഒരു രാജാവിന്റെ ജനനത്തെ കുറിക്കുന്നതാണതു'.

ഒന്നും എരിഞ്ഞടങ്ങിയ അയാളുടെ ഹൃദയം തൈലസേചനത്താലെന്നപോലെ തണുത്തു.

'രാജാവിന്റെ ജനനമോ? ആരുപറഞ്ഞു?'

'അറിയാവുന്ന ആളുകൾ. കിഴക്കുനിന്നും എത്രയോപേർ ഇവിടെ വന്നിട്ടുണ്ട്.'

കുമാരി വിശദീകരിച്ചു.

അയാളുടെ ഹൃദയം സന്തപ്തനായി കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ആ രഹസ്യം ഇപ്പോൾ ഒരു വലിയ പരസ്യമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ലോകം അംഗീകരിച്ച ഒരു സത്യം. അയാൾ അഹന്തയുടഞ്ഞവനായി.

കാലിക്കൂട്ടത്തിനുള്ള വെള്ളമുണ്ട്. അന്ധകാരത്തിനുള്ളിൽനിന്നും കുറെ സ്ഥലം മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടി കൈയടക്കിവച്ചിരിക്കുകയാണത്.

അവിടം നിർജ്ജനമായിരുന്നില്ല. ഒരുസംഘം ആളുകൾ അവിടെ കൂടിയിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ ഭാവങ്ങളിൽനിന്നും അവർ അട്ടിടയരാണെന്നു നിശ്ചയിക്കാം. വിലയേറിയ വസ്ത്രങ്ങൾ

ധരിച്ചിട്ടുള്ള ഏതാനും ആളുകൾ അവിടെയുണ്ട്. യഹൂദയുടെ രാജാവിനെ അന്വേഷിച്ചുണ്ടായ വാനശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായിരുന്നു അവർ.

അവർ അനേകായിരം മൈൽ യാത്രചെയ്തു. അവർക്കുള്ളതൊക്കെയും ഈ ആഗ്രഹസാധ്യത്തിനുവേണ്ടി ത്യജിച്ചവരാണവർ. മണലാരണ്യങ്ങളിൽക്കൂടി അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു. മഞ്ഞുനിറഞ്ഞ മലകളും മലമ്പാതകളും കടന്നു. അങ്ങുകലെയുള്ള അവരുടെ ബന്ധുമിത്രാദികൾ അവരെ അധിക്ഷേപിച്ചു. പ്രയാസങ്ങളും ദുഃഖങ്ങളും കടന്നു അവർ അവസാനം ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തെത്തി. ആകാശത്തിലെ നക്ഷത്രങ്ങളല്ലാതെ അവർക്കു വേറെ സഹായമില്ലായിരുന്നു. കാർമേഘങ്ങൾ കേറി മൂടാതിരിക്കുവാൻ അവർ മുട്ടിപ്പായി പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരുടെ ആഗ്രഹം സാധിച്ച പ്രായമായി. അവർ, തങ്ങളെ വിജയത്തിലേക്കു നടത്തിയ ദൈവത്തെ മനസ്സാ സ്തുതിച്ചു.

ഒരു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പറഞ്ഞു: 'സഹോദരന്മാരെ! ഈ താണ പരിതസ്ഥിതികളെക്കുറിച്ചു നിങ്ങൾ ഓർക്കരുതു്. ലോകരാജാവാണു് ഇവിടെ തിരുവവതാരം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ഈ അത്ഭുതപുരുഷനെ കാണാൻ ഞങ്ങൾ വളരെ ബദ്ധിമുട്ടി. ഞങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചു. ഇനിയും ഞങ്ങൾക്കു എന്തു നഷ്ടം വന്നാലും സഹരമില്ല. ഇതാ ഞങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ രാജാവായി അംഗീകരിക്കുന്നു'.

അതിന്റെ ലക്ഷ്യമായി അവർ പൊന്നും മൂരും കുന്തുരുക്കവും കാഴ്ചവച്ചു. സാഷ്ടാംഗം വീണു നമസ്കരിച്ചു. ശിശുവിന്റെ രാജത്വത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഉപഹാരങ്ങൾ.

'ഹേ നോക്കൂ, നിങ്ങൾ ഇത്രവളരെ നക്ഷത്രങ്ങൾ ആകാശത്തു കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?' ഒരു ആട്ടിടയൻ അവരുടെ ശ്രദ്ധ ആ വിശാലലോകത്തിലേക്കു തിരിച്ചു.

അവരെല്ലാം നോക്കി. കോടികോടി നക്ഷത്രങ്ങൾ. ചെറുതും വലുതും. അവ അണിനിരന്നു നിൽക്കുകയാണു്. രാജാവിന്റെ സൈന്യങ്ങളേപ്പോലെ. ഹൃദയാവർജ്ജകമായ ഒരു കാഴ്ചയായിരുന്നു അതു്.

'ദേ നോക്ക്! ആ നക്ഷത്രമാണ് ഞങ്ങളെ ഇങ്ങോട്ടേയ്ക്കു വഴി കാണിച്ചതു".

മിന്നിമിന്നി തിളങ്ങുന്ന നക്ഷത്രം. അതിനു ഒരു ചുവന്ന ശോഭയാണുള്ളതു. കുട്ടിയുടെ ജീവിതത്തെ ആ നക്ഷത്രം ബാധിക്കുമെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണു്. റോമരുടെ രക്തം ചിന്തി വിമോചനം നേടും.

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞൻ തുടർന്നു.

'ഈ നക്ഷത്രം യഹൂദരാജാവിന്റെ വീരപരാക്രമങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. നോക്കൂ ആ രക്തനിറം. രക്തത്തിൽ കുടിയില്ലാതെ വിമോചനമില്ല. നിങ്ങളുടെ വീണ്ടെടുപ്പു സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു. അധികനാൾ നിങ്ങൾ ഇനിയും അന്യരെ സേവിക്കുകയില്ല.'

നിന്നുപറയുന്ന ഒരു അനുഗ്രഹമായിട്ടാണു് അവർ ആ വാക്കുകളെ കരുതിയതു്. അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ നിറയുകയാണു് സ്നേഹവും ബഹുമാനവും.

'അതിലും വലിയ അത്ഭുതം കേൾക്കണോ'? ഞങ്ങൾ മലയിൽ കാവൽ നിൽക്കുകയായിരുന്നു. ആലയ്ക്കു ചുറ്റും. നാലഞ്ചു ദിവസംമുമ്പു്. നേരം അർദ്ധരാത്രിയായി. പെട്ടെന്നു ഒരു ശോഭ കണ്ണുമഞ്ഞിക്കുന്ന വെളിച്ചം ആ തെളിച്ചം ആകുന്നു മുഴുവൻ നിറയുകയും കവിയുകയും ചെയ്തു. ഞങ്ങൾക്കു ബോധമില്ലാതെയായി. ദൈവദൂതന്റെ മധുരമായ സ്വരം ഞങ്ങളുടെ നഷ്ടപ്പെട്ട വെളിവു് വീണ്ടെടുത്തു. രാജജനനത്തെപ്പറ്റി അറിയിച്ചു.'

അവർക്കെല്ലാം ഒരേപോലെ പറയുവാനുണ്ടു്. അതെല്ലാം ദൈവികങ്ങളാണു്. ഭക്തിയും ആശ്ചര്യവും അവരിൽ വർദ്ധിച്ചു.

കാലം തികഞ്ഞു. അപ്പോൾ കരുണയുള്ളവനായ ദൈവം അവരെ ഓർത്തു. അവരെ വീണ്ടെടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണു്. നന്ദിനിറഞ്ഞ ഹൃദയത്തോടെ അവർ ആ ശിശുവിനെ ചുറ്റും നിന്നു.

XIV

റാഹേലിനു വളരെ അധികം വിസ്മയം തോന്നി. അറിവുള്ളവരും ഇല്ലാത്തവരും ചേർന്നു നിൽക്കുകയാണു്. അവരുടെ ഇടയിൽ തിക്കിത്തിരക്കുള്ളതു പോലെ കുമാരിക്കു തോന്നി. സത്യത്തിന്റെ മാത്രമായ ഒരു യുഗത്തിനു സ്വാഗതമരുളുന്നതിനു അവർ നിൽക്കുന്നു. അപ്പോഴാണു് ആ സ്ത്രീ കുമാരിയെ സമീപിച്ചതു മൂടൽമഞ്ഞു പുതച്ച രാത്രിയിൽ അവളെ കുമാരി കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. മായാവിയെപ്പോലെ അവൾ കുമാരിയുടെ അടുക്കലണഞ്ഞു. പരിഹാസപൂർണ്ണമായ ചിരിയുടെ അർത്ഥം റാഹേലിനു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

'കുമാരി ഇതിനു ഇറങ്ങിയതു മോശമായിപ്പോയി. കുലീനകുടുംബത്തിന്റെ അന്തസ്സു നശിപ്പിക്കരുതു്. കേൾക്കുന്നതെല്ലാം വിശ്വസിക്കാൻ അല്ലുണ്ടല്ലോ. അശരീരിയുടെ മകൻ ദൈവപുത്രനാണെപോലും. അവൻ ലോകം ഭരിക്കാൻ പോകുന്നു പോലും. കഷ്ടം.'

അവൾ റാഹേലിന്റെ കണ്ണുകളിലേക്കു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അവിടപ്പോഴും നനവും നീറ്റലുമുണ്ടായിരുന്നു.

'പാരമ്പര്യവും വിശുദ്ധമായ പരിശീലനവുമില്ലാതെ എങ്ങനെയാണു് ഒരു ജനതയെ ഭരിക്കുന്നതു്? ഭരണം ഒരു മഹാഭാരമാണു്. കുഞ്ഞുകളിയല്ല'.

റാഹേൽ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ഒരു കാര്യത്തെപ്പറ്റി വിഭിന്നങ്ങളായ നിലകൾ സ്വീകരിക്കുന്ന രണ്ടു ലോകങ്ങളെയാണു് അവൾ അവരിലൂടെ കാണുന്നതു്. അവളാകട്ടെ, കയ്യാലപ്പുറത്തെ തേങ്ങായുടെ നിലയാണു് അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അന്ത്യമായ ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്താൻ അവർക്കു അഗ്രഹവും ബലവുമില്ല.

'നിങ്ങൾക്കിങ്ങനെ ഒരു അപകർഷബോധമുണ്ടാവാൻ എന്താണു കാരണം? പിന്നെങ്ങനെയാണു് രാജകുടുംബങ്ങളിൽ നല്ല കുട്ടികളുണ്ടാകുന്നതു്.'

റാഹേലിനു അതു സ്വീകാര്യമായിരുന്നു. ഭാവിയുടെ പൂർണ്ണത ഇപ്പോൾ ഉള്ളവയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.

'ഞാൻ ഇവളെ കാണാൻ വന്നതാണു്.'

'അതു നല്ലതാണു്. ഞാനും സന്ദർഭവശാൽ ഇങ്ങോട്ടു വന്നതാണു്. പക്ഷേ ഒന്നും വിശ്വസിക്കരുതു്. എനിക്കു വേറേ ജോലിയുണ്ടു്.'

ദേബോറയുടെ പെരുമാറ്റം പ്രത്യേക പഠനമർഹിക്കുന്നുണ്ടു്. ബലമില്ലാത്ത ഞെട്ടിൽ നിന്നു വീഴുക്കുന്ന മുല്ലപ്പൂപോലെ വിഷമിക്കുന്ന റാഹേലിന്റെ സമീപം അവളും നിന്നു. കാലിത്തൊഴുത്തിനുള്ളിലെ വസ്തുതകൾ അവരുടെ ഹൃദയത്തിലേക്കു ഒഴുകി വന്നു. ഒരു ചെറു ദീപം അവിടെ പ്രകാശിക്കുന്നു. വയ്ക്കോൽപ്പുറത്തു ഒരു വസ്ത്രം വിരിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ പുറത്താണു് രാജകുമാരൻ കിടക്കുന്നതു്. അതേ മെത്തയിൽ മേരിയും ജോസഫ് മാറിയിരുന്നു അവർക്കുണ്ടായ ദിവ്യാനുഭവങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുകയാണു്. അയാളുടെ കൊതി ഇതേവരെ തീർന്നില്ല. പറയുന്തോറും വർദ്ധിച്ചു വരുകയാണതു്.

ആ ചെറിയ മനുഷ്യസമൂഹത്തിലേക്കു ദിവ്യതേജസ്സിന്റെ പ്രവാഹമുണ്ടായി. അതിന്റെ കവിഞ്ഞൊഴുക്കു അനർഗ്ഗളമാണു്. ആ മന്ത്രിക ശക്തിയിൽ അവർ വികാരപരവശരായി.

മാലാകമാരുടെ ഗാനം അവരോർത്തു. അതിന്റെ ഹൃദയാകർഷകമായ മാറ്റൊലി കുന്നിൻ മുകളിലും താഴ്വരകളിലും വ്യാപിക്കുന്നതായി അവർക്കു തോന്നി. ആനന്ദാശ്രുക്കൾ തുളുമ്പി. അവരുടെ കണ്ണുകളിൽ. അവർ അവിടെ മുട്ടുകുത്തി. ഭക്തിപൂർവ്വകമായ ഒരു ആരാധന അവിടെ രൂപം കൊണ്ടു.

XV

രാജകുമാരി തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ദെബോറയെ കാൺമാനില്ല. അവൾക്കു അതെല്ലാം ഒരു പേക്രൂത്തായി തോന്നി. അവൾ നിഴൽപോലെ നിശ്ശബ്ദമായി ഇരുളിൽ ലയിച്ചു.

തെല്ലതിശയത്തോടെ കുമാരി ഉള്ളിലേക്കു മാറിനിന്നു. അവൾ ഇതേവരെ ആ വിശിഷ്ട കുസുമത്തെ കാണുകയായിരുന്നു. നൈസർഗ്ഗികമായ സൌന്ദര്യ പ്രചുരിമ രൂപം കൊത്തിയ ആകാരവിലാസം. നിഷ്കൃഷ്ടമായ സ്വഭാവശുദ്ധിയുടെ അധ്യക്ഷ പ്രവാഹം. അലൌകികമായ ശാന്തതയും, സന്തോഷവും കളിയാടുന്ന മുഖം. വിശുദ്ധിയുടെ കിരണങ്ങൾ ആ മുറിയിൽ നിറയുന്നു. അവശതകളിൽ നിന്നെല്ലാം വിമുക്തയായ മാതാവു്. അവൾക്കു അഭിമാനിക്കാവുന്ന പ്രേമമർദ്ദഹൃദയനായ ഭർത്താവു്. കുമാരി മാറിമാറി ആ രംഗങ്ങൾ കാണുകയാണു്.

ഒരു സാമ്രാജ്യത്തിലൊതുങ്ങാത്ത സംഭവങ്ങൾ ആ കാലിത്തൊഴുത്തിനുള്ളിൽ നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എലെയാസു് ശ്വാസം വിടാതെ നിൽക്കുന്നു. ഇതരകാര്യങ്ങളിലൊന്നും അയാളുടെ ശ്രദ്ധപതിയുന്നില്ല. ദുഃഖംകൊണ്ടു് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഹൃദയത്തിനുള്ളിലേക്കു് ആനന്ദത്തിന്റെ ഒരു രശ്മി കടന്നുവന്നു. ആ ഹൃദയം ആനന്ദോന്മത്തമായി. ഒരു മൂകസാക്ഷിയായി മാത്രം നിൽക്കാൻ അയാൾക്കു കഴിയുന്നില്ല. നിശ്ചേഷ്ടമെന്നു തോന്നപ്പെട്ട ആ നാഡീസമൂഹങ്ങളിലൂടെ എന്തോ ഒരു ശക്തി വ്യാപിക്കുകയാണു്. അയാൾ തൊഴുത്തിനുള്ളിലേക്കു നടന്നു.

കാലൊച്ച കേട്ടു ജോസഫ് തിരിഞ്ഞു നോക്കി.

'എലെയാസു്'. ജോസഫിന്റെ കണ്ണുകളിൽ കൃതജ്ഞത നിറയുകയാണു്. എലെയാസിന്റെ സഹായം തുടരെത്തുടരെ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു.

'എലെയാസു്. നിങ്ങൾ ഒരു അമാനുഷനാണു്. നിനക്കു സ്നേഹിക്കാനും കരുതാനുമുള്ള മനോഭാവം എവിടെ നിന്നു കിട്ടി? നിന്നെ ഓർത്തു ഞാൻ അതിശയിക്കുന്നു. അത്ഭുതങ്ങളുടെ കാലത്തു്, നീയും ഒരത്ഭുതമായിരിക്കുന്നു. നിന്റെ ത്യാഗത്തിന്റെ വില ഇനിയും നിർണ്ണയിക്കാറായിട്ടില്ല. നീ ഒരടിമയല്ല. എന്റെ ഒരു സഹോദരൻ മാത്രം. അരിഷ്ടതനിറഞ്ഞ പരിതഃസ്ഥിതികൾ നിനക്കില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ നീ പതിനായിരങ്ങൾക്കു ഉപകാരമുള്ളവനായേനേ!'

എലെയാസു് അൽപ്പം പരിഭ്രമിച്ചു. അയാൾ ചുറ്റുംനോക്കി മിഴിച്ച കണ്ണുകളോടു്.

ശാന്തമായിക്കിടക്കുന്ന ആ ശിശുവിനെ അയാളുടെ വി
ഭ്രാന്തനയനങ്ങൾ അമൂല്യരത്നം പോലെ തേടിയെടുത്തു. വെ
ളിച്ചം നോക്കിക്കിടക്കുകയാണവൻ. ഉരുണ്ടുകൊഴുത്ത കരചര
ണങ്ങളെ ഊർജ്ജസ്വലതയോടുകൂടെ ആ കുഞ്ഞു ചലിപ്പിച്ചു.
നിശാശലഭങ്ങൾ വിളക്കിനു ചുറ്റും പാടിപ്പറക്കുന്നു. അ
വൻ അതെല്ലാം കാണുന്നുണ്ടായിരിക്കണം. അയാൾ ആ ശി
ശുവിന്റെ അരികിലിരുന്നു.

'ഓമനകുമാരാ! ദൈവതിരുഹിതം നിന്നിൽ ക്രൂടി
നിറവേറട്ടെ'.

അടിമത്വത്തിന്റെ ഘോരാന്ധകാരത്തെ നീക്കാൻ ഉ
ദിച്ച പുലർകാല നക്ഷത്രമാണു് ആ കുമാരൻ.

'അധിപത്യങ്ങളിൽ നിന്നു നിന്റെ ജനങ്ങളെ രക്ഷി
ച്ചാലും!'

രാജകുമാരി ദുർല്ലഭമായ ആ സന്ദർഭത്തിലെ മോഹന
ശക്തിക്കു വിധേയയായി. ആ തൊഴുത്തു് നികൃഷ്ടമല്ല. കൊ
ട്ടാരത്തിലെ ആഡംബരസമന്വിതമായ ജീവിതത്തിൽ അ
ങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായതായിട്ടു റാഹേൽ അറിഞ്ഞിരു
ന്നില്ല. അധികാരത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ഒരു മത്സരമാണവിടെ.
അശുദ്ധമായ കൂട്ടുകെട്ടുകൾ, അധികാരമോഹം, ആഭ്യർശ
ശുദ്ധിയില്ലായ്മ ഇതെല്ലാം കൊട്ടാരത്തിലെ നിരന്തര സംഭ
വങ്ങളാണു്. ഇവയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കുമാരി ഉറച്ചു
നിന്നു. അവൾക്കു പകൽപോലെ ബോധ്യമായി മേരി ഒരു
വിശിഷ്ടകുസുമമാണെന്നു്.

മേരി അതിപാവനമായി നിൽക്കുന്ന ഒരു പൂവാണു്.
മണത്തെറിയപ്പെട്ട ഒരു പൂവാണു് കുമാരി. പ്രണയമാധുരി
യിൽ ആമഗ്നരായ ദമ്പതികൾ. ഉദ്ധാരകനായ ഒരു സന്താ
നവല്ലരി. മേരിക്കു് പകരമായ ഗുണഗണങ്ങളെല്ലാമുണ്ടു്.
ശാരീരികമായി അവൾക്കു യാതൊരു ന്യൂനതയുമില്ല. ആത്മി
കമായി അവൾ സമ്പന്നയാണു്. അവൾ അതിവിനീതയുമാണു്.
ഗർവ്വം അവൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതെല്ലാമറിഞ്ഞുകൊ
ണ്ടാണു് പരമകാരുണികൻ അവളെ അനുഗ്രഹിച്ചതു്.

'ഹാ! നീ എന്തൊരു ഭാഗ്യവതി!' രാജകുമാരിയുടെ കണ്ണുകൾ നിരാശയിൽ മുങ്ങിത്തുടിക്കുകയായി.

പ്രഭുകുടുംബത്തിൽ അവൾ ജനിച്ചു. പരിഷ്കൃതാശയങ്ങളിലും, ആഡംബരങ്ങളിലും ക്രൂടി വളർന്നു. അവൾ സ്നേഹിക്കപ്പെട്ടകയും, സ്നേഹിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ അവൾ സ്നേഹത്തിന്റെ ശക്തിയുൽപ്പാദന കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നുവളരെ വിദൂരെയായിരുന്നു. അവൾ തന്നെത്തന്നെ ക്രൂട്ടതലായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ദൈവാശ്രയം അവൾക്കില്ലതന്നെ. ഈശ്വരബോധം അവൾ കാര്യമാക്കിയില്ല.

പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങൾ ആ ജീവിതത്തെ വലയം ചെയ്തു. അവയുടെ ശക്തിയായ എതിരൊഴുക്കിൽ അവൾ വാടിക്കരിഞ്ഞു. നിരാശയും, ദുഃഖവും ആ ഹൃദയത്തിലെ സ്ഥിരപാർപ്പുകാരായി. അവളുടെ ആത്മാവു പോലും ഇരുളുമയി ചേരുകയാണു്. അവൾ ഭയപ്പെട്ടു.

കാലിത്തൊഴുത്തിൽ നിന്നു കുമാരിയെല്ലാം ഓർത്തു. ആ ജീവിതം കൊണ്ടു ആർക്കും ഗുണമുണ്ടായിട്ടില്ല. അവൾക്കും നേട്ടങ്ങളൊന്നുമില്ല. അവൾ മൂലം അനേകർ വേദനപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഹാ എത്ര നിന്ദ്യമായ ജീവിതം! കൊട്ടാരത്തിന്റെ മതിൽക്കെട്ടിൽനിന്നു വെളിയിലേക്കു പോവാൻ അവൾക്കു തോന്നി.

റാഹേലിന്റെ അഹങ്കാരം അസൂയയോടൊപ്പം അസുമിച്ചു. തറയിൽ കിടക്കുന്ന രാജകുമാരനെ നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടു കുമാരി നോക്കി. ഈശ്വരസന്നിധ്യം നൽകിയ വെളിച്ചത്തിൽ അവൻ കിടന്നുറങ്ങുന്നു. ആ സുമധുരതേജസ്സു് ദൈവികമായി അവൾക്കു തോന്നി. ഈശ്വരേച്ഛയായിരിക്കാം അവൾക്കിങ്ങനെ ഒരു പൈതൽ ഉണ്ടാകാതെ പോയതു്. ശ്രേഷ്ഠങ്ങളായ പാരമ്പര്യങ്ങളും സാഹചര്യങ്ങളും നിഷ്ഫലങ്ങളാണു്—ദൈവമില്ലെങ്കിൽ. മണവും നിറവുമുള്ള പനിനീർപൂക്കൾ ചൂടിയ ചെടിയുടെ വേരുപടലം എവിടെയാണു്? വൃത്തികേടുനിറഞ്ഞ മണ്ണിൽ.

ഭക്തിസംവർദ്ധകമായിരുന്ന ആ അന്തരീക്ഷം. പരിശുദ്ധനായ ആ ഹൃദയത്തിൽ ശാന്തിയും സ്നേഹവും ചിറോറാ

ളങ്ങളായി പ്രവേശിക്കുകയാണ്. അവളുടെ ഹൃദയത്തിലും അവസാനം ഒരു വലിയ നക്ഷത്രം ഉയർന്നുവന്നു. അതിന്റെ പ്രഭ ജീവിതത്തിന്റെ ഏകാന്തമായ വഴിത്താരിവുകളിൽ കുമാരിക്കു വഴി കാണിക്കും. വികാരതീഷ്ണതയിൽ അവൾ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി.

'രാജകുമാരി വരുന്നു.' എലൈയാസ് മുന്നറിയിപ്പു നൽകി. ക്രൂടിയിരുന്നവരിൽ അതു ഭാവഭേദങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. അക്ഷേപിക്കുകയും നിന്ദിക്കുകയും ചെയ്ത രാജകുടുംബത്തിലെ ഒരംഗത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനു ജോസഫ് ഒരുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു.

അവരെല്ലാം ഭക്തിപുരസ്സരം എണീറ്റു. അതിഥിയെ എതിരേൽക്കുന്നതിനു തയാറായി.

'ബഹുമാന്യയായ തിരുമേനീ! ഞങ്ങളുടെ ഹൃദ്യമെങ്കിലും വിനീതമായ വന്ദനം' ജോസഫ് പറഞ്ഞു.

കുമാരി കേട്ടില്ല. ഒന്നും കാണാൻ ശ്രമിച്ചില്ല. വിജയിയായ പ്രതിദ്വന്ദ്വിയുടെ സമീപത്തേക്കു പോകുകയാണവൾ. മേരി പിടഞ്ഞെണീറ്റു. കുമാരി അവളുടെ സാഹസികോദ്യമം തടഞ്ഞു സർവ്വ ശക്തിയുമുപയോഗിച്ച്.

'വേണ്ടാ, ഇടിരവത്തിലുള്ള ഒരാജ്ഞയായിരുന്നു അതു്. മേരി വീണ്ടും കിടന്നു.'

'സോദരീ!' അവൾ മൃദുലസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

'ഞാനാണു് നിന്നെ ബഹുമാനിക്കേണ്ടതു്. അതു ദൈവത്തിനു ഇഷ്ടകരമായിരിക്കും.'

കുമാരി മേരിയുടെ ശയ്യയിലിരുന്നു.

ജോസഫും മറ്റുള്ളവരും അവിടെനിന്നു പിന്മാറി. സ്ത്രീകളുടെ സ്വച്ഛന്ദസംഭാഷണത്തിനു സൌകര്യങ്ങൾ നൽകി.

കുമാരി അധോമുഖിയായി. ചിന്താപാരവശ്യം അവളെ ബാധിച്ചു. അതു സൌന്ദര്യധാമങ്ങൾ പരസ്പരം ഇഴുകിച്ചേരുവാൻ വെമ്പുകയാണു്.

റാഹേലിന്റെ സ്നിഗ്ധമനോഹരമായ കരാംഗുലികളും മേരിയുടെ പല്ലവസദൃശമായ കൈവിരലുകളും ക്രമേണ ചേർന്നു. ഒരു ചൂടുകണ്ണീർക്കണം മേരിയുടെ പാണിതലത്തിൽ പതിച്ചു. മേരി സകരുണം നോക്കി. കുമാരിയുടെ നെഞ്ച് ഉയരുകയും അമരുകയും ചെയ്യുന്നു. കഠിനമായ ഹൃദയവേദന.

എന്തു്? കുമാരി കരയുകയാണോ? മേരി കുമാരിയുടെ കൈവിരലുകളെ പിടിച്ചൊതുക്കി. റാഹേൽ ഏങ്ങലടിച്ചു കരഞ്ഞു.

വലിയ സങ്കടമാണല്ലോ. കുമാരിക്കെന്താണ് ദുർവഹമായ സങ്കടം?

റാഹേൽ സങ്കടകാരണം വ്യക്തമാക്കി. മേരിക്കു ആ ശോകകഥ പുതുമയായി തോന്നി. ഇതിനധികം ഭാരം വഹിക്കുന്ന ഒരു ഭാര്യയെ അവളിപ്പോളാണ് കാണുക.

'രാജകുമാരി!"

'സോദരീ. എന്നെ അങ്ങനെ വിളിക്കരുതേ. ശ്രേഷ്ഠതയുടെ വിലയില്ലായ്മ ഞാനിപ്പോൾ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ജ്ഞാനം ദൈവം ഭോഷത്വമാക്കി. ഞാൻ അതിനു ദൃക്സാക്ഷിയാണു്. എന്നെ പേരു് വിളിച്ചാൽമതി. അതിന്റെ അനുമർത്ഥതയെങ്കിലും കേട്ടു ഞാനൊന്നു സന്തോഷിക്കട്ടെ. ക്ഷോഭിച്ച എന്റെ അകം ഒന്നു തണുക്കട്ടെ'. റാഹേൽ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

'കുമാരീ! എന്തിനു സങ്കടപ്പെടുന്നു? അതുകൊണ്ടു യാതൊന്നും സാധിക്കുന്നില്ല. ഹൃദയം ക്ഷീണിക്കുകയും മനസ്സ് തളരുകയും ചെയ്യും. ഭർത്താവിന്റെ ഹിതമനുസരിക്കയാണു് വധൂധർമ്മം. അതിൽ കവിഞ്ഞ ഒരു ജോലി മനുഷ്യസ്ത്രീക്കു ലഭിക്കുന്നില്ല. ദാരുണമായ നിരാശയ്ക്കോ കഠിനമായ ദുഃഖത്തിനോ കുമാരി അധീനയാകരുതു്. ദൈവം കുമാരിയെ തന്റെ തിരുഹൃദയത്തോടു ചേർത്തിരിക്കുകയാണു്. ക്ഷമയോടു കാത്തിരിക്കുക. ദൈവം കുമാരിക്കുവേണ്ടി അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കും.'

'ശരിയാണു മേരി: ഞാനെന്തിനു വൃഥാ ദുഃഖിക്കുന്നു? അദ്ദേഹം മനസ്സലിഞ്ഞു എല്ലാം നേരെയാക്കിത്തരും. ഞാൻ ക

രഞ്ഞുപോയതിൽ സങ്കടപ്പെടുന്നു. ഈ ഉപദേശമനുസരിച്ച് ഞാൻ ഭാവിയിൽ ജീവിക്കാൻ ശ്രമിക്കും.'

'നല്ല നിശ്ചയങ്ങളുമായി ജീവിക്കുന്നതിനു ദൈവം കുമാരിയെ അനുഗ്രഹിക്കും. അല്ലേഹം അങ്ങെ തള്ളാതെ അരികിൽ അണച്ചുകൊള്ളും.'

മേരി അവളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു.

അത്യഗാധമായ ജലപ്പരപ്പിൽ ഉഴലുന്ന അവൾക്കു എന്തോ ആശ്രയം ലഭിച്ചു. മനസ്സിനു ശക്തി ലഭിച്ചതുപോലെ അവൾക്കു തോന്നി. ലോകയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിനു അവൾക്കു കരുത്തുണ്ടായി. ആ ചെഞ്ചുണ്ടുകളിൽ ഒരു ശോകച്ഛവി പരന്നു.

'മേരീ! ഞാനെന്തു ഭാഗ്യവാനെ്. നിന്നെപ്പഴിക്കുന്നതിനും ആട്ടിയോടിക്കുന്നതിനും ഞാൻ ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചതാണെ്. പക്ഷേ ആ പുറപ്പാടു് എന്റെ ജീവിതത്തെ ആകെ സ്പർശിക്കുന്ന ഒരു സംഭവമായി. അധമയായ എന്നോടു് നീ ക്ഷമിക്കണം. സോദരീ എനിക്കൊരാഗ്രഹമുണ്ടു്. അതു സാധിച്ചുതരാമെന്നു വാക്കുതരൂ.'

കുമാരിയുടെ കണ്ണുകൾ തീവ്രമായ ആഗ്രഹംകൊണ്ടു തിളങ്ങി.

'കുമാരീ! എന്താണിതു്? എന്നെക്കൊണ്ടെന്തു സാധിക്കും?'

'നിന്റെ കോമളനായ രാജകുമാരനെ ഒന്നു ചുംബിച്ചുകൊള്ളട്ടെയോ?' രാജകുമാരി അഭ്യർത്ഥിച്ചു.

മേരിക്കു വിസമ്മതമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൾ സന്തോഷപൂർവ്വം തലകുലുക്കി. കുമാരിയുടെ കണ്ണുകൾ ആനന്ദംകൊണ്ടു വികസിതമായി. സന്തോഷത്തിന്റെ കൈത്തിരികൾ എരിയുകയാണെന്നേ തോന്നൂ. സന്തോഷബാഷ്പം ആ കണ്ണുകളിൽ നിറഞ്ഞു.

ഒരു ശീതമാരുതൻ തൊഴുത്തിൽക്കൂടി പ്രസരിച്ചു. രാജകുമാരി കുമാരന്റെ അരികിൽ മുട്ടുകുത്തി. അവൾ കരുതലോടെ ശിശുവിനെ എടുത്തു. അവൻ അപ്പോഴും ഗാഢമായ സുഷുപ്തിയിൽ ലയിച്ചിരുന്നു.

റാഹേൽ അവനെ നോക്കി പുഞ്ചിരി തൂകി.

'രാജകുമാരാ! അവൾ വാത്സല്യത്തോടെ വിളിച്ചു. അങ്ങയുടെ നിസ്സഹായാവസ്ഥയിൽ ഞാൻ എതുവിധമാണ് അങ്ങയെ ആശ്വസിപ്പിക്കേണ്ടത്?' ഞാൻ അഹങ്കാരിയാണ്. അവിടുന്നു എന്നോടു ക്ഷമിക്കണം. അങ്ങയെ കാണാനിടയായതിൽ എനിക്കുള്ള സന്തോഷം പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ കഴിയുന്നതല്ല.'

രാജകുമാരിയുടെ മുഖം തെളിഞ്ഞു. നക്ഷത്രങ്ങളും ചന്ദ്രക്കലയും ചൂടിയ ആകാശംപോലെ. നൂതനമായി വികസിച്ച മോഹനമലർപോലെ അത്യാകർഷകമായിരുന്ന ആ മുഖത്തു അവൾ ഒരു ചുംബനമർപ്പിച്ചു. മാതാവിന്റെ പദവിയിൽ എത്താൻ കഴിയാതിരുന്ന അവളുടെ ഹൃദയം കുളിർത്തു. പരമാനന്ദാനുഭൂതിയിൽ അവൾ ഖേദമെല്ലാം വിസ്മരിച്ചു. അവളുടെ ഹൃദയചഷകംനിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞു.

കുമാരി ശിശുവിനെ വിലയേറിയ ഒരു വസ്ത്രത്തിൽ കിടത്തി. അതിന്റെ ഒരറ്റംകൊണ്ടു പുതപ്പിച്ചു.

'രാജകുമാരാ! അങ്ങു തണുപ്പു പേടിക്കാതെ സുഖമായി കിടന്നുറങ്ങുക'.

യഹൂദന്മാരുടെ രാജാവു്. അതൊരു കെട്ടുകഥയല്ല. ത്രപമെട്ടത്ത ഒരു നിത്യപരമാർത്ഥം. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിചാരങ്ങൾ കുമാരിയുടെ ഹൃയത്തിൽ നിറഞ്ഞു.

യഹൂദന്മാരുടെ രാജാവിനെപ്പറ്റി അവൾക്കു വലിയ പ്രതീക്ഷകളുണ്ടു്. അദ്ദേഹം ധർമ്മസംരക്ഷകനായിരിക്കണം. നിരാശാഭരിതരെയും, അവശരെയും വീണ്ടെടുക്കണം. വിദേശാധിപത്യത്തിൽ കഴിയുന്ന ശ്രേഷ്ഠവംശത്തെ സ്വതന്ത്രമാക്കണം. അങ്ങനെ ഒരു നൂറായിരം കൃത്യം.

രാജകുമാരിയുടെ മുഖം മനോഹരമായി. സന്തോഷാവേശത്താൽ ആ കണ്ണുകൾക്കു പുലർകാല പ്രഭയുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ മേരിയുടെ അടുത്തേക്കു പോയി.

'മേരീ! നീ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടവളാണ്. നിനക്കു ഭാവിയിൽ ഒരു ഭാഗ്യദശയുണ്ടു്. പ്രതാപശാലിയായ രാജാ

വിന്റെ മരണവാർത്ത പരിലസിക്കുമ്പോൾ ഒരു ശീതകാല രാത്രിയിൽ നിന്നെ സന്ദർശിച്ച ജീവിത ലക്ഷ്യം മനസ്സിലാക്കിയ ഈ നിർഭാഗ്യയെ മറന്നുകളയരുതു്. ഈ കോമളനായ കുമാരൻ രാജാധിരാജാവായി വളർന്നുവരുമ്പോൾ ഇവളെപ്പറ്റി പറയുമോ. അയ്യോ! നേരം ഒത്തിരിയായി. ഞാൻ പോകട്ടെ!'

രാജകുമാരി എണീറ്റു. ഒരു നെടുവീർപ്പു അവളുടെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തുനിന്നു ഖേദങ്ങളെയും കൊണ്ടു പൊന്തി.

'സോദരീ! അവിടുത്തെ അനുഗ്രഹം പോലെ ഞാൻ ചെയ്യും'. മേരി സമ്മതിച്ചു. 'ഈ സന്ദർശനം ഞാൻ ഒരു നാളും വിസ്മരിക്കുകയില്ല. കുമാരിയുടെ കാരുണ്യവാക്കുകൾക്കും സ്നേഹപൂർണ്ണമായ പ്രവൃത്തികൾക്കും നന്ദിപറവാൻ ഞങ്ങൾ അശക്തരാണു്. ദൈവം തന്റെ ദിവ്യസമാധാനം കുമാരിയുടെമേൽ ചോരിയട്ടെ. അതിനു ഞാനെപ്പോഴും പ്രാർത്ഥിക്കാം. കഴിഞ്ഞതെല്ലാം മറക്കുക. സേവനസന്നദ്ധതയോടെ ഭർത്താവിനെ പരിചരിക്കു. അള്ളേഹം നിന്നെ അപ്പോൾ സ്നേഹിക്കാൻ പ്രേരിതനാകും. സംശയമില്ല. തിന്മയോടു തോൽക്കരുതു്. തിന്മയെ നന്മകൊണ്ടു ജയിക്കണം.''

മേരി ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും പറയുകയാണു്. ആ വാക്കുകൾ ആത്മാർത്ഥതയിൽ നിന്നു ഉടലെടുത്തതായിരുന്നു.

'മേരീ! ജീവിതത്തെപ്പറ്റി നീ എന്നെ വളരെ പഠിപ്പിച്ചു. ഞാൻ ഒരിക്കലും മറക്കുകയില്ല. എനിക്കു സമാധാന ദീപത്തിന്റെ പ്രഭ കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. ആ പ്രകാശത്തിൽ നിന്നു മാറിപ്പോകുമോ? ആർക്കറിയാം? ഒരു അതിലും നല്ലതു മരണമാണു്.'

അലക്സാണ്ടർ രാജകുമാരന്റെ ഉദ്ദേശ്യം അവളുടെ ഹൃദയത്തിൽ മിന്നൽവേഗത്തിലെത്തി. അടുത്ത ക്ഷണം ഹൃദയം ദുഃഖപൂർണ്ണമായി. ദീർഘായുസ്സുകൊണ്ടു് അവൾ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടകയില്ല. അവൾ ഭയാകുലയായി.

'നാം ഇനിയും കാണുമോ?' ചോദിക്കുമ്പോൾ അവളുടെ ഹൃദയം ശോകപരവശമായിരുന്നു.

'സോദരീ! നാം ഭാവിയെപ്പറ്റി എന്തിനാണ് അത്രമീതുമൊക്കെ പറയുന്നതു്? അതു നമ്മുടെ അധീനത്തിലാണോ വിധി എഴുതാൻ. ദൈവം നമ്മെ വഴിനടത്തും. സുഖമായാലും ദുഃഖമായാലും സന്തോഷപൂർവ്വം അനുഭവിക്കുകതന്നെ. സന്തോഷപൂർവ്വം പോകൂ. ദൈവം കുമാരിയെ ധാരാളമായി അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ'.

'ഹാ! എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. ഇതൊക്കെ വെറുതെ പറഞ്ഞു പോകുകയാ. ഞാൻ പോകുന്നു.'

അതൊരു ഹൃസ്വമായ ക്രൂടിക്കാഴ്ചയായിരുന്നു. പക്ഷേ അവർ ആത്മസ്നേഹിതകളായി. ആ ബന്ധം ഒരിക്കലും അറ്റുപോകുകയില്ല. പെട്ടെന്നുള്ള വേർപാടു അവരെ ദുഃഖിതരാക്കി.

കുമാരി വേഗം നടന്നു. അവൾ ഇരുളിന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്കു പോകുന്നതുപോലെ മേരിക്കു തോന്നി. ദുഃഖത്തിന്റെ കൈയ് മേരിയുടെ ഹൃദയത്തിലേക്കു താണു. തന്റെ സഹജാതയുടെ സീമാതീതമായ ദുഃഖത്തിന്റെ ചങ്ങലകളെക്കുറിച്ചു മേരിക്കധികമൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. പക്ഷേ അവളുടെ സുഖത്തിനുവേണ്ടി ആത്മാർത്ഥത നിറഞ്ഞ ഒരു പ്രാർത്ഥന ഈ ശാരസന്നിധിയിലേക്കു മേരിയുടെ അധരപുടങ്ങളിൽനിന്നും ഹൃദയത്തിൽനിന്നും ഉയർന്നു.

XVI

ആട്ടിടയന്മാരും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും കാലിക്രൂടിന്റെ പരിസരങ്ങളിലുണ്ടു്. ജോസഫും, എലെയാസും ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ കഴമ്പിനെപ്പറ്റിയാണു പറയുന്നതു്.

റാഹേൽ അവരുടെ അടുത്തെത്തി. അവൾക്കു മൌലികങ്ങളായ ചില മാറ്റങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ഹൃദയത്തിലെ ഭാരമെല്ലാം പോയി. ചിത്രശലഭംപോലെ പറന്നുയരാൻ അവൾക്കു ശക്തിയുണ്ടായി.

'മാന്യനായ സഹോദരാ! നിങ്ങളാണു ധന്യരിൽ ധന്യൻ. എന്റെ ഭർത്താവുമായുള്ള തങ്കൾക്കു അഭയം നിരസിച്ചതിനും, നിങ്ങളെ അപമാനിച്ചതിനും ഞാൻ മാപ്പു ചോദിക്കുന്നു. ലോകത്തിന്റെ ക്ഷണികത്വം അറിയാതെ ധിക്കാരമായി വർത്തിക്കുന്ന ഞങ്ങളോടു ക്ഷമിക്കണം'. കുമാരി ജോസഫിനോടു അഭ്യർത്ഥിച്ചു.

'കുമാരീ! അവിടുന്നു വളരെ ഉത്തമയാണു് സംശയമില്ല. ദൈവം അങ്ങയെ കാക്കട്ടെ.'

ഒരു നിശ്ശബ്ദത. പക്ഷേ ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന സംഖ്യയില്ലാത്ത കീടങ്ങൾ പാടുന്നു. മന്ദമാരുതനിൽ പൂക്കളുടെ ഗന്ധം കലർന്നിരുന്നു.

ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പിരിയാൻ തുടങ്ങുകയാണു്. അവൾ ചോദിച്ചു.

'എവിടുന്നാ നിങ്ങൾ വരുന്നതു്?'

'ഇന്ത്യാ'.

'ശ്ശോ, നിങ്ങൾ എത്രദൂരം സഞ്ചരിച്ചു! വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ട ഇല്ലേ?'

'സാരമില്ല. പക്ഷേ ഞങ്ങൾക്കു ആത്മാവിനെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞു.'

'ങാ, നിങ്ങൾ എവിടെയാണു താമസിക്കുന്നതു്?'

'സത്രത്തിൽ'.

'എന്നു പോകും?'

'നിശ്ചയിച്ചില്ല തിരുമേനീ'.

'നിങ്ങൾ തിരിച്ചുപോകുമ്പോൾ യെരുശലേമിൽ പോകരുതു്. നിങ്ങൾ ആരാധിക്കുന്ന രാജാവിനെ നശിപ്പിക്കുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ രാജധാനിയിൽ ബഹു തകൃതിയായി നടക്കുന്നു.'

രാജകുമാരി ഗ്രീക്കിലാണു സംസാരിച്ചതു്. ജോസഫിനു മനസ്സിലായില്ല. വിദ്വാന്മാരുടെ നെറ്റി ചുളിഞ്ഞു. അങ്ങനെ ഒരു ഹീനശ്രമം നടക്കുന്നതു്. നന്മയുടെ കഴുത്തു ഞെരിക്കപ്പെടുന്നു്.

'ഇല്ല, ഞങ്ങൾ രാവിലെതന്നെ പോകും. കൊട്ടാരത്തിൽ കയറുന്നില്ല.'

'അതാണു നല്ലതു".

അവരൊരുമിച്ചു മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി. ഭാരതത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ സാമൂഹ്യസ്ഥിതികളെക്കുറിച്ചു കൽപ്പിച്ചു പലതും ചോദിച്ചു.

രാജകുമാരിയെന്തോ ഓർമ്മിച്ചു. അവൾ അവരോടു അപ്പോൾതന്നെ യാത്രപറഞ്ഞു.

'ഞാൻ ഇവിടെ നിൽക്കട്ടെ.' നല്ലൊരു മടക്കയാത്ര ആശംസിക്കുന്നു.

രാജകുമാരി തിരികെ നടന്നു. ജോസഫ് മുറ്റത്തുനിന്നു ഉള്ളിലേക്കു പോകാനൊരുങ്ങുകയായിരുന്നു.

'പ്രിയ സോദരരെ! ഈ ശിശുവിനു ആപത്തുകളുണ്ടായേക്കാം. രാജജനനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഈ അസാധാരണ നക്ഷത്രം ഹേറോദ രാജാവിനെ ക്ലേശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. കുട്ടിയെ നശിപ്പിക്കാൻ വേണ്ട നിശ്ശ്രദ്ധപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ടു്.'

ജോസഫ് അന്ധാളിച്ചു. മർമ്മം പിളരുന്ന വേദന അയാൾക്കനുഭവപ്പെട്ടു.

'അധികമായി ഭയപ്പെടണമെന്നില്ല. കുറച്ചു സൂക്ഷിക്കണമെന്നു മാത്രം. എന്തെങ്കിലും ആപത്തു സംഭവിക്കുന്നതിരിക്കാൻ വേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളും നിർദ്ദേശിച്ചു തരാം.

രാജകുമാരി ചൂണ്ടാണിവിരലിൽ ധരിച്ചിരുന്ന രത്നഖചിതമായ മോതിരമൂരി ജോസഫിനെ ഏൽപ്പിച്ചു.

'ഇതു വിലയുള്ളതാണു്. നിങ്ങളെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കാൻ പര്യാപ്തമായിട്ടുള്ളതാണു്. നിങ്ങൾക്കു ഇതുപയോഗിച്ചു സഹായം ചെയ്തുതരാൻ സാധിക്കുമെന്നു ഞാൻ സ്വപ്നേപി വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. ദൈവം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. മനുഷ്യർ ഒരോ ഉപകരണങ്ങൾ മാത്രം.' ഞാൻ പോകുന്നു.

അനുയാത്രയായി ജോസഫ് പുറപ്പെട്ടു.

'കേട്ടോ ജോസഫ്! എന്തെങ്കിലും അത്യാവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ എലെയാസിനോടു് പറഞ്ഞാൽ മതി. മടി അശേഷം പോലും വിചാരിക്കരുതു്.'

'അങ്ങനെയാകട്ടെ കുമാരി. ഞാൻ ഒരു കാര്യം ചോദിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഞാൻ കുതഃഷ്ന്നെന്നു വിചാരിക്കരുതു്. ഈ അടിമയെപ്പറ്റിയാണു്. എലെയാസിനു സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകണം.'

വിനയ സ്വരത്തിൽ ജോസഫ് അഭ്യർത്ഥിച്ചു.

'ജോസഫ് നിങ്ങളുടെ യാതൊരു അപേക്ഷയും ഈ ശിശുവിന്റെ പേരിൽ നിരസിക്കുവാൻ എനിക്കു ശക്തിയില്ല.'

അവൾ എലെയാസിന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു.

''എലെയാസ്! യഹൂദ്യയുടെ ഉദ്ധാരകന്റെ പേരിൽ നിങ്ങൾക്കു ഞാൻ പരിപൂർണ്ണ സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ഈ നിമിഷം തുടങ്ങി സ്വതന്ത്രനാണു്. ജോസഫ് സാക്ഷി. എലെയാസ്! നിങ്ങളോടു കാണിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ അവിവേക പ്രവർത്തികളേയും ക്ഷമിക്കണം."

എലെയാസ് മൌനമവലംബിച്ചു. പ്രത്യുത്തരം അത്യാവശ്യമായും നൽകേണ്ട ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സന്തോഷാധിക്യം അയാളിൽ പ്രത്യക്ഷമായില്ല. അയാൾ തലകുനിച്ചു ഭൂമിയെപ്പോലെ വിനീതനായി നിന്നു.

'കുമാരി! അവിടുത്തെ മഹാമനസ്കതയ്ക്കു സത്യദൈവം പ്രതിഫലം തരും. അവിടുന്നു യഹൂദ്യയിലെ വനിതാവിഭാഗത്തിന്റെ നട്ടുനായകമായി പരിശോഭിക്കും. സംശയമില്ല.'

ജോസഫിനു സന്തോഷിക്കാൻ തക്കവകയുണ്ടായിരുന്നു. [illegible]

XVII

രാജകുമാരി അവിടെ നിന്നു. റാഹേൽ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. അവൾ പോയ തീർത്ഥാടനസ്ഥലത്തേക്കു. അന്നു

ഗൃഹീതരായ ആ മൂന്നു വ്യക്തികൾ അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ വിടവാങ്ങലായി അണിനിരന്നു. വിമോചിതമായ ഏതാനും ബാഷ്പകണങ്ങൾ അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ വെൺമുത്തുകൾ പോലെ തൂങ്ങിനിന്നു. രാജകുമാരന്റെ കൊട്ടാരമാകാൻ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ച ആ കാലിത്തൊഴുത്തു അന്ധകാരത്തിൽ വിലീനമായി.

ശോകഭാവം അവളെ വീണ്ടും ബാധിച്ചു. അവളുടെ ഹൃദയം പരിശൂന്യമായിരുന്നില്ല. ഒരിക്കലുമ ശ്രേഷ്ഠചിന്തകളുടെ വിളനിലമായിരുന്നു. പക്ഷേ അന്ധകാരം ജീവിതവഴിത്താരകളിൽ നിറഞ്ഞപ്പോൾ അവളറിയാതെ കോപതാപങ്ങൾക്കു വിധേയയായി. എവിടെ വച്ചാണ് ശരിയായ പന്ഥാവിൽനിന്നു വ്യതിചലിച്ചതെന്നു അവൾക്കറിയാം. അവൾ ആ മുക്കുട്ടപ്പെരുവഴിയിലേക്കു തിരികെ നടന്നു. വേദനകളോടെ. കഴിഞ്ഞകാലം പോയകാലം. അതിനെപ്പറ്റി ഖേദിച്ചിട്ട് കാര്യമില്ല. കുമാരിയുടെ ഉള്ളിൽ ഒരു നൂതന ജീവിതം രൂപമെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ആധ്യാത്മികജീവിത പുരോഗതിക്കുവേണ്ടി അവൾ തീട്ടക്കം കുട്ടുകയാണ്.

ഭർത്താവിനു നിരുപാധികം കീഴടങ്ങുന്നതിനു അവൾ തീരുമാനിച്ചു. അവൾക്കുള്ള അവകാശങ്ങൾ അനാദരിച്ചാൽ തന്നെയും പരാതിപ്പെടുകയില്ലെന്നു അവൾ നിശ്ചയിച്ചു. ഭർത്താവിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതിനോ തെറ്റുകൾ തേടിപ്പിടിക്കുന്നതിനോ അവൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടുന്നില്ല. പിറുപിറുപ്പു കൂടാതെ പരിചരിക്കുക. പ്രതിഷേധ സ്വരമുയർത്താതെ കർത്തവ്യങ്ങളെല്ലാം ചെയ്യുക. വേണ്ടിവന്നാൽ ചവിട്ടുന്ന കാലിണകളെ നമിക്കുന്നതിനും അവൾ മടിക്കുകയില്ല. നല്ലതു പ്രതീക്ഷിക്കുക. അവ രൂപമെടുക്കാതിരുന്നാൽ, ഉടലെടുത്ത തിക്താനുഭവങ്ങൾക്കു തല കനിക്കുക. അതിനെല്ലാം അവൾ തയ്യാറെടുക്കുവാൻ നിർബന്ധിതയായി. അങ്ങനെയാണ് മേരി ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്നതു. വിശ്വസ്തയായ സഹധർമ്മണി. അതൊരു ശ്രേഷ്ഠമായ സ്ഥാനമാണ്. അതിലേക്കു ഉയരുന്നതിനു എത്രയെത്ര ത്യാഗങ്ങളുടെ പടികടക്കണം. ഖേദം നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളെ ഒപ്പിയെടുക്കണം.

ഒരു മാലാഖയെപ്പോലെ അവൾ ആ ഉന്നതലക്ഷ്യത്തിലേക്കു നീങ്ങുകയാണു്.

റാഹേലിന്റെ ഹൃദയം പ്രക്ഷുബ്ധമായിരുന്നു. വികാരങ്ങൾ ഇളകിമറിയുകയാണു് നശീകരണ പ്രവണതകളുമായി. മുള്ളിനിടയിൽ വീണ വിത്തുപോലെ ആ നല്ല ആദർശങ്ങൾ ഞെരുക്കപ്പെട്ടു. സഹായത്തിനു് ആരുമില്ല, അവൾ ഏകയാണു്. എത്രനേരം അവൾ ആ രണഭൂമിയിൽ കഴിയും? കഷ്ടം അവൾ ഇതാ പരാജിതയാകുന്നു. കഴിഞ്ഞ വിനാഴികകളിൽ പിടിച്ചെടുത്ത രണാങ്കണം നഷ്ടമായി. വൈരുധ്യചിന്താഗതികളിൽ അവൾക്കു ശ്വാസംമുട്ടി. ദുഃഖവും നിരാശയും അവളുടെ ഹൃദയത്തിലേക്കു കോലാഹലത്തോടെ മടങ്ങിവന്നു.

മലമുകളിൽ വീശുന്നതു ശീതക്കാറ്റാണു്. വളരെ അകലെയുള്ള ഗ്രാമങ്ങളിൽ മഴപെയ്യുന്നുണ്ടു്. ആകാശം അന്ധകാര പൂർണ്ണവും കാർമേഘാവൃതവുമായിരുന്നു. ആകാശം തെളിയുമോ?

XVIII

കുമാരിയെ നിഴലെന്നവണ്ണം എലെയാസു് അനുഗമിക്കുന്നു. അവൾ ചിന്താമഗ്നയാണു്. അവളതറിയുന്നില്ല.

ആകാശം നിർമ്മലമായി. അവൾ ഉദ്ദേശിച്ചതിൽ വേഗത്തിൽ. ആകാശച്ചെരുവിൽ വിളറിയ അമ്പിളിക്കല പ്രകാശമായി. നിറംമങ്ങിയ ചന്ദ്രികയിൽ കുന്നുകൾ വലിയ ഒട്ടകങ്ങളെപ്പോലെ ആകാശത്തേക്കു നോക്കിനിൽക്കുന്നു. ഇടയന്മാർ പുനരുജ്ജീവിപ്പിച്ച തീക്കുണ്ഡങ്ങൾ വീണ്ടും ജ്വലിച്ചു. അവരതിനു ചൂടും ക്രൂടിയിരുന്നു. അവർ ഉറക്കം ഉപേക്ഷിച്ചു. സ്തോത്രഗാനങ്ങൾ അവിരാമമായി ആലപിക്കുകയാണു്. വിദ്വാന്മാരുടെ ഒട്ടകങ്ങൾ പൊട്ടുകൾപോലെ ദൂരെ കാണാം.

അവൾ കണ്ണുകളുയർത്തി! അവൾക്കു സഹായം വന്ന പർവ്വതങ്ങളിലേക്കു. നക്ഷത്രങ്ങളെല്ലാം വാനവീഥിയിലുണ്ടു്. ആ നവീന തേജസ്സുഞ്ജത്തിനു ചൂടും നിന്നു അവ അകമ്പടി സേവിച്ചു.

നക്ഷത്രങ്ങൾ പാടുന്നില്ലെന്നു ആർക്കറിയാം? അതു എന്തിനെക്കുറിച്ചായിരിക്കും? ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വത്തെക്കുറിച്ചാണോ? അതെ അതുതന്നെ. എങ്കിൽ ആകാശവിതാനം ആ സംഗീതധോരണിയിൽ വശീകൃതമായി നിൽക്കുകയാണു്. നിശാദേവിയുടെ കാർക്കുന്തലിൽ തിരുകിയിരുന്ന പ്രസൂനസ്സോമംപോലെ ശോഭിക്കുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ ദൈവം പ്രകടമാക്കിയിരിക്കുന്ന കലാപാരമ്യം അവൾക്കു അത്യത്ഭുതകരമായി തോന്നി. രാക്കുയിലുകൾ നിദ്രയെ മനഃപൂർവ്വം ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നു. അവ പഞ്ചമരാഗത്തിൽ പാടി. അവളുടെ ഹൃദയം തുളുമ്പി.

കാലൊച്ച, ഹൃദയ മുകുലതയിലേക്കു രക്തപുഷ്പങ്ങളുടെ ഇതളുകൾ വീഴുന്നതുപോലെ. അവൾ പുറകോട്ടു നോക്കി.

അതാ! എലെയാസു്.

'എലെയാസു്! നിങ്ങൾ എന്നെ അനുഗമിക്കുകയാണോ?'

'അയ്യോ, നിങ്ങൾക്കു പോകാം'.

'പക്ഷേ, കുമാരി അവിടത്തെ ആശ്രയമല്ലാതെ എനിക്കു വേറെ ശരണമില്ല. എന്റെ പ്രാണാലംബം അതാണു്'. എലെയാസിന്റെ സ്വരം ഇടറിയിരുന്നു. കുമാരി അവിടെ നിന്നു

'എലെയാസു്! നീ സ്വതന്ത്രനാണു്. നീ ഇനിയും അടിമയായി ജീവിക്കരുതു്. ഉടൻതന്നെ എന്നെ വിട്ടുപിരിയുക. എനിക്കുവേണ്ടി നീ വളരെ ത്യാഗങ്ങൾ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയെല്ലാം എന്റെ ഹൃദയം കാര്യമായി സൂക്ഷിക്കും. എന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി ഇതു ധരിച്ചുകൊള്ളുക'.

അണിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു വജ്രമാല്യമൂരി കുമാരി എലെയാസിന്റെ കൈകളിൽ വച്ചുകൊടുത്തു. അയാളുടെ വിരലിൽ കിടന്ന ഒരു മോതിരം മിന്നിത്തിളങ്ങി. അവളുടെ ശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. സ്ത്രീത്വത്തിന്റെ ജിജ്ഞാസ ഉണർന്നു വിവശമായി.

'എലെയാസു്! ഞാൻ ആ മോതിരമൊന്നു കാണട്ടെ.' കുമാരി അംഗുലീയം ചന്ദ്രികയിൽ പരിശോധിച്ചു. അതിലെ രത്നം കുമാരിയെ ഹഠാദാകർഷിച്ചു.

'എലെയാസ്സ്! ഇതെവിടെ കിട്ടി? സത്യം പറയൂ'. റാഹേൽ സഗൌരവം ആജ്ഞാപിച്ചു.

'എലെയാസ്സ് ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. നാക്കു് അയാൾക്കില്ലെന്നു തോന്നിപ്പോകും. കുമാരി ശഠിച്ചു. അയാൾ അനുസരിച്ചു.'

'കുമാരീ! ഇതു ത്രുഞ്ചൻപ്രഭുവിന്റേതാണു്.'

'എന്തു്? ത്രുഞ്ചന്റെയോ?'

'അതെ കുമാരി. വജ്രഹൃദയയായ പ്രണയിനിയിൽനിന്നു അല്പേഛത്തിനു ഒരിക്കൽ ലഭിച്ചതാണു്. ആ പ്രഭു ഇതിനെ സജീവനെപ്പോലെ കരുതുകയും ആരാധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.'

എലെയാസിന്റെ ഉത്തരം കുമാരിക്കു തൃപ്തികരമായിരുന്നില്ല. അവൾക്കറിയേണ്ടതിന്റെ പ്രാരംഭം മാത്രമായിരുന്നതു്.

'വിശദമായി പറയൂ'.

'എന്താണെ ഞാനിനിയും പറയുക? ഇതു പ്രഭുവിന്റെതാണെന്നുള്ളതിൽ കവിഞ്ഞു എനിക്കു ഒന്നും അറിയുത്തില്ല'.

എലെയാസ്സ് നിസ്സഹായത്വം നടിച്ചു. കുമാരി വീണ്ടും നിർബന്ധിച്ചു.

'ശരി, നിനക്കു് ഇതെങ്ങനെ കിട്ടി?'

എലെയാസ്സ് ആ ചോദ്യം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. അതിനു മർമ്മം പിളർക്കാനുള്ള ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. ദീർഘനാൾ സൂക്ഷിച്ചു വച്ചിരുന്ന ഒരു ഖനിയുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശം നഷ്ടപ്പെട്ടതുപോലെ അയാൾക്കു തോന്നി. കുമാരി ഉത്തരത്തിനായി കാത്തുനിന്നില്ല. അവൾ മറെറാരു പ്രശ്നവുമായി സമീപിക്കുകയാണു്.

'എലെയാസ്സ്! ത്രുഞ്ചന്റെ ഗതിയെന്തായി? അറിയാമോ? ദൈവനാമത്തിൽ ഒന്നും ഒളിച്ചുവയ്ക്കരുതു്.'

എലെയാസ്സ് പിടിക്കപ്പെട്ടു. ശക്തിയുള്ള കൊളുത്തുമായി അയാൾ ചേർന്നുകഴിഞ്ഞു. അതമാർത്ഥമായി ആവശ്യപ്പെട്ട

കയാണു്. ഉത്തരം നിഷേധിക്കുവാൻ അയാൾക്കു അവകാശമില്ല.

'അല്ലേഹം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതായി എനിക്കറിയാം.'

കുമാരിയുടെ ഹൃദയം തരളിതമായി. നാഡിസ്പന്ദനം കൂടിക്കൂടി വരികയാണു്.

'എവിടെ?'

'കുമാരി അതറിയാതിരിക്കുകയാണു് ഭേദം'.

'എനിക്കു അറിയണം.'

'എന്നാൽ ഞാൻ പറയാം.'

'അതേ, എലെയാസ്, അതു കേട്കുല്യാതെ എനിക്കുറക്കം വരികയില്ല.'

കാട്ടാനകൾ ശ്വാസമടക്കി. ഒലിവുമരങ്ങൾ ചെവി ചായിച്ചു. അവരെല്ലാം ബധിരശ്രോതാക്കളായി.

അ രഹസ്യം കേൾക്കുന്നതിനു് അകാശം നിശ്ശബ്ദമായി അടുത്തുവന്നു.

'നിർഭാഗ്യവാനായ അ പ്രേത ഇൗ നിൽക്കുന്ന ഞാൻ തന്നെയാണു്.'

അണ്ഡകടാഹം പൊട്ടിത്തെറിച്ചു. ഇടിനിപാതം പോലെ അ വാക്കുകൾ അവളുടെ കർണ്ണപുടങ്ങളിൽ മാറ്റൊലി കൊണ്ടു. അവൾ അത്ഭുതസ്തബ്ധയായി. റാഹേലിന്റെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചു.

പരിക്ഷീണയായി അവൾ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ചന്ദനമരത്തിൽ ചാരി.

'പ്രഭോ'. വിക്കിവിക്കി അവൾ വിളിച്ചു. സ്നേഹവും സങ്കടവും നിറഞ്ഞ വിളി.

എലെയാസ്. അവൾ അ പരമാർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുകയാണു്. പതുക്കെപ്പതുക്കെ, റാഹൽ തുറിച്ചു നോക്കി.

അവളുടെ അതിബുദ്ധിക്കു പോലും അതീതമായിരുന്ന അ കാരണ സ്നേഹത്തിനു ഉത്തരം കിട്ടി. അന്ധകാരത്തിൽ

അവളെ ആവരണംചെയ്തിരുന്ന ഒരു പരിചയായിരുന്നു അയാൾ. ആപൽബന്ധുവായ അയാൾ ഒരു നിസ്സാരനല്ലായിരുന്നു. വേഷം മാറി നടന്ന ഒരു പ്രഭു.

ആ പ്രഭുവിനോടു അവൾ നികൃഷ്ടമായി പെരുമാറി. കഷ്ടം!

പാറിപ്പറക്കുന്ന മീശയും, വളരെയധികം വളർന്നു നിൽക്കുന്ന മുടിയും. ഒരു പ്രാകൃത രൂപം.

അതിലൂടെ അവൾ പ്രഭുവിന്റെ യഥാർത്ഥരൂപം കണ്ടെത്തി. രാജകുമാരി ഓർക്കുകയാണു്. തന്നോടൊന്നിച്ചു ബാല്യം മുതൽ കളിച്ചു്, പഠിച്ചു്, വളർന്ന രൂബനെ.

XIX

ക്രൂട്ടസും കളിക്കോപ്പുകളുമായി സോല്ലൂസം വിഹരിച്ചിരുന്ന രണ്ടു ജീവിതങ്ങളായിരുന്നു അവർ. ആ സ്നേഹബന്ധത്തെ അവരുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു.

കാലവും ലോകവും മാറി. അവർ സ്നേഹബദ്ധരായി. അവരുടെ വിവാഹത്തെ അറിവുള്ളവർ ആദരിച്ചു.

ലോകം മുഴുവൻ നിറഞ്ഞൊഴുകുന്ന നറും നിലാവു്. ആനന്ദമൂർച്ഛയിലകപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു് പ്രപഞ്ചം. അവൾ പ്രഭുവിന്റെ കരം ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു് അലൗകികമായ നിമിഷത്തിൽ പറഞ്ഞതാണു്.

'ഞാനെന്നും അങ്ങയുടേതായിരിക്കും. ദൈവം സാക്ഷിയായി പറയുകയാണു്.'

'റാഹേലിന്റെ ഇഷ്ടം പോലെ.'

പരിശുദ്ധമായ വിവാഹ കർമ്മത്തിൽ നിന്നു ഒട്ടും വിഭിന്നമല്ലാത്ത ഒരു പ്രതിജ്ഞ. അറിഞ്ഞു സ്നേഹിക്കുന്ന രണ്ടു ഹൃദയങ്ങളുടെ സമ്മിളിത സ്പന്ദനം.

കാലത്തിന്റെ അന്യൂനമായ അലയൊലികൾ നിലയ്ക്കാതെ ധ്വനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പരിപൂർണ്ണയൗവന

ത്തിന്റെ പ്രബുദ്ധതകളും, ആവേശങ്ങളും ഒരു സ്വപ്നലോകത്തിലേക്ക് അവളെ ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു പോയി.

രൂബൻ വളരെ അകലെയാണ്. ആ സാന്നിദ്ധ്യത്തിന്റെ നിറവും വിലയും ക്രമേണ ഇടിഞ്ഞിടിഞ്ഞുവന്നു. അവൾ ചരിവർത്തനങ്ങളിലൂടെ ദിനങ്ങൾ പോക്കി. അസാധ്യമായ ആദർശങ്ങൾ അവൾ കൈക്കാര്യം ചെയ്തു.

അവൾ നല്ല ഇന്നലെകളെ വെറുത്തു. അന്നത്തെ പ്രതിജ്ഞകൾക്ക് വിലയുള്ളതായി അവൾക്കു തോന്നിയില്ല. അവൾ ആ ഉദ്യാനത്തിൽ നിന്നും ചിറകു വിരിച്ചു പറന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിലെ പൊന്നോമനക്കിനാക്കളും, താരങ്ങളും ഭൂമിയിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതിനുള്ള കരുത്തു അവളുടെ ബോധത്തിനുണ്ടായിരുന്നു.

അവളുടെ ആഗ്രഹങ്ങൾക്ക് ഇളക്കം തട്ടി. അവൾ രൂബനെ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. ഉയർന്ന ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് റാഹേൽ നടന്നടുത്തു.

XX

സർവ്വാംഗസുന്ദരിയായ ത്രിസ്സന്ധ്യയുടെ രൂപമാസ്വദിച്ച ദിക്കുകൾ ചിത്രത്തിലെന്നപോലെ നിശ്ചേഷ്ടങ്ങളായി നിൽക്കുകയാണ്.

ഹേരോദായുടെ ക്ഷണപ്രകാരം റാഹേൽ പിതാവുമൊരുമിച്ചു യെരുശലേമിലേക്കു പോയി. അവിടെ നടക്കുന്ന പ്രത്യേക സൽക്കാരത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതിനായി.

ഹേരോദാവിന്റെ ആരാമം. പൂത്തിറങ്ങിയ അലരികളും, മഞ്ഞച്ചേലയണിഞ്ഞ വാകകളും. പൂക്കളുടെ ബാഹുള്യത്തിൽ അവളുടെ തല മന്ദിച്ചു. ഏതോ ഭാവനാലോകത്തിലെ വനദേവതപോലെ അവൾ മണൽ വിരിച്ച ചെറുപാതകളിൽക്കൂടി ഓടിനടന്നു.

ആകാശത്തിന്റെ കാന്തിയെ അപ്പാടെ പിടിച്ചെടുത്ത സ്വച്ഛരശ്മികൾ വിലപിടിച്ച ലോഹദർപ്പണം പോലെ റാഹേലിനെ ആകർഷിച്ചു.

മരതകനാരകങ്ങളിലിരുന്ന വാനമ്പാടികൾ മധുരമായി പാടി. തരുക്കൾ തളിരുംനിറഞ്ഞ മരക്കൂട്ടങ്ങൾ സർവ്വാഭരണ വിഭൂഷിതയായ അപ്സരസ്സിനെപ്പോലെ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി നിന്നു. വസന്തം കടന്നുപോകാൻ.

അപഹൃതചിത്തയായ അവൾ ഏകയായി സൌന്ദര്യ പാനം നിർവ്വഹിച്ചു. ആരോ അവളെ സമീപിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

ഒരു യുവാവു്! ഹൃദയത്തിന്റെ ഉള്ളറകളെ പുളകമണിയിക്കുന്ന സുമധുരഹാസം ആ തരുണന്റെ മുഖത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

'ക്ഷമിക്കണേ! ഞാനോർത്തു—ഒരു വനദേവതയാണെന്നു. ഗ്രീസിലും, റോമിലുമുള്ള വീനസുദേവിയേക്കാൾ ഭവതി മനോഹരയാണു്. ഷേർജിലിന്റെ സുന്ദര കവിതാലോകത്തിലും ഇങ്ങനൊരു സൌന്ദര്യറാണി പാടിയിട്ടില്ല. ഭവതി സോളമന്റെ പ്രേമഗാനങ്ങളിലെ കാമിനിയാണോ?'

റാഹേൽ ആനന്ദപുളകിതഗാത്രയായി. അതിമോഹനമായ ഒരു പുഞ്ചിരി ആ ചെഞ്ചുണ്ടുകളിൽ അഴകോടു വ്യാപിച്ചു. അവൾ പറഞ്ഞു.

'അതൊന്നുമല്ല, ഒരു പ്രഭുകുമാരിയാണു്. റാഹേലെന്നാണെ പേരു്.'

'അലക്സാണ്ടർ രാജകുമാരൻ'.

അനൗപചാരികമായ രീതിയിൽ അവർ പരിചയപ്പെട്ടു.

'ഗ്രീക്കു കവിതകളിൽപോലും ഭവതിയുടെ സൌന്ദര്യത്തിലൊരംശം പകർത്താൻ കഴിവില്ലാതെ പോയ ആ കലാകാരന്മാരെപ്പറ്റിയാണു് ഞാനോർക്കുന്നതു്.'

റാഹേൽ കാട്ടാറുപോലെ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

'ഞാൻ അത്രയ്ക്കു പ്രശംസയർഹിക്കുന്നുണ്ടോ?'

'തീർച്ചയായും'.

സരസ്സിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ വീണ പ്രതിഫലനം അവൾ ഉറ്റുനോക്കി. അവളുടെ ആത്മാഭിമാനം ആകാശത്തോളം ഉയ

രുകയും ചക്രവാളഭിത്തികൾക്കപ്പുറംവരെ വളരുകയും ചെയ്തു.

അന്നത്തെ വിരുന്നിൽ അവർ കൊതിയോടെ സംഭാഷണം നടത്തി.

റാഹേൽ പൂർണ്ണത ആ കുമാരനിൽ കണ്ടു. അവൾ സംതൃപ്തയായി. സംസ്കാരസമ്പന്നത, പ്രത്യേകമായ പെരുമാറ്റങ്ങൾ, രൂപഭംഗി, സംഭാഷണസാമർത്ഥ്യം ഇങ്ങനെ ഒരോ നിസ്സാരകാര്യം വരെ കുമാരൻ ധനികനായിരുന്നു.

അവളുടെ ഹൃദയത്തെ വലിച്ചടുപ്പിക്കുന്ന ഒരു നിരന്തരാകർഷണം അയാളിലുണ്ടെന്നു അവൾക്കു ബോദ്ധ്യമായി. ഉന്നതമായ പ്രണയത്തെ ആഗ്രഹിക്കുന്ന റാഹേൽ അയാളെ ജീവിതസഹകാരിയായി തെരഞ്ഞെടുത്തു.

സ്വീകരണവും സൽക്കാരവും കഴിഞ്ഞു. അതിഥികൾ പിരിഞ്ഞു പോകുകയാണു്.

ഒരു ഭൃത്യൻ ഒരെഴുത്തു അവളെ ഏൽപ്പിച്ചു. അവളതു ആകാംക്ഷയോടെ വായിച്ചു.

'കുമാരീ! ഭവതിയെ ആഗ്രഹിക്കാൻ തന്നെ അനർഹനായ എനിക്കു ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾ സന്ദർശനമനുവദിക്കുമോ?'

ആ പ്രകടനരീതി അവൾക്കു ഇഷ്ടകരമായിരുന്നു. എന്തോ ഒരു ശക്തി അവളെ പ്രേരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സന്ദർശനം അനുവദിച്ചു.

'കുമാരീ! ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നു. അതിൽക്കവിഞ്ഞ വാക്കുകളോ ആശയങ്ങളോ എനിക്കില്ല'.

ഒരു നിശ്ശബ്ദത. അവളുടെ ഹൃദയം ആവേശഭരിതമായി. അതു വേഗത്തിൽ തുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്തു പറയണമെന്നു അവൾക്കു രൂപമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

'റാഹേൽ! ഭവതിയുടെ പ്രണയസാരസ്യം ഈ മൺപാത്രത്തിൽ പകരുക സാധ്യമാണോ?'

'എന്തുകൊണ്ടു സാധിക്കുകയില്ല?' അവളുടെ വാക്കുകൾ ഇടറി. ആ പ്രത്യുത്തരം ഒരമൃതവർഷമായി അലക്സാണ്ടർക്കു തോന്നി.

'ഞാൻ ഭാഗ്യവനായി.'

അവൾ ബേത്‌ലഹേമിലേക്കു മടങ്ങി.

റാഹേലിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെ ബഹുമാന്യാതിഥിയായി അലക്സാണ്ടർ യുവരാജാവു്. അവരൊരുമിച്ചു് നടക്കുകയും, ഭക്ഷിക്കുകയും, വർത്തമാനം പറയുകയും ചെയ്തു.

ശുബൻ തിരികെ വന്നു. ആ കൂട്ടുകെട്ടു് അയാൾ ആശങ്കയോടാണു് വീക്ഷിച്ചതു്. യുവരാജാവിന്റെ നടത്തയെപ്പറ്റി അയാൾ പലതും കേട്ടിരുന്നു. സ്ത്രീകളെ ചതിക്കുന്നതിനു അയാൾക്കു മടിയില്ല. ഇതെല്ലാം പരസ്യമായ രഹസ്യങ്ങളായിരുന്നു.

വിനോദയാത്രയ്ക്കുശേഷം മടങ്ങിയെത്തിയ റാഹേലിനോടു ശുബൻ പരാതിപ്പെട്ടു.

'അളന്തരോം അറിഞ്ഞേ ഓരോ കാര്യങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കാവൂ. യുവരാജാവിനെ വളരെ അധികം സൂക്ഷിക്കണം.'

ഏതാനും നാളുകളായി അവളും ശുബനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അയയാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു്. കുമാരിയ്ക്കതിൽ സന്തോഷമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

അവൾ ക്രോധപുരസ്സരം ചോദിച്ചു.

'ഈ വലിയ കാര്യം പറയുന്ന നിങ്ങളെ ഞാൻ സൂക്ഷിക്കേണ്ടേ?'

അയാളുടെ വ്യക്തിത്വത്തോടൊരു ചോദ്യമായിരുന്നു. അയാളും സംശയിക്കപ്പെട്ടു.

പ്രേമം ഒരിക്കലും, അവളെപ്പറ്റി ഹീനമായി ചിന്തിച്ചിരുന്നില്ല. ആ പെരുമാറ്റം ആക്ഷേപാർഹമായിരുന്നില്ല.

അങ്ങനെ അവരുടെ പാവനബന്ധത്തിൽ കൈപ്പുനീർ പോലുള്ള കാർമേഘം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. പെട്ടെന്നു് അതു വളർന്നു് ഭീകരരൂപം കൈക്കൊണ്ടു് ആ ബന്ധം ശിഥിലമായി.

അവൾ പ്രേമവിനെ വെറുത്തു. ധ്രുവൻ കൊട്ടാരത്തിൽ വരുന്നതു തന്നെ അവൾക്കിഷ്ടമില്ലാതെയായി. അയാളെ അന്വേഷിക്കാൻ അവൾ ഒരിക്കലും ഒരുമ്പെട്ടിട്ടില്ല. ധ്രുവൻ പരാതിപ്പെട്ടു.

'യുവരാജാവു് നല്ല മനുഷ്യനാണു്. നിങ്ങളെപ്പോലെ സങ്കുചിതബുദ്ധിയല്ല അദ്ദേഹം.'

'അദ്ദേഹം നല്ല മനുഷ്യനാണു്. അതിൽ പരാതിയില്ല. പക്ഷേ കുമാരിക്കു് യാതൊരു വിധത്തിലുള്ള പ്രയാസങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതെ സൂക്ഷിക്കണം.'

'അതെ ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചോളാം.'

ധ്രുവൻ ചിരിച്ചു. അയാൾ നിശ്ശബ്ദനായി ഇറങ്ങിപ്പോയി.

മറ്റൊരു സായാഹ്നത്തിൽ ധ്രുവൻ രാഹേലിനെ കാണാൻ വന്നു. രാഹേൽ മുറിക്കുള്ളിലാണു്. അയാൾ ഒരു ദാസിയോടാവശ്യപ്പെട്ടു. അവൾ അകത്തേക്കു പോയി. കുമാരി ദാസിയോടു പറയുന്നതു അയാൾ വെളിക്കുനിന്നു കേട്ടു.

'എനിക്കു തീരെ സുഖമില്ല. അയാൾ എന്നെ ശല്യപ്പെടുത്താൻ മനഃപൂർവ്വം ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു.'

അങ്ങനെ അയാൾ അവഗണിക്കപ്പെട്ടു.

ധ്രുവൻ ദാസിയോടു പറഞ്ഞു. രാഹേൽ അകത്തു നിന്നു കേട്ടു.

'എനിക്കു കുമാരിയുടെ അഭ്യുന്നതിയിൽ സന്തോഷമല്ലാതെ ഖേദമില്ല. മിണ്ടുന്നതെല്ലാം പൊന്നല്ലെന്നു കുമാരി മനസ്സിലാക്കണമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതായി പറയുക. എന്റെ സഹായം ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അറിയിക്കാൻ മടിക്കരുതു്. ഞാൻ പോകുന്നു.'

ധ്രുവന്റെ തൊണ്ടയിടറി. അയാൾ അഭിമാനത്തോടെ ക്രൂടെ അവിടെ നിന്നു പോയി. പിന്നീടു അയാൾ അവിടെ കാലെടുത്തു കുത്തിയിട്ടില്ല.

അലക്സാണ്ടർ യുവരാജാവു് തന്നെ നിന്ദിച്ച ധ്രുവനെ നശിപ്പിക്കുവാൻ കഠിനയത്നം ചെയ്തു. രാജദ്രോഹക്കുറ്റ

മാരോപിച്ചു, അയാളെ തടവുകാരനാക്കി. അയാളുടെ സഹോദരി ദെബോറ എങ്ങനെയോ രക്ഷപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ ബേത്‌ലഹേം കോട്ട അയാൾക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു.

ശ്രബൻ നാട്ടകടത്തപ്പെട്ടു. ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷം അയാളുടെ വിധി പുനർവിചാരണ ചെയ്യപ്പെട്ടു. അയാൾ തിരികെ നാട്ടിലെത്തി.

റാഹേലിന്റെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ദെബോറയെപ്പറ്റി കേൾക്കാനില്ല. അയാളെ സഹായിക്കാൻ ഒരു കുഞ്ഞുപോലുമില്ല.

സ്മരണകളുമായി അയാൾ കന്നിൻപുറങ്ങളിൽ അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞുനടന്നു. ഒരു ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ മരങ്ങളോടും, പാറക്കൂട്ടങ്ങളോടും അയാൾ രഹസ്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു. അയാൾ ആകാശത്തേക്കു കൈ ചുരുട്ടിക്കാണിച്ചു.

ഒരുകൂട്ടം അടിമക്കച്ചവടക്കാർ അയാളെ അധീനമാക്കി. എലെയാസർ എന്ന പേരിൽ അയാൾ ഒരടിമയായി. രാവിലെ മുതൽ സന്ധ്യവരെ അയാൾ പണിയെടുത്തു. നല്ലതുപോലെ ഭക്ഷണം കിട്ടി. കഠിന യത്നത്തിൽ അയാൾക്കു നഷ്ടപ്പെട്ട ബുദ്ധിശക്തി തിരികെ കിട്ടി.

ചപലയായ റാഹേലിനെ അയാൾക്കപ്പോൾ മറക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ക്ലേശപൂർണ്ണമായ അടിമജീവനം അയാൾക്കു സന്തോഷം നൽകി. അത് ജീവിതം മറവുള്ളവർക്കു ഉപകാരപ്രദമായി.

എലെയാസറിനെ ഹേരോദാവ് വാങ്ങി. അയാൾ യെരുശലേമിലേക്കു വന്നു. അവരുടെ നഗരത്തിൽ അധഃപതനത്തിന്റെ ലക്ഷണത്തൽ ദൃശ്യമായിരുന്നു.

സമർത്ഥനെന്ന പേരു് അയാൾ വേഗം സമ്പാദിച്ചു. പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം അയാളുടെ കൈ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

സന്ധ്യാസമയം. അയാൾ വിളക്കുകൾ കൊളുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുകാണു്.

യുവരാജാവിന്റെ ശകാരങ്ങളും അട്ടഹാസങ്ങളും അവ്യക്തമായി അയാൾക്കു കേൾക്കാം. കോപിച്ചു യുവരാജാവു് അതിലെ ചാടിയിറങ്ങിപ്പോയി. അതൊരു സാധാരണ സംഭവമാണു്. അയാൾ കാര്യമായി ശ്രദ്ധിച്ചില്ല.

അതോ ഏങ്ങലടിക്കുന്നു. അതായിരിക്കാം അവിടെ കരയുന്നതു്? അയാൾ കരുതലോടുകൂടി അന്വേഷിച്ചിറങ്ങി.

ജാലകത്തിന്റെ അഴിയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു റാഹേൽ നിൽക്കുന്നു. അസഹ്യമായ വ്യഥയോടെ ആ കണ്ണുകൾ ചുവന്നും അശ്രുപൂർണ്ണങ്ങളായും കാണപ്പെട്ടു. അവൾ ഏങ്ങിയേങ്ങിക്കരയുന്നു.

ഏലെയാസിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു നൂതന പ്രശ്നം ഗൌരവപൂർവ്വം അവതരിക്കപ്പെട്ടു. റാഹേൽ. അവൾ തനിക്കാരുമല്ല. പക്ഷേ എന്തോ അടുത്ത ബന്ധമുള്ളതായി അയാൾക്കു തോന്നി.

ശരിയാണു്. അവളെ മറക്കണം. അതാണു് അയാളുടെ ലക്ഷ്യം. വിശ്രമമില്ലാത്ത പോരാട്ടം അതിനാവശ്യമാണു്. പുരുഷനല്ലേ? അയാൾക്കു തീർച്ചയായും അതു സാധിക്കാം.

പക്ഷേ വിളറിയ ആ ചന്ദ്രബിംബം കൊട്ടാരത്തിലുള്ളപ്പോൾ അയാൾക്കു മനസ്സിനെ പിടിച്ച നിലയിൽ നിറുത്തുക സാധ്യമല്ലാതെയായി.

ശാഠ്യക്കാരനായ ഒരു ബാലനെപ്പോലെ അയാളുടെ ഹൃദയം ശല്യമുണ്ടാക്കി.

ധർമ്മോപദേശം അയാൾക്കു അവളിൽ ആരോപിക്കാം. അവൾ അയാളെ നിന്ദിച്ചു. അയാളുടെ അധഃപതനത്തിനെല്ലാം അവളാണു് കാരണക്കാരി. റാഹേൽ അതെല്ലാം അനുഭവിക്കേണ്ടവളാണു്. അവളറിഞ്ഞുകൊണ്ടാണു് ആപത്തിൽ ചാടിയതു്.

ആ ജീവൽപ്രശ്നത്തിന്റെ മറ്റൊരു വശം ആ ബുദ്ധിയിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നു. തീരാദുഃഖത്തിൽ ആ തരുണീഹൃദയം ഹിമക്ഷണം പോലെ ഉരുകുമ്പോൾ വൈരാഗ്യം സംഭരിക്കുന്നതു ശരിയാണോ? പാടില്ല. ആപൽക്കാലങ്ങ

ളിൽ പ്രതികാരചിന്തയ്ക്ക സ്ഥാനമില്ല. പ്രതികാരം വള രെ എളുപ്പമാണ്. തെറ്റും കുറ്റവും ക്ഷമിക്കുന്നതു കേവലം മനുഷ്യത്വം മാത്രമാണ്.

രാജകുമാരിയുടെ വ്യസനഹേതുക്കളെക്കുറിച്ച് അയാൾ ആഴമായി അന്വേഷിച്ചു. അയാൾ ഭയപ്പെട്ടതു അവൾക്കു വന്നുചേർന്നു. രാജകുമാരൻ അവളെ ഉപേക്ഷിക്കുവാൻ മാർ ഗ്ഗങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ജനങ്ങളുടെ സംശയം ഉണർത്തരുതു്.

അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് റാഹേലിനെ ബേത്ലഹേമിലേക്കു് അയച്ചതു്. അതിൽ ഒരുദ്ദേശം കാണാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞു. എല്ലെയാസും അവളെ അനുഗമിച്ചു.

കൊട്ടാരം ഒരു കാലത്തു അയാളുടെ സ്വന്തമായിരുന്നു. അതിനുള്ളിലെ രഹസ്യങ്ങളെല്ലാം അയാൾക്കറിയാം. രാജകു മാരിയെ രക്ഷിക്കേണ്ട ശ്രദ്ധച്ചുമതല അയാളിൽ അന്നു മുതൽ നിക്ഷിപ്തമായി. അയാളതു വിജയപൂർവ്വം നിർവഹിച്ചു. ആരും അയാളെ സംശയിച്ചില്ല.

XXI

റാഹേലും ശുബനും.

അവർ മൌനമവലംബിച്ചു നിൽക്കുന്നു. സമുദ്രത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിലാണവർ. വികാരഭാരം അവരെ ഞെരിച്ചും കൊണ്ടിരുന്നു. നക്ഷത്രങ്ങളും അമ്പിളിക്കലയും നിർന്നിമേഷരായി അവരെ നോക്കിനിന്നു. കാലിക്കൂട്ടിലെ സ്വർഗ്ഗീയ ഗാനം അവരുടെ കാതുകളിലുണ്ടായിരുന്നു. റാഹേൽ കീഴോട്ടു നോക്കിനിൽക്കുകയാണ്. വലതു കൈകൊണ്ടു നെറ്റിത്തടം അവൾ തലോടി

പനമരത്തിന്റെ നിഴൽ, കാർകൂന്തൽ വയ്ക്കുന്ന മയിലിന്റെ പീലികൾപോലെ അവരെ ഇതര ദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നും മറച്ചിരുന്നു. കാറ്റിൽ ചലിക്കുന്ന പനയോലകളുടെ മർമ്മരം. ഉണങ്ങിയ ഇലകളിൽ വീണു തകരുന്ന മഞ്ഞുതു ള്ളികൾ, വിറുങ്ങലിപ്പിക്കുന്ന കാറ്റു്. വിളറിയ നിലാവു്.

നിശാപുഷ്പങ്ങൾ വിളമ്പിയ സുഗന്ധം. നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ശോഭ. ഹാ! സുന്ദരവസന്തങ്ങളുടെ ക്ഷണഭംഗുരമായ യൗവ്വനം!

യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ സമ്മേളനം! കുമാരി മൈനം ഭഞ്ജിച്ചു.

'പ്രഭോ.' ഇന്നു നാം ഉൽക്കൊള്ളുന്ന ജനത സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രഥമ പടികളിൽ കാൽ വച്ചിരിക്കുന്നു. വീണ്ടെടുപ്പുകാരനായ ഉദ്ധാരകൻ അവതരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. സന്തോഷത്തിന്റെ ഈ പാവനവേളയെ നാം ക്ഷമിക്കുന്നതിനും, സഹിക്കുന്നതിനും ഉപയോഗപ്പെടുത്തണം. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സ്നേഹിക്കുന്ന ഹൃദയങ്ങൾ അടുത്തുവന്നതു എത്ര നാടകീയമായിരിക്കുന്നു.'

പ്രഭോ! ഇവൾ നല്ലതിനെ അവഗണിച്ചു. നിന്ദിച്ചു. കീർത്തിയും പദവിയും ഞാൻ കൊതിച്ചു. ആ വീരന്റേതോട്ടത്തിൽ അങ്ങയുടെ വിമല ഹൃദയത്തെ ചവുട്ടി മെതിച്ചു. പ്രണയ മൈകതികത്തെ മണലിനൊപ്പം തള്ളിക്കളഞ്ഞ ഞാനെത്ര ഭോഷ്ടി. രാജകുമാരി വ്യസനത്തോടെ നെടുവീർപ്പിട്ടു. പ്രേമവിന്റെ കണ്ണുകൾ സ്നേഹത്തിന്റെ നൂതനവസന്തങ്ങൾ അണിഞ്ഞിരുന്നു.

ഒലിവുമലയിലെ മരക്കൂട്ടങ്ങളിൽ വിലയം പ്രാപിക്കുന്നതിനു നീങ്ങുന്ന ഒരു ധവളമേഘത്തെ ആവേശപൂർവ്വം നോക്കി നിൽക്കുന്ന ചന്ദ്രനെ അയൽ നോക്കി മന്ദഹസിക്കുകയാണു്.

'പ്രഭോ അങ്ങു എന്നോടു ക്ഷമിക്കണേ. ഞാനിപ്പോൾ കഠിനമായി നീറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. പ്രായോഗിക ജീവിതത്തിൽ ഞാൻ യഥാർത്ഥ സ്നേഹം അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല. നിരാശയും ദുഃഖവും കൊണ്ടു ഞാൻ വേദനിച്ചു കഴിയുകയാണു്.'

അവൾ നെടുവീർപ്പിട്ടു. കണ്ണുനീരൊപ്പി.

"പ്രതാപത്തിനും കീർത്തിക്കുമുള്ള ആശ നിരാശയിലും മരണത്തിലുമാണു് അവസാനിക്കുക. നല്ല അവസരങ്ങളൊക്കെ കടന്നുപോയി. ഇനിയും അവയൊന്നും ലഭിക്കുകയില്ല."

കുമാരിയുടെ കണ്ണുകൾ വീണ്ടും താഴ്ന്നുപോയി. തുഷാരബിന്ദുക്കളണിഞ്ഞ ഒരു ലില്ലിപ്പൂപോലെ അവൾ വീണ്ടുകൊണ്ടേ. ചന്ദ്രികയുടെ വിളറിയ ശോഭയിൽ കടന്നുപോയ ജീവിതമോർത്തു അവൾ വേദനപ്പെട്ടുകയാണു്.

'ഞാൻ വിവാഹിതയാണു്. അങ്ങയെ സ്മരിക്കുന്നതു ഇനിയും പാപകരമാണു്. എന്റെ ശതാപരാധങ്ങൾ പൊറുത്തു എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കുക. ഞാൻ ഉമിത്തീയിലിരുന്നു നീറി മരിച്ചുകൊള്ളാം.

പശ്ചാത്താപപരിപീഡിതമായ ആ മുഖം ചാരം പോലെ വെളുത്തുപോയി.

'കഴിഞ്ഞതെല്ലാം പോകുന്നതോടൊപ്പം ഒരു കാര്യം എനിക്കു പറയാനുണ്ടു്'. എന്റെ നില വിശദീകരിക്കണം. പ്രഭു പറഞ്ഞു. ഗംഭീരമായ സ്വരം സ്നേഹസമ്പൂർണ്ണമാണെന്നു അവൾക്കു തോന്നി.

'കുമാരീ! നിന്നെയല്ലാതെ ആരെയും സ്നേഹിക്കുക സാധ്യമല്ലായിരുന്നു. അന്നു നിനക്കു വേണ്ടി പ്രാണത്യാഗം അനുഷ്ഠിക്കാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും അതേ മനോഭാവമാണെനിക്കുള്ളതു്. ആ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുന്നതിനു ഞാൻ ഇനിയും കൊട്ടാരത്തിൽ ജീവിക്കണം.'

'ഞാൻ അങ്ങയുടെ സംരക്ഷണയിൽ ഇരിക്കാൻ യോഗ്യയല്ല.'

'അതെ. നിന്നെ സ്നേഹിച്ചും സഹായിച്ചും ഞാൻ കൊട്ടാരത്തിൽ കഴിയണം. പണ്ടത്തെ നമ്മുടെ പ്രതിജ്ഞ കുമാരിയെന്നു് ഓർത്തു നോക്കിക്കേ. ഈശ്വരസന്നിധിയിൽ വച്ചു നാമൊന്നായി. ലോകം മുഴുവൻ നിറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ശക്തി നമ്മെ കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം നമ്മുടെ സ്നേഹം അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്റെ കടമകളെ നിറവേറ്റണം.'

'പ്രഭോ! അങ്ങു ഒരു മനുഷ്യനല്ല. കഷ്ടം ഈ നീച അങ്ങയെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചുകളഞ്ഞല്ലോ.'

ആയുധപാണിയായ ഒരു ഭടൻ. കരുവേലകച്ചുവടായിയിൽ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കൊട്ടാരത്തിലെ സുംഭങ്ങളുടെ മറവിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന അതേ പടയാളി. അയാൾ അവരുടെ സംഭാഷണമെല്ലാം മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഹൃദയം ഹൃദയത്തോടെ സംസാരിക്കുന്ന ആ പുണ്യവേളകളിൽ അവർ അഭേദ്യമായ ആത്മസുഖമനുഭവിച്ചു.

"കുമാരീ! കുമാരീ!" അതാ രംഗത്തേക്കു കടന്നു വന്നു. അവളുടെ ദാസി. അവൾ അമ്പരന്നു പോയി.

ആ സുഖാവസ്ഥയെ നശിപ്പിച്ച ആ ദാസിയോടു അവൾക്കു വെറുപ്പും ദ്വേഷ്യവും തോന്നി. കുമാരിയുടെ മുഖം ബാഷ്പവർഷം കൊണ്ടു കഴുകപ്പെട്ടിരുന്നു.

കുമാരിയുടെ കണ്ണുകൾ നിരാശയാൽ നിഷ്പ്രഭമായി. 'എന്തെടീ?'

യുവരാജാവു് തിരുമേനി വന്നിരിക്കുന്നു. കുമാരിയെ തൃക്കൺ പാർക്കാൻ അവസരം നോക്കിയിരിക്കുന്നു.

അവൾ പ്രേമവിനെ അഭിമുഖീകരിച്ചു.

'പ്രേമേ! അങ്ങു് ഇനിയും എന്നെ കാണരുതു്. ഇവളുടെ ദോഷപ്രവൃത്തികളുടെ ഫലം ഞാൻ തന്നെ വേഗം അനുഭവിച്ചുതീർക്കട്ടെ. അങ്ങയുടെ അഗ്രഹസ്ഥിരതയ്ക്കും സേവനങ്ങൾക്കും ഈശ്വരൻ പ്രതിഫലം തരും.'

അവിടെ ഒരു യാത്രാചോദിക്കൽച്ചടങ്ങു് നടന്നില്ല. അവൾ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു നടന്നു. ദാസിയോടൊപ്പം. കോൾ കൊണ്ട കടലായിരുന്നു അവളുടെ ഹൃദയം. അപ്പോഴെങ്ങും അതു ശാന്തമാകുമെന്നുള്ള ലക്ഷണവുമില്ല.

XXII

രാഹേൽ പര്യങ്കത്തിൽ വീണു. ക്ഷീണംകൊണ്ടു വിവശയായിരുന്നു അവൾ. പാതിരാ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ലോകമെല്ലാം വിശ്രമിക്കുകയാണു്. കൊട്ടാരത്തിൽ ശ്രമങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നതേയുള്ളു.

ഒരു ചെറുമേശമേൽ സുഗന്ധധൂമം പരത്തുന്ന തിരികൾ കത്തിച്ചുവച്ചിരുന്നു. പൂക്കൾനിറഞ്ഞ പൂത്തട്ടവും അതിനരികെത്തന്നെയുണ്ട്.

ദാസി പ്രവേശിച്ചു. അവൾ അറിയിച്ചു.

'യുവരാജാവ് തിരുമേനി കുമാരിയെ കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു'.

'ക്ഷണിക്കൂ വരട്ടെ'.

മുമ്പ് അവളിൽക്കണ്ട ആകാംക്ഷയോ പരിഭ്രാന്തിയോ ഒന്നും ആ മുഖത്തില്ലായിരുന്നു. ശാന്തമായി സമർപ്പിക്കുകയാണ് അവൾ ആ ഹൃദയത്തെ.

കാലൊച്ച കേട്ടുതുടങ്ങി. ക്രൂരനായ യുവരാജാവ് ആ മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. കറുത്തിരുണ്ട മേൽമീശയും കൃതാവും ചുവന്ന വട്ടക്കണ്ണുകളും അവളെ ഭയപ്പെടുത്തി. അരക്കെട്ടിൽ വാളും കഠാരിയും അലക്സാണ്ടർ തിരുകിയിരുന്നു.

രണ്ടുകൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ പരസ്പരം കാണുകയാണ്.

കുമാരി എണീറ്റു ആദരപൂർവ്വം അഭിവാദ്യം ചെയ്തു. ശത്രുവിന്റെ മനോഭാവത്തോടെ അവർ തുറിച്ചുനോക്കുന്നു. പക്ഷേ അവരൊന്നും ഉരിയാടിയില്ല.

ഒരാൾ ജാലകത്തിനു സമീപം വന്നു നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ക്രൂബൻതന്നെ. രാജകുമാരന്റെ രൌദ്രപൂർണ്ണമായ സ്വരം പ്രേതവിന്റെ കാതുകളിൽ വന്നലച്ചു.

'ഇങ്ങനെയാണോ നീ ഭർത്താവിനെ സ്വീകരിക്കുന്നത്?'

'ഈശ്വരനെപ്പോലെ പൂജിക്കണമെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നത്.'

'കൊള്ളാം. ആ വിചാരത്തിനു എന്തു പറ്റി?'

'ഉലച്ചിലുണ്ടായി. അങ്ങ് എന്നെ സ്നേഹിച്ചില്ല.'

രാജകുമാരന്റെ മുഖം കോപം കൊണ്ടു ചുവന്നു. പരിഹാസപ്രചുരിമ കലർന്ന സ്വരത്തിൽ അയാൾ പറഞ്ഞു.

'അതിനായിരിക്കും രാത്രിയിലെ ഈ സൈ്വരവിഹാരം'

ആ വാക്കുകൾ രാഹേലിന്റെ മർമ്മത്തിൽ കൊണ്ടു. യുവരാജാവു് ആ ഫലം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. പ്രത്യുത്തരം നൽകി സംശയനിവാരണം ചെയ്യാൻ പറ്റിയ ഒരു സന്ദർഭമല്ലതു്. ഉദ്ധാരകന്റെ രക്ഷയെ കരുതി അവൾ ആ അപമാനം സഹിക്കാൻ തയ്യാറായി. ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ മൌനം.

പ്രേത ജാലകത്തിൽക്കൂടി അകത്തേക്കു നോക്കി. അയാളുടെ കണ്ണുകളിൽ ദേഷ്യഭാവം കട്ടകെട്ടികിടക്കുന്നു.

'എന്താണെന്നു് മൌനമായി നിൽക്കുന്നതു്?'

'എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുകയായിരുന്നു. അയാൾ എന്നെപ്പോലെ പല സ്ത്രീകളെയും വിവാഹം ചെയ്തു. അവരെ ആരുമറിയാതെ കൊന്നു. ഇവിടത്തെ പരിചാരികയ്ക്കു് കത്തുകൾ മുറയ്ക്കു അയക്കുന്നതായി അറിയാം.'

'എന്തു്? കത്തുകളോ?'

'അതേ.'

യുവരാജാവിന്റെ മുഖഭാവം ഒന്നുകാണേണ്ടതായിരുന്നു. ഭീതി ആ കണ്ണുകളിലേക്കാളുമിങ്ങോളം തിരതല്ലുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ധൈര്യമവലംബിച്ചുകൊണ്ടു അയാൾ പറഞ്ഞു.

'രാജകുമാരി രാത്രിയിൽ ഇപ്രകാരം നടത്തുന്നതായും അനാവശ്യമായ സംഭാഷണത്തിലേർപ്പെടുന്നതായും അറിയാം.'

കുമാരി ഞെട്ടിപ്പോയി. കനത്ത നിശ്ശബ്ദത അവിടെ നിറഞ്ഞു. എന്തു പറയണമെന്നു അവൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

'അങ്ങു് എന്നെ വിവാഹം കഴിച്ചതു ഒരു ഭാര്യയ്ക്കു് വേണ്ടിയല്ല.'

'ശരിയാണു്. പക്ഷേ വിശ്വാസ്യയെന്നു നടിക്കുന്ന നീ ഒരു ദുരാചാരയാണു്.'

''അയ്യോ ദൈവമേ! ദുരാചാരയോ?''

'അതെ ഞാൻ കാണിക്കാം'

THRIBLE 'S' ARTS CLUB
Date.....
NEYY

രാജകുമാരൻ ജനൽ തുറന്നു കൈകൊട്ടി. ഒരു ഭടൻ പ്രവേശിച്ചു് ആചാരം ചെയ്തു നിന്നു.

'എടോ, എലെയാസിനെ വിശ്വാസവഞ്ചനയ്ക്കായി പിടിച്ചു കൊട്ടാരത്തിലെ കല്ലറയിൽ അടയ്ക്കു. ഭൃഷ്ടൻ അവിടെ കിടന്നു ചാകട്ടെ.'

'അയ്യോ പാവത്തിനെ ഉപദ്രവിക്കരുതേ.'

അവൾ ദീനയായി കെഞ്ചി.

'ഒരടിമയും രാജഭാര്യയും തമ്മിലുള്ള ഗൂഢസമാഗമത്തിനു ഞാൻ ദൃക്സാക്ഷിയാണു്. ആരോപിതങ്ങളായ അപരാധങ്ങൾ തിരസ്കരിക്കുന്നതിനു് നിനക്കു് സാധിക്കുകയില്ല.'

'അയ്യോ, അദ്ദേഹത്തെ ഉപദ്രവിക്കരുതു്.'

യുവരാജാവു് പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. അട്ടഹാസത്തിന്റെ വികൃതമായ ധ്വനി ആ കോട്ടയിലെങ്ങും വ്യാപിച്ചു.

കുറേ പറഞ്ഞു ആരെയും അധീനപ്പെടുത്തുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ കുമാരി അടവു് മാറ്റി.

'ഇതെല്ലാം നമുക്കു ക്ഷമിക്കാം. കഴിഞ്ഞകാലങ്ങളിൽ നമുക്കിരുവർക്കും പലയിടത്തും പരാജയം പറ്റി. അതു പോകട്ടെ. പരസ്പരം ക്ഷമിച്ചു നമുക്കു ഒന്നിച്ചു ജീവിക്കാം'.

നിശ്ശബ്ദത.

'ഭർത്താവിനെ സ്നേഹിക്കുകയും പരിചരിക്കുകയും ആണു് ഭാര്യയുടെ ധർമ്മം. അതിനുള്ള സൌഭാഗ്യം അവിടുന്നെനിക്കു തരുമോ?'

അഭയം ഇരക്കുന്ന കണ്ണുകളോടെ അവൾ നിൽക്കുകയാണു്. ശോകാവേശംകൊണ്ടു് അവൾ അതിദീനയായിരുന്നു. ആയിരമായിരം സ്വപ്നങ്ങൾ കതിരിട്ടു നിൽക്കുകയാണു് ആ കണ്ണുകളിൽ. ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ ശ്രുപമെടുക്കലിനുവേണ്ടി .... വീടിയും കുടിയും കഴിയുന്നതിനു് .... ഭർത്തൃശുശ്രൂഷയ്ക്കായി....മാതാവാകുന്നതിനു്....അയൽപക്കത്തെ കുട്ടിയെ വളർത്തുന്നതിനു് .... അതിനെല്ലാം അവളുടെ ആത്മാവു് ആഗ്രഹിക്കുകയാണു്.

രാജകുമാരൻ നിശ്ശേഷ്ടനായി നിൽക്കുകയാണു്. ഹേരോദാകുടുംബത്തിന്റെ നീചത്വം അവതാരമെടുത്തു നിൽക്കുകയാണു്. മദ്യപിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അയാൾ ഭാര്യയുടെ അപേക്ഷ കേൾക്കുമായിരുന്നു.

ഭാര്യയുടെ ദീനമായ യാചനകൾക്കു മുമ്പിൽ യാതൊരു ഭാവഭേദവുമില്ലാത്ത കല്ലുപോലെ നിൽക്കുകയാണു്. ശിലയുമലിയുന്ന സങ്കടത്തോടെ കുമാരി കേണിഞ്ഞു. ഒടിച്ച ഒരു ലിലിപ്പൂപോലെ. അയാളുടെ കാൽക്കൽ അവൾ പതിച്ചു.

അയാൾ കാൽ ശക്തിപൂർവ്വം വലിച്ചെടുത്തു. അവളെ നിർദ്ദയം പല പ്രാവശ്യം ചവുട്ടി. വേദനയോടുകൂടി അവൾ എണീറ്റു. അടുത്തക്ഷണം അവൾ മഞ്ചത്തിലേക്കു വീണു.

'ദുഷ്ടേ! നീ അയോഗ്യയാണു്. കൊള്ളരുതാത്തവൾ വെളിക്കു്.'

കുമാരി അഭിമാനപൂർവ്വം തലയുയർത്തി. തുളുമ്പുന്ന ആ കണ്ണുകൾ അഭിമാനത്തിന്റെ സ്വച്ഛസരസ്സുകളായി തോന്നി. അവൾ സ്ഫുടാക്ഷരവാണിയായി.

'അങ്ങേയ്ക്കു അനീതി കൂട്ടുപിടിച്ചു ഒരു രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. നിങ്ങൾ ഒരിക്കലും ഒരു ജനതയുടെ മേൽ കർത്തവ്യം നടത്തുകയില്ല. ലോകരാജാവു് ജനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെ ഞാൻ കണ്ടു.'

'എവിടെ?'

'ഞാൻ പറയുകയില്ല. അദ്ദേഹം തീർച്ചയായും രാജാവാകും. അദ്ദേഹത്തെ തടയുന്നതിനു ആർക്കും സാദ്ധ്യമല്ല. ആ രാജ്യത്തിനു അവസാനം ഉണ്ടാകുകയില്ല.'

XXIII

യുവരാജാവു് കുതിരപ്പുറത്തു കയറി യറുശലേമിലേക്കു് ഓടിച്ചു പോയി. കുളമ്പടി അവസാനിച്ചപ്പോൾ ത്രുബൻ വൃക്ഷച്ഛായയിൽ നിന്നു പുറത്തുവന്നു.

അന്ധകാരം മുറ്റിയ രാത്രി. കാർമേഘങ്ങൾ മഴയുമായി ആ ഗ്രാമത്തിലേക്കു് വരികയാണു്.

യുവരാജാവ് നിഷ്ക്രമിച്ച രഹസ്യവാതിലിൽക്കൂടെ അയാൾ കുമാരിയുടെ മുറിയിലെത്തി. വിളക്കു കെട്ടിരുന്നു. പ്രേത കല്പുകൾ ക്രൂരിയുരച്ചു ദീപം പ്രകാശിപ്പിച്ചു.

അ നിർഭാഗ്യൻ ഞെട്ടി പിന്നോക്കം മാറി.

രാജകുമാരി മലർമെത്തയിൽ ചുരുണ്ടുകൂടി കിടക്കുകയായിരുന്നു. ധരിച്ചിരുന്ന വിവാഹവസ്ത്രങ്ങൾ ചുട്ടുചോരയിൽ കുതിർന്നിരുന്നു. അധരപുടങ്ങളിലെ അരുണിമ മായുകയാണു്. നയനങ്ങളിലെ പുഞ്ചിരിയും അറുപോകുകയാണു്.

'റാഹേൽ'. പാരവശ്യത്തോടെ അയാൾ വിളിച്ചു. നിശ്ശബ്ദത. മഴപെയ്യുന്ന ഒച്ചമാത്രം.

'കുമാരീ'.

ശുഭനു വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ മരിച്ചുപോയെന്നു്. അ ഹൃദയവീണയുടെ തന്ത്രികൾ ശോകഗാനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വിറപൂണ്ടു.

ഘോരമായ ജീവിതയാതനകളുമായി അവൾ മരിച്ചു ജീവിക്കുകയായിരുന്നു. അവളുടെ അശാഭംഗങ്ങളുടെ നെഞ്ചിടിപ്പു് അയാൾക്കു കേൾക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ അവൾക്കു സുഖവും സംതൃപ്തിയും ഉണ്ടാകുമെന്നു അയാൾ വിശ്വസിക്കുകയാണു്.

അ ജീവിതനദി ആരംഭിക്കുന്നതു് ഭാഗ്യാനന്ദകൊടുമുടികളിൽ നിന്നുമാണു്. വ്യഥയുടെ നീണ്ട സമതലങ്ങളിൽക്കൂടി പാഞ്ഞൊഴുകി. നൈരാശ്യഹിമസംഹിതകളാൽ പരിപോഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. നിത്യതയുടെ സാഗരത്തിൽ വിലീനമായി.

അവളുടെ സഖാവിന്റെ ജീവിതമോ? അയാൾക്കിനിയും സൈബീറിയയിലെ ഘോരമായ ശീതവും, സഹാറയിലെ കഠിനമായ ചൂടും സഹിക്കേണ്ടിയിരുന്നു.

അങ്ങനെ നാളുകൾക്കുശേഷം അയാൾ സ്വതന്ത്രനായി. കുമാരിയുടെ അടിമത്വത്തിൻ കീഴിൽനിന്നു. അയാൾ സങ്കടപ്പെട്ടില്ല. ഒരു ഉദ്ദേശം കഴിഞ്ഞു. അപ്പോൾ മറെറാരു ഉദ്ദേശം ആ ജീവിതത്തിനുളവായി. വിഷാദമഗ്നരായ ജനതയ്ക്കൊരു രാജാവു പിറന്നിരിക്കുന്നു. ഇസ്രായേലിന്റെ

ഉല്ലാരകനുവേണ്ടി ബാക്കിയുള്ള ജീവിതം സമർപ്പിക്കുവാൻ അയാൾ നിശ്ചയിച്ചു.

അയാൾ കുമാരിയെ അവസാനമായി നോക്കി.

രക്തച്ചുവപ്പ് പ്രസരിക്കുന്ന കവിൾത്തടങ്ങൾ.

മരണത്തിനു തുടച്ചുമാറ്റാൻ കഴിവില്ലാത്ത സുന്ദരരൂപം. അയാളുടെ ഹൃദയം വേദനിച്ചു. കണ്ണുകൾ ഒളംതല്ലി. അയാൾ യാത്രപറഞ്ഞു.

'വികാരഭരിതനായ അയാൾ ഒന്നും സംഭവിച്ചിട്ടില്ലാത്ത മട്ടിൽ ഇടനാഴിയിൽക്കൂടെ നടക്കുകയാണ്. നിരാശ നിറഞ്ഞ ലോകം, ചേതനയറ്റ ആകാശം. അയാൾ നെടുവീർപ്പിട്ടു.

കണ്ണുനീർ തുടയ്ക്കുന്നതിനു അയാൾ കൈയുയർത്തി. ആരോ ഒരാൾ അയാളെ പിടിച്ചു. അയാളെ തേടിനടന്ന ഭടന്റെ മുമ്പിലാണ് അയാൾ ചെന്നു ചാടിയതു്. ആ ബലിഷ്ഠന്റെ കൈയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ മാർഗ്ഗമില്ല.

അയാൾ അപ്പോഴാണ് യുവരാജാവിന്റെ വാക്കുകൾ ഓർത്തതു്.

'അയാളെ കല്ലറയിൽ കൊണ്ടുപോയ്ക്കൂ.....'

XXIV

ഹേരോദരാജാവു് ഡർബാർഹാളിലേക്കു എഴുന്നള്ളി. ആഡംബരമായി അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട ഒരു വിശാലമുറി.

രാജാവിനു അറുപതു കഴിഞ്ഞിരുന്നു വാർദ്ധക്യസഹജമായ ക്ഷീണമൊന്നും ആ വ്യക്തിത്വത്തെ അപ്പോഴും ബാധിച്ചിരുന്നില്ല. ക്ലേശങ്ങൾ സഹിക്കുകയും അവയെ അവഗണിക്കുകയും ചെയ്ത പ്രൗഢമായ മുഖം. പക്ഷേ അസ്വാസ്ഥ്യത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ദൃശ്യമായിരുന്നു.

ഹാളിൽ വിദ്വൽജനങ്ങൾ ആസനസ്ഥരായിരുന്നു. യഹൂദന്മാരുടെ പഠിപ്പും അഭ്യാസബലവുമുള്ള മതനേതാക്കന്മാരും

വിജ്ഞാന നിധികളും, മഹാപുരോഹിതന്മാരും, ശാസ്ത്രി മാരും, പരീശന്മാരും അക്ഷുബ്ധത്തിലുണ്ടായിരുന്നു.

അവർ ഗൗരവമായ ഒരു പ്രശ്നം കൈകാര്യം ചെയ്യുകയാണു്. ചൂടുള്ള വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടന്നുകഴിഞ്ഞു.

രാജാവു് ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു പ്രസ്താവന ചെയ്തു.

'ബഹുമാന്യരെ: നിങ്ങളെ നാം ഒരുതിപ്രധാന കാര്യ മേൽപ്പിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ അന്വേഷണഫലം അറിയാൻ ഞാൻ തിടുക്കപ്പെടുന്നു.'

സദസ്സു നിശ്ശബ്ദമായി. ഒരു മൊട്ടുസൂചി വീണാൽ കേൾക്കാം. അവരെല്ലാം ശിമയോനെ നോക്കി. അതു വിജ്ഞാനവൃദ്ധൻ നരച്ച താടിയും തടവി യാതൊന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നമട്ടിൽ ഇരിക്കുകയാണു്. എല്ലാവരും നിശ്ശബ്ദരാണു്. അദ്ദേഹത്തിനു പറയാനുള്ള അവസരം അതാണു്.

ശിമയോൻ എഴുനേറ്റു.

'മശിഹാ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാനുള്ള കാലം ഇതാണു്. അദ്ദേഹത്തെ കാണാനുള്ള ഒസൗഭാഗ്യം യഹോവാ എനിക്കു തരുമെന്നു അരുളിച്ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഞാനധികം ഇനിയും ജീവിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. വേഗം ഞാൻ അവനെ കാണും. സംശയമില്ല.

ഐകകണ്ഠ്യേന ആ അഭിപ്രായം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. എവിടെ ജനിക്കുമെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി തർക്കമായി. യിസ്രാ ഏലിന്റെ ഉദ്ധാരകൻ എഴുനേൽക്കുന്നതു പ്രസിദ്ധമായ ഒരു നഗരത്തിൽനിന്നുമായിരിക്കും. ആ വാദം നീണ്ടുനിന്നു.

'അതു തിരുവെഴുത്തുകൾക്കു വിപരീതമാണു്.'

ശിമയോൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം അവരുടെ അജ്ഞതയിൽ പൊട്ടിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്തു.

'പ്രവാചകൻ പറഞ്ഞതു നിങ്ങൾക്കു ഓർമ്മയില്ലേ? നിങ്ങൾ നിർമ്മലസത്യങ്ങളെ നിങ്ങളുടെ നിലയനുസരിച്ചു കോട്ടിമാട്ടിക്കളയുന്നു. അതു ശരിയല്ല'.

പുരോഹിതന്മാർക്കെല്ലാം ദേഷ്യം തോന്നി. അവർ രഹസ്യമായി അദ്ദേഹത്തെ നിരാകരിച്ചു. സദസ്സു നിശ്ശബ്ദ

മായിത്തീർന്നതുവരെ അള്ളേഹം പ്രതീക്ഷിച്ചു നിന്നു. ആ പ
രമാർത്ഥം എല്ലാവരും കേൾക്കണമെന്നു അള്ളേഹത്തിനു നിർ
ബന്ധമുള്ളതുപോലെ തോന്നി.

'നീയോ ബേത്‌ലഹേം എഫ്‌റാത്തേ, യെഹൂദാസഹ
സ്രങ്ങളിൽ നീ ചെറുതായിരുന്നാലും യിസ്രായേലിനു അ
ധിപതിയായിരിക്കേണ്ടുന്നവൻ എനിക്കു നിന്നിൽ നിന്നു ഉ
ത്ഭവിച്ചു വരും. മീഖാ പ്രവാചകനെ അവഗണിപ്പാൻ എ
നിക്കു ശക്തിയില്ല. സാദൃക്യരും ശാസ്ത്രികളും ചൂണ്ടൽ
തുറന്നു. ആ ഭാഗം തേടിപ്പിടിച്ചു. പക്ഷേ അവർക്കു വിശ്വാ
സമുണ്ടായില്ല.'

'അതു ശരിയല്ല. ബേത്‌ലഹേം നിസ്സാരമായ ഒരു ഗ്രാമം
മാത്രമാണ്. അവിടെനിന്നു രാജാവു് പുറപ്പെടാൻ ഇടയില്ല.'

'അവിശ്വാസികൾ.' ശിമയോന്റെ സ്വരം തീഷ്ണവും
കോപത്തിന്റെ ചുവയ കലർന്നതും ആയിരുന്നു.

'അതു നിസ്സാരമാണെന്നു ആർ പറഞ്ഞു?. ദാവീദുരാജാ
വിന്റെ ആസ്ഥാന കേന്ദ്രമായിരുന്ന അവിടം. ചെങ്കോലും,
രാജദണ്ഡും മശിഹാവരുന്നതുവരെ യഹൂദാ ഗോത്രത്തിൽ
നിന്നും മാറിപ്പോകയില്ല. യിശ്ശായിയുടെ വംശത്തിലായി
രിക്കും മശിഹാ ജനിക്കുന്നതു്. അതും ഈ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി
വാദിക്കരുതു്. യഹോവ അരുളിച്ചെയ്തതാണവ. അവയെ
രിക്കലും മാറിപ്പോകുകയില്ല.'

അള്ളേഹം ആജ്ഞാപിച്ചു. അതിനെ ഖണ്ഡിക്കാൻ
ആർക്കും ധൈര്യമുണ്ടായില്ല. വേഗം അവർ ഏകാഭിപ്രായ
ക്കാരായി.

രാജാവു് കൽപ്പിച്ചു. ആ മുഖം ആശങ്കാമൂലമായിരുന്നു.

'വിദ്വാന്മാർ പറഞ്ഞതു് ശരിയാണു്. കിഴക്കുള്ളവർ
അറിയുകയും നാം അറിയാതെ പോകുകയും ചെയ്തു. നമുക്കു
തന്നെ അപമാനകരമാണു്. നിങ്ങളുടെ സഹായത്തിനു നന്ദി.'

രാജാവു് ഹാൾ വിട്ടു. സിംഹാസനത്തിൽനിന്നും
പിടിച്ചു തള്ളപ്പെട്ട പ്രതീതിയാണു് അയാൾക്കുണ്ടായതു്.
അയാൾ വികാരഭരിതനായി.

രാജാവിനു അതു ഓർക്കാൻ കൂടി സാദ്ധ്യമല്ല. ജീവനോടെ ഇരിക്കുമ്പോൾ സ്ഥാനവും പ്രതാപവും നഷ്ടപ്പെടരുതു്. അതിനെതിരായി രാജാവു് നിലകൊള്ളും. തന്റെ സംസ്ഥാനത്തിൽ ആരാണു് തനിക്കെതിരായി ജനിക്കാൻ പോകുന്നതു്. ശിശുക്കളെ സംഹരിക്കാൻ അയാൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അപ്പോളതാ വൃദ്ധനായ ശിമയോൻ വടിയുമൂന്നി മുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചു.

'രാജാവേ! സ്ഥാനംനഷ്ടപ്പെട്ടുമെന്നു ഭയന്നു് ഹീനകാര്യങ്ങൾക്കു ഒന്നും ഒരുമ്പെടരുതു്. നിങ്ങളുടെ ഹൃദയം ചീത്തയായി ചിന്തിക്കുന്നു. ഇതു ദൈവനിശ്ചയമാണു്. ആ കൈകൾക്കു എതിരായി നിങ്ങൾ നിൽക്കരുതു്. നിന്നാൽ പൊടി പോലെ പറന്നു പോകും.'

രാജാവു് ഉഗ്രതയോടെ ആ സാത്വികനെ നോക്കി. അപ്രിയവും സംതൃപ്തവുമായ മുഖഭാവം. സന്തോഷാശ്രുക്കൾ തുളുമ്പി നിൽക്കുകയാണു് ആ കണ്ണുകളിൽ. അധികാരങ്ങൾക്കും സ്ഥാനങ്ങൾക്കും വില കൽപിക്കാത്ത ആത്മാവോടുകൂടി അദ്ദേഹം പോകുന്നു. വടിയും കുത്തി പതുക്കെപ്പതുക്കെ.

രാജാവു് ശവംപോലെ ഇരുന്നുപോയി. ശിമയോൻ പണ്ടു് രാജാവിനെ അനുസ്മരിപ്പിച്ച കാര്യവും അയാളുടെ ഓർമ്മയിൽ വന്നു. ആ ശാപം ഒരു ഭാരം പോലെ അയാളുടെയും കുടുംബത്തിന്റെയും തലയിലുണ്ടു്. ഭയവും ഭീതിയും ആ സിരകളിലൂടെ മഴവെള്ളം പോലെ ഒഴുകി നടന്നു.

ആ വിവശതയുടെ മൂർദ്ധന്യത്തിലാണു് റോമാ സേനാധിപൻ സെവറസ് പ്രവേശിച്ചതു്. അയാളെ കണ്ടപ്പോഴേക്കും രാജാവിന്റെ സംഭ്രമം വർദ്ധിച്ചു. അയാൾ സീസറിന്റെ പ്രതിനിധിയായി വന്നിരിക്കുകയാണു്.

'ഞാൻ ഒരത്യാവശ്യകാര്യത്തിനു വന്നിരിക്കുകയാണു്.' സെവറസ് അലക്സാണ്ടർ യുവരാജാവു് എഴുതിയ എഴുത്തു രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ നിവർത്തു വച്ചു.

ഹോരോദാരാജാവു് അതു വായിച്ചു. ആശങ്കയും ആകാംക്ഷയും പ്രതീക്ഷണം അയാളിൽ വർദ്ധിച്ചു വന്നു. രാജാ

വിന്റെ മുഖം കറുത്തു. അയാൾക്കു നേരത്തേ തന്നെ അല കംസാണ്ടറോട്ട് ഇഷ്ടമില്ല. അയാളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ അയാൾ അശങ്കയോടാണ് വീക്ഷിച്ചുവന്നതു്. അയാൾ കൂപ ഥസഞ്ചരണം നടത്തുന്നുവെന്നതിനു് വേറെ തെളിവുമാവശ്യ മില്ല.

'അധികപ്രസംഗി. എനിക്കു കഴകം കെട്ടവനും ബോധ മില്ലാത്തവനും സന്തതികളായി വേണ്ടാ. മനുഷ്യോചിതമായ പെരുമാറ്റം അവനറിഞ്ഞുകൂടാ. അല്ലെങ്കിൽ അയാൾ പൊന്നു പോലെയുള്ള കുമാരിയെ ഇങ്ങനെ തീ തീറ്റുമോ?'

സെവാസു് പുഞ്ചിരി തൂകി. മനസ്സിനെ കുറച്ചൊട്ടു ത്തുന്ന ഒരാശയം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് അയാൾ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതു്.

'ഇതു രാജാവിന്റെ ഉപായമാണെന്നു് ചക്രവർത്തി ധരിക്കുന്നു. അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ എന്തു ധരിപ്പിക്കണം?'

'ഞാൻ നിരപരാധിയാണു്. ഞാൻ ചക്രവർത്തിയ്ക്കെ തിരായി ഒന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല.'

'അതെനിക്കറിയാം വിഷമിക്കണമെന്നില്ല. ആ രാജ കുമാരൻ എവിടെയാണു് ജനിച്ചതു്?'

'എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എങ്ങനെയായാലും ചക്രവർത്തി യുടെ പ്രതാപത്തിനു യാതൊരു കോട്ടവും പറ്റാതെ നോക്കാൻ ഞാൻ ബാദ്ധ്യസ്ഥനാണു്.'

'ഞാനതു അക്ഷരംപ്രതി വിശ്വസിക്കുന്നു. പക്ഷേ ആ കുമാരിയുടെ കാര്യം?'

'റാഹേലിനെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവരാം. ഞാൻ തന്നെ പോകാം. അവൾ ഉത്തമയായ ഒരു പ്രേതകുമാരിയാണു്. അ വൾ അന്യായമായി ഒരിക്കലും സങ്കടപ്പെടരുതു്.'

നല്ല തീരുമാനങ്ങൾ ചെയ്യാൻ രാജാവു് ഒരിക്കലും അമാ ന്തിക്കുന്നില്ല. വളരെ നല്ല ഒരു കാര്യമാണതു്.

'കേട്ടോ സെവാസു്,' ഞാൻ തന്നെ കുമാരന്റെ കാര്യം തീരുമാനിച്ചു കൊള്ളാം. അവന്റെ ചേട്ടനും ഇതുപോലൊരു

ഭോഷനായിരുന്നു. ചക്രവർത്തിയെ ധിക്കരിക്കുന്നവരുടെ അനുഭവം ഇതുപോലെയാണെന്നു ഞാൻ പഠിപ്പിക്കും.'

പിന്നീട് താമസമുണ്ടായില്ല. സെവറസ് ബേത്‌ലഹേമിലേക്ക് യാത്രയായി. വാർത്തകൃത്തെ അശേഷംപോലും പരിഗണിക്കാതെ ക്രൂടെ രാജാവും. വൈരാഗ്യബുദ്ധി ആളിക്കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഗ്രഥാലോചനകളെല്ലാം ഉണ്ടാകുന്നതു തന്റെ ഭാര്യമൂലമാണെന്നു അയാൾ ബലമായി വിശ്വസിച്ചു.

അവരുടെ അഭിലാഷങ്ങൾ പൂർണ്ണവേഗത്തിൽ പായുകയാണു്.

സെവറസ് ചോദിച്ചു.

'അഞ്ചാറു കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു നിങ്ങൾ ബേത്‌ലഹേം കേട്ട കൈവശപ്പെടുത്തിയതു ഓർക്കുന്നുണ്ടോ?'

'ഉവ്വു്. രാജ്യദ്രോഹികളെ അങ്ങനെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനു ഞാൻ മടി വിചാരിക്കുന്നില്ല.'

'സീസറിനോടു് ക്രൂവിന്റെയും ഇതു ഉത്തമസാക്ഷ്യമാണു്. പക്ഷെ അവർ രാജദ്രോഹികൾ ആയിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു നല്ല തെളിവുകൾ കിട്ടിയോ?'

'ഇല്ല, രാജദ്രോഹപരമായ പ്രവൃത്തികളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്ന സംശയം തോന്നി. അതു വളർന്നു വികസിക്കുന്നതിനു അവസരം നൽകിയില്ല.'

'ആരാണു് ഇക്കാര്യം അങ്ങയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ കൊണ്ടുവന്നതു്?'

'അലക്സാണ്ടർ'.

'അതൊരു നുണയായിരുന്നു. യുവരാജാവിന്റെ എതിരാളിയെ അകറ്റുന്നതിനു അയാൾ കണ്ടുപിടിച്ച ഒരു സൂത്രമായിരുന്നു.'

ഹേരോദാ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. നീതി ശരിയായി നടത്തുന്നതിൽ താൻ അമാന്തം കാണിച്ചു. അയാൾക്കു അതു അക്ഷന്തവ്യമായി തോന്നി.

'എന്തു്? അവന്റെ എതിരാളിയോ?'

'അതെ. റാഹേൽകുമാരിയുടെ ഭർത്തൃസ്ഥാനം ആഗ്രഹിച്ച ഒരാളായിരുന്നു കോട്ടയുടെ ഭരണാധിപൻ.'

'ക്രൂബനോ?'

'അതേ. അയാൾ നിഷ്ക്കളങ്കനായിരുന്നു. അതുപോലെ അയാളുടെ സോദരി ദെബോറയും. അവരുടെ ഹർജി ചക്രവർത്തിയുടെ സമക്ഷത്തിലുണ്ടു്. കേസിന്റെ പുനഃപരിശോധന ചക്രവർത്തി എന്നോടാവശ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.'

രാജാവു് ചിന്താഭരിതനായി. ആലോചന കൂടാതെ എടുത്തു ചാടിയതിൽ അയാൾ സ്വയം പഴിച്ചു. അലക്സാണ്ടറോടുള്ള ദ്വേഷ്യം പതിന്മടങ്ങു് വർദ്ധിച്ചു. ഭ്രമിയ്ക്കും, അത്മാർത്ഥമായി പണിയെടുക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കും അവൻ ഒരു ഭാരമാണു്. അവൻ അപമാനമാണു്.

'ഞാൻ അവനെ ഇതിനെല്ലാം കൂടി ശിക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്. ഞാൻ അതിനു് കാണിച്ച സന്നദ്ധത ചക്രവർത്തിയെ അറിയിക്കണം.'

നേരം മയങ്ങി. നേരിയ അന്ധകാരം അവിടെയെല്ലാം പരന്നു.

'ഞാൻ ക്രൂബന്റെ സഹോദരിയെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ പോകുകയാണു്.'

'വളരെ സന്തോഷം. അവർ അനുഭവിച്ച സങ്കടങ്ങൾക്കു തക്ക പരിഹാരം. ആ വധു എവിടെയാണു് താമസിക്കുന്നതു്?'

'ബേത്ലഹേമിലെ കൊട്ടാരത്തിൽ. അവിടെയുള്ള രഹസ്യമുറികളിലെ താമസം ആരും അറിയുകയില്ല. കോട്ട അവൾ ഇതേവരെ കൈവിട്ടു കൊടുത്തിട്ടില്ല. ദെബോറ പ്രതികാരത്തിനു നടക്കുകയായിരുന്നു. അവളാണു് ആ എഴുത്തു സമ്പാദിച്ചതു്?'

സെവറസ് പറയുമ്പോൾ ഒരു മന്ദസ്മിതം ആ മുഖത്തുണ്ടായിരുന്നു.

'സെവറസ്'. എനിക്കങ്ങനെ ഒരു കൈയബദ്ധം പിണഞ്ഞു. അതിനു തക്ക നഷ്ടപരിഹാരം ചെയ്യാൻ ഞാൻ തയാറാണ്.'

'ബേത്‌ലഹേമിൽ നിന്നു ഇത്രയും നാൾ ലഭിച്ച ആദായത്തിന്റെ അഞ്ചിരട്ടി ധനം ദെബോറയ്ക്കു വിവാഹപാരിതോഷികമായി നൽകുന്നു.'

'അവിടുന്നു വളരെ ഉദാരനാണ്.'

ബേത്‌ലഹേമിലെ കൊട്ടാരം അടുത്തു.

XXV

ശുഭനു് വളരെക്കഴിഞ്ഞാണു് ബോധം വീണതു്. അതിദാരുണമായ വേദനയാണു് അയാൾക്കു ആദ്യം തോന്നിയതു്. ഉണങ്ങിയ രക്തത്തിലിരുന്ന മുറിവുകൾ കഠിനമായി വേദനിച്ചു. രാത്രിയിലെ കഠിനമായ അന്ധകാരം. അയാൾ വീണ്ടും അബോധാവസ്ഥയിലേക്കു നിഷ്ക്രമിച്ചു.

പ്രഭാതമായി. ലോകം സജീവമായി. അയാൾ വീണ്ടും തെളിഞ്ഞു. അവശനയനങ്ങൾ ലക്ഷ്യമില്ലാതെ അവിടെല്ലാം ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു. ഇട്ടുങ്ങിയ മുറി. ഇരുളും വെളിച്ചവും വേർതിരിച്ചറിയാൻ പാടില്ലാത്ത അന്തരീക്ഷം.

അയാളുടെ തൊണ്ട വരണ്ടു. സർവ്വശക്തിയുമുപയോഗിച്ചു അയാൾ ഭിത്തിയിലേക്കു ചാരി.

അഞ്ഞൂ പല പ്രാവശ്യം നിശ്വസിച്ചു. അതിലെ വായു മലിനമാകുന്നുണ്ടു്.

അയാൾ ചിന്തിച്ചു. എപ്പോഴും ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ. അയാളുടെ ചിന്തകൾ അവിടെ ഉറഞ്ഞുകൂടി. ജീവിതത്തിലെ ദീർഘമായ ഒരു അസുഖസ്വപ്നം. കഴിഞ്ഞകാലസംഭവങ്ങൾ അയാൾ അങ്ങനെയാണു് വിചാരിക്കുന്നതു്. ആ ഹൃദയം ഭാരപ്പെട്ടു. അതേപ്പറ്റിച്ച ദാരുണ വേദനയിൽ അയാൾ അട്ടയെപ്പോലെ ചുരുണ്ടു.

അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ അയാൾ സന്തോഷിച്ചു. വ്യസനത്തിനുപരിയായി. അടിമത്വം അവസാനിക്കുന്ന ആ ശുഭമുഹൂർത്തം വിജയഭേരിയോടുകൂടി മനുഷ്യനെ സമീപിക്കു

കയാണു്. മനുഷ്യരുടെ കളങ്കങ്ങൾ മായിക്കപ്പെട്ടും. യുഗാരംഭത്തിലെ ഈശ്വരപ്രതിജ്ഞ സാക്ഷാത്ക്കരിക്കപ്പെട്ടുവാൻ പോകുകയാണു്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സ്വച്ഛവായു വേണ്ടുവോളം ആസ്വദിക്കുന്നതിനുള്ള അസുലഭമായ സന്ദർഭങ്ങൾ ഭാവിയുടെ പൂമൊട്ടിലിരിക്കുന്നു. അതു മണത്തോട്ടും മധുവോട്ടും ക്രൂടെ വിരിയാൻ പോകുന്നു. ഭാഗ്യപൂർണ്ണമായ ആ 'നാളെയെ' അതേ രീതിയിൽ ഭാവനാമൃതമാക്കുവാൻ അയാൾക്കു കഴിയുമായിരുന്നില്ല.

കാർന്നുതിന്നുന്ന വിശപ്പും വേദനയും അയാൾ വിസ്മരിച്ചു. ഭാവനാമണ്ഡലത്തിൽ ആ പക്ഷിയതേപ്പോലെ വിഹരിക്കുകയായി.

അയാൾക്കു ദാഹിച്ചു തൊണ്ട വരളുന്നു. മരണം അടുത്തടുത്തു വരികയാണു്. രക്ഷപ്പെടുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ അയാൾ അന്വേഷിക്കുകയായി. അയാൾക്കു ജീവിതത്തിൽ ഒരു ഉന്നത ലക്ഷ്യമുണ്ടു്. അയാൾ വാതിലിൽ മുട്ടുകയും തട്ടുകയും ചെയ്തു.

ഒരു വലിയ കാലൊച്ച. ഒരു രക്ഷിഭടൻ അടുത്തു വരികയായിരുന്നു.

'എന്തുവേണം?'

'കുറെ വെള്ളം. നിങ്ങൾക്കു ഒരു രത്നമാല്യം ഞാൻ തരാം. അതു കുമാരിയുടെ പാവനസ്മരണയ്ക്കായി നിങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കണം.'

ആ ഭടൻ ജനലിൽക്കൂടി കൈനീട്ടി മാല വാങ്ങിച്ചു. പരിശോധനയിൽ അയാൾ തൃപ്തനായി.

'കുമാരിയെ എവിടെയാണു് അടക്കിയതു്?'

ആ പടയാളി പകച്ചു നിന്നു. ആ കണ്ണുകൾ നിർജ്ജീവങ്ങളായി.

'നിങ്ങൾ പേടിക്കുന്നതെന്നില്ല. ഞാനിതെല്ലാം അറിഞ്ഞു. എന്നിൽ നിന്നു മറയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു് യാതൊരുഫലവുമില്ല.'

അയാൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. 'അവളുടെ ഭൌതികാവശിഷ്ടം വിശ്രമിക്കുന്നതു് ആ തോട്ടത്തിലാണു്.'

അയാളുടെ ചിന്തകൾ കുമാരിയുടെ ദുഃഖപൂർണ്ണമായ ജീവിതത്തിലേക്കു് കടന്നു ചെന്നു. ലോകത്തിന്റെ പിന്നാലെ പോകുന്ന ഒരാളുടെ ദീനമായ അന്ത്യത്തിനു് ഒരു മാറുള്ള ഉദാഹരണമാണു് അവളുടെ ജീവിതം.

പടയാളി പോയിക്കഴിഞ്ഞു. അയാൾ മടങ്ങിവന്നില്ല. നേരം ഉച്ചയായി. നേരേമുകളിൽ നിന്നു ഒരു സൂര്യകിരണം കുനിഞ്ഞിറങ്ങി.

അയാളുടെ നാവു് തളർന്നു. ചിന്തകൾ പതറി. ദാഹിച്ചു ദാഹിച്ചു അയാൾ മരിക്കും.

ജീവദായകനായ രാജാവിനെ ഓർത്തുകൊണ്ടു് മരിക്കണം. ലോകരാജാവു്. ജയിക്കുന്നവനായും ജയിപ്പാനായും പോകുന്ന രക്ഷിതാവു്.

ആശ്വാസം തരുന്നതായിരുന്നു ആ ചിന്ത. ഏകാഗ്രമായി കഴിയാൻ അയാൾക്കു സാധിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓമനമുഖം. വ്യക്തിത്വം നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുന്ന കണ്ണുകൾ.

വിപുലമായ ഒരു ജോലി നിർവഹിക്കാനാണു് അദ്ദേഹം മനുഷ്യജീവിതം സ്വീകരിച്ചതു്. ഏതെല്ലാം മണ്ഡലങ്ങളിലേക്കു ആ ജീവിതത്തിന്റെ നിഴൽ വീഴുമെന്നു അയാൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അവ്യക്തവും, അപൂർണ്ണവുമായ ഒരു ഊഹം മാത്രമേ അയാൾക്കുള്ളു. അതു മുഴുവൻ മുഖാമുഖമായി കാണുന്നതിനും കേൾക്കുന്നതിനുമുള്ള ഭാഗ്യം അയാൾക്കില്ലാതെ പോയി. അയാൾക്കു അഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ നിവൃത്തിയില്ല. അതു ദൈവനിശ്ചയമാണു്. എന്തു ചെയ്യാം? അതിനു അയാൾ പരിപൂർണ്ണമായി കീഴടങ്ങി.

അരോ പതുക്കെ കതകു് തുറന്നു.

'ഹാ! രാജാവു്!' അയാൾ സർവ്വശക്തിയുമെടുത്തു ആർപ്പിട്ടു. എലെയസിന്റെ ബോധലോകത്തിൽ രണ്ടു പേർ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ത്രുബനും മശിഹായും.

'ശാ! ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ.' വാതലിൽ ക്രൂടി പ്രവേശിച്ച മങ്ങിയ വെളിച്ചവും ആ നിരോധനയുത്തരവും അയാളെ യഥാർത്ഥ്യങ്ങളിലേക്കു ആനയിച്ചു.

'ത്രുഖേൻ!'

മൃദുലമായ ശബ്ദം. കൂർമ്മരൂതന്റെ ശ്വാസോച്ഛ്വാസം പോലെ മന്ദമായി പ്രതിധ്വനിക്കുന്നു.

ആരാണ് അയാളെ ഇത്ര സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നത്? അറിയാവുന്ന ഒരാൾ കൊല്ലപ്പെട്ടു.

'അതാരാ?'

'ഞാൻ. വേഗം വാ.'

'ഇല്ല. ഞാൻ ഇവിടെ കിടന്നു മരിച്ചോളാം.'

'വേണ്ടാ, അതിന്റെ ആവശ്യമില്ല. സ്വതന്ത്രമായി നമുക്കു ജീവിക്കാം.'

'നിങ്ങൾ ആരാണ്?'

കഠിനമായ വ്യഥയോടുകൂടി അയാൾ സ്വരൂപം ചോദിച്ചു.

'അറിയില്ലേ? സഹോദരി. ദെബോറാ.

'അയ്യോ.'

എന്തു സന്തോഷം. സന്തോഷാശ്രുക്കളുടെ ഒരു വലിയ വെള്ളപ്പൊക്കം അവരുടെ കണ്ണുകളിലുണ്ടായി.

അയാൾക്കു നൂറായിരം കാര്യങ്ങൾ ചോദിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. ചോദിക്കാനുള്ള കരുത്തു അയാൾക്കു അപ്പോഴില്ല.

ദെബോറാ പറഞ്ഞു.

'ശത്രുവിന്റെ ഇടയിൽ കഴിച്ചു. ഒരു റോമാസേനാധിപൻ നമ്മെ താങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ നമുക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടതു് തിരികെ ആവശ്യപ്പെടാം. ദുഷ്ടത അധികനാൾ നീണ്ടു നിൽക്കുന്നില്ല.'

രഹസ്യങ്ങളും മറ്റും പറയാനുള്ള സന്ദർഭമല്ല. ദെബോറയ്ക്കു് വലിയ ധൃതിയാണ്. മുള്ളേൽ നിൽക്കുന്നതു പോലെ.

രഹസ്യവാതിലുകളും, വിഭ്രമണ പാതകളും കഴിഞ്ഞു അവർ പിന്നീടു് വെളിയിലേക്കുള്ള വാതിൽ തുറന്നു. തുറ

സ്സായ അങ്കണം. വിസ്തൃതമായ ഉദ്യാനം. അവയുടെ മധ്യേ യാണവർ നിൽക്കുന്നത്.

നാലഞ്ചു നാഴിക ഇരുട്ടിക്കാണും. അമ്പിളിയെ എളിയിലെടുത്തു കൊണ്ടു രാത്രി നടന്നടുക്കുകയായിരുന്നു.

നീലാകാശം. കുളിർകാറ്റ്. വേലിയും മതിൽക്കെട്ടുകളും ഇല്ലാത്ത ചുറ്റുപാടുകൾ. അയാൾ സർവ്വ സ്വതന്ത്രനാണ്.

'ത്രുഫൻ! ഇവിടെ നില്ല്. ആരും കാണരുത്. ഞാനിപ്പോൾ വരാം.'

ദെഫോറാ മന്ത്രവാദിനിയെപ്പോലെ നിഴലുകളിൽ മറഞ്ഞു. പ്രതികാരത്തിനു വാളുയർത്തിയ വെളിച്ചപ്പാടത്തിയുടെ രൌദ്രതയായിരുന്ന അവളുടെ മുഖത്തുണ്ടായിരുന്നത്.

XXVI

യെറുശലേം പള്ളിയുടെ മനോഹര ഗോപുരങ്ങൾ അങ്ങകലെ അയാളുടെ കൺമുമ്പിൽ തെളിഞ്ഞു.

അലക്സാണ്ടർക്ക് സന്തോഷമാണുണ്ടായത്. ഒരു സുന്ദര ജീവിതത്തെ നശിപ്പിച്ചതിൽ അയാൾക്ക് യാതൊരു മനഃചാഞ്ചല്യവുമില്ലായിരുന്നു. ഒരു റോമാപ്പട്ടാളം പറിക്കുന്നതുപോലെ ..... മാത്രമേ അയാൾക്ക് തോന്നിയുള്ളൂ.

ആ നിരപരാധിനിയുടെ രക്തം തന്റെ പിമ്പേ ഒഴുകിച്ചെല്ലുമെന്ന് അയാളോർത്തില്ല. ആ രക്തപ്രളയത്തിൽ അയാൾ കുടിച്ചു ചാകുമെന്നും ഓർക്കുന്നില്ല.

അയാൾ സത്രത്തിലെത്തി. റോമാഭരണാധിപന്മാർ വഴിവക്കിൽ തീർത്തിട്ടുള്ള സത്രങ്ങളിൽ ഏതാവശ്യവും സാധിക്കാം. അയാൾ വീഞ്ഞു കുടിച്ചു. കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിൽ അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു തീരാശല്യം അവസാനിപ്പിച്ചു. അയാൾക്ക് ഒന്നുറങ്ങണം.

സായാഹ്നമായപ്പോൾ അയാൾ ഉണർന്നു. ലഘുഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞു. കൊട്ടാരത്തിലേക്കു പോകാൻ തയാറായി. അപ്പോഴാണ് അയാൾ അതു കാണുന്നത്.

സെവറസും ഹേരോദാ രാജാവും ക്രൂടി ബേത്‌ലഹേമിലേക്കുള്ള പാതയിൽക്രൂടി വേഗം ഓടിച്ചു പോകുന്നു. അയാളുടെ ഹൃദയം സംശയഗ്രസ്തമായി. രാജാവു് അനേക കൊല്ലങ്ങളായി തലസ്ഥാനം വിട്ടിട്ടു്. ക്ലേശപൂർണ്ണമായ യാത്രയൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. പിന്നെന്താണു് ഇപ്പോൾ ഇങ്ങനെ? അയാൾ ചിന്തിക്കുന്നതിനു് പ്രേരിതനായി.

അങ്ങനെ രാജകുമാരി പറഞ്ഞതു് അയാളോർത്തു. അയാൾ പരിചാരികയ്ക്കു് മുറയ്ക്കു് എഴുതുന്നുണ്ടെന്നു്. അവളെങ്ങനെ ആ രഹസ്യം മനസ്സിലാക്കി? അയാൾക്കു ഭയപ്പെടുന്നതിനു് തക്കതായ കാരണങ്ങളുണ്ടു്.

അയാൾ കുതിരപ്പുറത്തുകയറി. കുറുക്കു വഴികളിൽക്രൂടെ അയാൾ ബേത്‌ലഹേമിലേക്കു് പാഞ്ഞു. തെളിവുകളെല്ലാം നശിപ്പിക്കണം. അതു മാത്രമേയുള്ളു അയാൾക്കു് ശരണം.

അയാൾ ദാസിയെ വിളിച്ചു. എഴുത്തു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവൾ പേടിച്ചു വിറച്ചു. എഴുത്തു് അവളുടെ കൈയിൽ നിന്നു നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. എതിലെ പോയെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ.

അവൾ സാധുവായ ഒരു സ്ത്രീയായിരുന്നു. രാജകുമാരന്റെ അഭിലാഷങ്ങൾക്കു് വിധേയയാകാൻ അവൾ നിർബന്ധിതയായി. പക്ഷേ കുമാരിയുടെ പൂമെയ്യിൽ പൂഴി വാരിയിടുന്നതിനു് അവൾ മടിച്ചിരുന്നു.

അവർ അവിടെയെല്ലാം നോക്കി. കാണ്മാനില്ല.

'നിന്റെ സൂക്ഷ്മക്കുറവു്. പലപ്രാവശ്യം ഞാൻ മുന്നറിയിപ്പു നൽകി. നീ ക്രൂട്ടാക്കിയില്ല.'

അയാൾ ഭടനെ വിളിച്ചു. അവളെ കല്ലറയിലിട്ടു പൂട്ടുന്നതിനു് ആജ്ഞാപിച്ചു.

അവൾ കണ്ണുനീരൊലിപ്പിക്കുകയും കരയുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ ആ ശിലാഹൃദയനുണ്ടോ ആ വേലക്കാരിയുടെ വിഷമമറിയുന്നു?

നേരം ഇരുട്ടിയിരുന്നു. ചന്ദ്രൻ മേഘങ്ങൾക്കിടയിൽ നിന്നു ഇറങ്ങിയില്ല.

ഇടനാഴിയിൽക്കൂടെ യുവരാജാവ് വാതിലിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി പുറപ്പെട്ടു. പിറകിൽ കാൽപ്പെരുമാറ്റം. ശരിയായ വെളിച്ചമില്ല. അയാൾ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ആരുമില്ല. ഇപ്പോൾ അയാൾക്കെല്ലാം ഭയമാണ്. ശത്രുക്കൾ അവിടെയെല്ലാം ഒളിച്ചിരിക്കുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്നി. അയാൾ കുതിരയെ അഴിച്ചു. അടുത്തു എന്തു ചെയ്യണമെന്നു അയാൾ ആലോചിച്ചു. പിറയ്ക്കുന്ന ഹൃദയത്തിൽ ഒന്നും വ്യക്തമാകുന്നില്ല.

വീണ്ടും ഒരു ശബ്ദം. ഒരു മനുഷ്യരൂപം നിഴലുകളിൽ മാഞ്ഞതുപോലെ അയാൾക്കു തോന്നി. നിഴലുകൾ അനങ്ങുന്നു. ഒരു ഭ്രമമാണെന്നു അയാൾ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അയാൾ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി. തലസ്ഥാനനഗരത്തിലേക്കു പോകുമെന്നു തന്നെ നിശ്ചയിച്ചു. ചെറുപാതയിലെ നിഴലിൽ മനഃപൂർവ്വം വലിച്ചു കെട്ടിയിരുന്ന കയറിൽ തട്ടി കുതിര വീണു. അയാൾ ഒരു പതിനാഞ്ചടി അകലെയായി നിലത്തു വീണു.

ഇളം ചില്ലികൾ കാറ്റിൽ കൈയ്യടിച്ചാർത്തു. കൂട്ടികളെപ്പോലെ. ഇലകൾ കലകല ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചു. കുതിര ഭയപ്പെട്ടോടി.

രാജകുമാരൻ എണീറ്റു. നല്ലൊരു വീഴ്ചയായിരുന്നു. അയാളുടെ ദേഹം മുഴുവൻ വേദനിക്കുന്നു.

നിഴലിൽനിന്നു ഒരു മനുഷ്യരൂപം വിളറിയ ചന്ദ്രികയിലേക്കു നീങ്ങിനിന്നു.

അയാൾക്കു ആളെ മനസ്സിലായി. ദെബോറാ അയാളുടെ ആജന്മശത്രു.

'ആരു് ദെബോറയോ?'

'അതേ.' അവൾ സഗൌരവം അടുത്തു വന്നു.

ആ സ്വരത്തിൽ നിന്നു അയാൾ പലതും ഊഹിച്ചു. തന്റെ ജീവിതം തല്ലിത്തകർത്തു അവളായിരിക്കണം. അവളെ വെറുതെ വിടാൻ പാടില്ല. ആ ദുഷ്ടൻ കൌശലങ്ങളുടെ വല വിരിച്ചു.

'ദെബോറാ! കഴിഞ്ഞതെല്ലാം നീ മറക്കുക. നീ എന്റെ രാജ്ഞിസ്ഥാനം വഹിക്കുക. അങ്ങനെ സ്വതന്ത്ര ഇസ്രായേലിന്റെ റാണിയാവുക.'

അവൾ പരിഹാസപൂർവ്വം ചിരിച്ചു. അവളെ വെറുക്കുന്ന അയാളുടെ മനസ്സ് പെട്ടെന്നു മാറുന്നതു കണ്ടു അവൾ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു.

'നിങ്ങളുടെ ഭാര്യാപദവിക്കു അരാണാഗ്രഹിക്കുന്നതു? എനിക്കതു അവശ്യമില്ല. പ്രതികാരത്തിനാണു ഞാൻ വന്നതു. അഞ്ചു കൊല്ലമായി ഞാൻ നീറുകയായിരുന്നു. എന്റെ ഹൃദയത്തെ കീറിമുറിക്കുന്ന അഭിനിവേശം സഫലീകരിക്കാൻ വന്നതാണു.'

അവൾ പൊട്ടാൻ പോകുന്ന ഒരഗ്നിപർവ്വതമായിരുന്നു.

അവളുടെ കരളുറപ്പിനെ നയംകൊണ്ടു എതിർക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു അയാൾക്കു ബോധ്യമായി. അയാൾ പകച്ചു നിന്നുപോയി.

'കണ്ണിനു പകരം കണ്ണു, പല്ലിനു പകരം പല്ലു.' ആ പ്രതികാരനിയമം അയാളോടുത്തു വരുന്നു. അയാൾക്കു ജീവനും ശക്തിയും നഷ്ടപ്പെട്ടതുപോലെ തോന്നി.

'എടാ മനുഷ്യാധമാ! നീയെന്നെ നശിപ്പിച്ചു. അപ്പനേം അമ്മേം കൊന്നു. സ്വത്തു നാനാവിധമാക്കി. എന്നെ നീ കണ്ണുനീരു കുടിപ്പിച്ചു.'

അവൾക്കു വാക്കുകൾ കിട്ടിയില്ല. അവളുടെ രൂപം പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അവൾ വികാരാവേശം മൂലം വിറയ്ക്കുകയായിരുന്നു.

'പക്ഷേ ഞാൻ റാഹേലിനെ ഓർത്തു നിന്നെ കൊല്ലുന്നില്ല. നീ കുഴിച്ച കുഴിയിൽ നീ തന്നെ ചാടി നശിക്കുന്നതു കാണാൻ അങ്ങനെനിക്കു ക്ലേശമുൽ ഇഷ്ടം. നിങ്ങളുടെ എഴുത്തു ഇപ്പോൾ റോമാചക്രവർത്തിയുടെ കൈയിലായിരിക്കും.'

അയാൾ മുള്ളിനിടയിൽ പെട്ടു. വെറുമൊരു നാടുമായിരുന്ന ആ രാജ്യസ്ഥാപനമൊക്കെ. വലിയ അളവാണെന്നു മനു

ഷ്വർ ധരിക്കണം. പക്ഷേ അതു അനർത്ഥമായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. അഗ്നിപർവ്വതം പൊട്ടിതലയിൽ വീണിരിക്കുന്നു.

അയാളുടെ വേദനയിൽ അവൾ സന്തോഷിച്ചു. അയാൾ നൈരാശ്യം കൊണ്ടു ഭീകരനായി. സാഹസിക കൃത്യങ്ങൾക്കു ധൈര്യമുണ്ടായി.

'നിന്നെ ഞാൻ ജീവനോടെ വിടുകയില്ല.'

രാജകുമാരൻ വാളൂരി. അയാൾ വേദന വകവയ്ക്കാതെ പ്രതിയോഗിയെ ആക്രമിച്ചു. ദെബോറയും സന്നദ്ധയായിരുന്നു. അയാളുടെ വെട്ടിനെ വിജയകരമായി തടഞ്ഞശേഷം അവൾ അൽപം പുറകോട്ടുമാറി. കഷ്ടം ഒരു കല്ലിൽ തട്ടി അവൾ മറിഞ്ഞുവീണു. വാൾ ഒരു കവണിതത്തോടെ അവളുടെ കൈയിൽ നിന്നും തെറിച്ചുവീണു.

അടുത്തണഞ്ഞ വിപത്തു്. അവളുറക്കെക്കരഞ്ഞു. വിറുങ്ങലിച്ച അന്തരീക്ഷത്തിൽ അതു മുഴങ്ങി.

XXVII

ശ്രുബൻ മരത്തണലിലിരുന്നു. കുമാരിയുടെ മരണത്തിൽ അനുശോചിച്ചുകൊണ്ടു് ഭൂമിയും അതിന്റെ പൂർണ്ണതയും ചൈതന്യരഹിതമായി നിൽക്കുകയാണു്. ആ ഹൃദയം, സ്മരണകളുടെ ദുർഗ്രഹമായ പാതകളിലൂടെ ഇഴഞ്ഞപ്പോൾ വേദനിക്കുകയും മുറിയുകയും ചെയ്തു.

രാജകുമാരിയുടെ മൃതഗേഹമാണു് ആ വിശ്രുതമായ കൊട്ടാരം. അതു ഇരുളിനോടു ചേർന്നു നിൽക്കുകയാണു്.

അകലെയുള്ള കുന്നിൽ, മഞ്ഞുതുള്ളികൾ അണിയിച്ച കസവുമാലയുമണിഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന കാലിത്തൊഴുത്തു്. ശാന്തിയുടെ സന്ദേശവും നൽകി ഗംഭീരമായി നിലകൊള്ളുകയാണു് അതു്. അവ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം മരണവും ജീവിതവും പോലുള്ള അന്തരം.

അയാൾ അവയെ മാറിമാറി നോക്കി. വികാരങ്ങൾ മാറിമാറി ആ കണ്ണുകളിലുണ്ടായി. സന്താപവും സന്തോഷവും

അവശതയും അവേശവും. അ വികാരങ്ങളെ ഉൽപ്പാദിപ്പി ക്കുന്ന രണ്ടു വലിയ നിർമ്മാണശാലകൾ ആണവ. വൈരു ദ്ധ്യ സ്വഭാവമുള്ള രണ്ടു ശക്തിയുൽപ്പാദന കേന്ദ്രങ്ങൾ.

അ സ്ഥാപനങ്ങൾ അയാളോടു അടുത്തുവരികയാണു്. അയാൾ അവയെ യോജിപ്പിക്കുന്ന നൂൽക്കെട്ടു്. ഖേദത്തിൽ നിന്നും അയാൾ അകലുകയാണു്.

ചന്ദ്രൻ ഉയർന്നുയർന്നു വരികയാണു്. ശ്രുബൻ അ ശവ കുടീരം തേടിപ്പിടിച്ചു.

ഒരു മൺക്കുന. ഒരു സ്വർഗ്ഗീയ സ്വപ്നം അവിടെ യാണു് വിലയം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതിനിയും ആർക്കും അവർത്തിക്കപ്പെടുകയില്ല. ദൈവം നൽകി. കണ്ണുള്ളവർ അതു കണ്ടു. കാതുള്ളവർ അ സുമധുരസ്വരം കേട്ടു. ദൈവം തിരികെയെടുത്തു. അയാൾ ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം ചെയ്തു. അയാൾക്കിനിയും വേദനിക്കേണ്ടാ. ഖേദവും കണ്ണുനീരും അ ലോകത്തിലില്ല.

അയാൾ അ ക്രുനയിൽ ഒരു അലരിത്തൈ നട്ടു. ഒരു വിലാപ മരം. ഒന്നുരണ്ടു തുള്ളി കണ്ണുനീർ അതിന്റെ ഇല കളിലും ക്രുമ്പിവന്ന നാമ്പിലും വീണു. യഹൂദ്യയിലെ കുമാ രിയുടെ സ്മാരകശിലയാണതു്.

ഒരു ദീനരോദനം. കുതിരകളുടെ കുളമ്പടികൾ. എല്ലാം അവ്യക്തം അതു്. അയാളുടെ സഹോദരിയുടെ ശബ്ദമാണു്. അവൾ അപത്തിൽ പെട്ടിരിക്കുന്നു. അയാൾ ശബ്ദം പു റപ്പെട്ട സ്ഥാനത്തേക്കു പാഞ്ഞു.

അ സമരം അത്ര വേഗം തീരുമെന്നു് അയാൾ ഓർത്തില്ല. ഭാഗ്യം. അയാൾ പൈശാചികമായ ചിരിയോടുകൂടെ വാ ളുയർത്തി. ദെബോറയുടെ ജീവിതത്തിനു് അതു ഉയർന്നു. ദെബോറയുടെ ഭുജം പിളർന്നു. അതു മുറുപുറം കടന്നു. അ തിന്റെ മുന വിഷലിപ്തമായിരുന്നു.

രണ്ടു കുതിരകൾ അടുത്തണയുന്നു. യുവരാജാവു് തിരി ഞ്ഞുനോക്കി. സെവറസും, ഹേരോദാ രാജാവും. അയാൾ ഞെട്ടിപ്പോയി. അവരുടെ രൂപങ്ങൾ അയാൾക്കു ഭയജനക മായി തോന്നി.

നിലത്തു വീണുകിടക്കുന്ന സ്ത്രീരൂപം അവർ കണ്ടു. അവളുടെ ദീനരോദനവും അവർ കേട്ടു.

തന്റെ പ്രണയഭാജനത്തെ നിർഭയം മുറിവേൽപ്പിച്ച ശത്രുവിനോടു ക്ഷമിക്കാൻ സെവറസിനു് കഴിഞ്ഞില്ല. അയാൾ വാളൂരി യുവരാജാവിന്റെ തലയ്ക്കു് പ്രയോഗിച്ചു. മാട്ടുകൊണ്ടു്.

ആ ഭീരു അതു തടയുന്നതിനു് തന്നെ ശ്രമിച്ചില്ല. അടിയേറ്റു് അയാൾ വീണു. തല പിളർന്നു പോയി.

'സെവറസു്' അയാളെ കൊല്ലരുതു്. കഴിഞ്ഞ കാലത്തെപ്പറ്റി ഓർക്കുന്നതിനു് അയാൾക്കു് അവസരം നൽകണം.'

സെവറസു് വാളുറയിലിട്ടു. ദെബോറയെ പിടിച്ചെഴുന്നേൽപ്പിച്ചു. ആ പരുപരുത്ത കൈയിൽ ചൂടുള്ള രക്തം.

ഹെരോദാ അടുത്തുവന്നു. അയാൾ മകനെ മനസ്സിലാക്കി. ദൈവം നീട്ടിയ വാൾ അയാളുടെ ഭവനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നുവെന്നു് അയാൾക്കു തോന്നി. ഒരു നിമിഷത്തേക്കു് മാത്രമേ ആ വികാരം നീണ്ടുനിന്നുള്ളു.

ദെബോറ പരിഭവിച്ചു.

ഞാനെത്രനേരമായികാത്തിരുന്നു. ഇപ്പോഴെങ്കിലും ഇവിടെ വന്നല്ലോ.

അയാൾ അവളുടെ മുറിവു കെട്ടുന്നതിൽ ശ്രദ്ധിക്കുകയാണു്. ചെടികളെ തള്ളിമാറ്റിക്കൊണ്ടു് ശുബൻ അവിടെയെത്തി. തെളിഞ്ഞ നിലാവു് ആ രക്തക്കളത്തിൽ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു.

'ആ ശുബൻ. ഇദ്ദേഹമാണെന്റെ ഇളയ സഹോദരൻ.' അവൾ പരിചയപ്പെടുത്തി.

ശുബൻ!

യുവരാജാവു് എണീറ്റു നിന്നു. രക്തം ചൊരിയുന്ന തലയും കൈയിൽ താങ്ങിക്കൊണ്ടു് ആ പേരു കേട്ട അയാൾ അന്ധാളിച്ചു.

യുവരാജാവിന്റെ ജീവിതം മുഴുവൻ ത്രുബനു എതിരാ യുള്ള ഒരു പ്രവർത്തനമായിരുന്നു. അവർ എതിരാളികളായി രുന്നു. ശത്രുവിനെ അയാൾ ബുദ്ധിപൂർവ്വം അകറ്റി. അതി ലയാൾ കണക്കിലധികം അഭിമാനിച്ചു. പക്ഷേ അയാളറി യാതെ ശത്രു പ്രബലനായി. നാശം അഗ്രഹിച്ചവനു തന്നെ അതു കിട്ടി. യഹോവാ വീട്ടു പണിയാതിരുന്നാൽ ഇങ്ങനെ യാണു്.

'ആരു് അലക്സാണ്ടറോ?' ത്രുബൻ അയാളെ സൂക്ഷി ച്ചു നോക്കി. ഹെരോദാരാജാവിനെയും അതു കണ്ണുകൾ അള ന്നെടുത്തു.

'അലക്സാണ്ടർ', ത്രുബൻ പ്രൌഢഗംഭീരമായി പറ യുകയാണു്. 'നിങ്ങളുടെ ദ്രോഹം മുഴുവൻ സഹിച്ചിട്ടും പരാ ജിതനാകാത്ത ത്രുബനാണു് ഞാൻ. നിങ്ങളുടെ ചോറു ഇ ത്രയും നാൾ തിന്ന എലെയാസു്! അനിയാ! നിന്റെ അവി വേകമെല്ലാം എനിക്കു ക്ഷമിക്കാൻ കഴിയും. ഈ പിളർന്ന തലയും, രക്തം പുരണ്ട ഈ മുഖവും കാണുമ്പോൾ നീ ചെ യ്തിട്ടുള്ള ഒരു ക്രൂരകൃത്യവും ഓർക്കാൻ എനിക്കു കഴിയു ന്നില്ല. ഞാൻ സഹതപിക്കുന്നു.'

അടുത്ത ഊഴം രാജാവിനായിരുന്നു.

'എടാ ദ്രോഷാ! നീ മൂലം എത്ര അളുകൾ അന്യായമായി ദ്രോഹമനുഭവിച്ചു. നിനക്കു ലജ്ജയില്ലല്ലോ ഒരു സ്ത്രീയെ മുറിവേൽപിക്കാൻ. അതും നിന്റെ പിതാവിന്റെ കൺമു മ്പിൽ വച്ചു. നീ രാജ്യം സ്ഥാപിക്കും ഇല്ലേ?.....'

രാജാവു് വാളുയർത്തി. അതു കോപപൂർവ്വം താണു വന്നു. അ ശിരസ്സു് ദേഹത്തിൽനിന്നു വേർപെട്ടു.

ദീർഘകാലം, ആകാശമണ്ഡലം ഗ്രസിച്ചിരുന്ന അ കരാളമേഘം അവിടെയായി മറഞ്ഞു..... പക്ഷേ മോഹനമായ മഴവില്ലുകൂടി അതു അപഹരിച്ചുകളഞ്ഞു.

ദെബോറാ അവശയായി. അവൾ വീഴാൻ തുടങ്ങി. സെവറസും രാജാവും കൂടി അവളെ താങ്ങി. വിഷമൂർച്ഛ.

അ അത്യാഹിതത്തിൽ അടുത്തുള്ള അലരി മരങ്ങൾ തല കുനിച്ചു. ഇലത്തലപ്പുകളിൽ നിന്നും കണ്ണുനീർത്തുള്ളികൾ നിലം പതിച്ചു.

XXVIII

ശ്രുഖൻ ഓടി അ രംഗത്തുനിന്നു. കട്ടച്ചോരയും മരണവും അവിടെ ക്രൂടി നിൽക്കുകയാണു്. അള്ളേഹത്തിന്റെ പുണ്യനാട്ടിലേക്കു്.

'എലെയാസു്! ഒത്തിരിനാളായി കണ്ടിട്ടെന്നപോലെ. കുമാരിക്കു സുഖമായിരിക്കുന്നോ?'

അവിടുത്തെ ചട്ടവട്ടങ്ങൾ കണ്ടിട്ടു അയാൾക്കു അതിശയമാണുണ്ടായതു്. ഭ്രാന്തനാണോ ജോസഫിനു്.

ഇതെന്താ ജോസഫു്? അയാൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

'ഞങ്ങൾ പോകാൻ തുടങ്ങുകയാണു്.'

'എവിടെ?'

'മിസ്റയിമിൽ.'

'ഈ അർദ്ധരാത്രിയിലോ?'

'അതേ, ഇപ്പോൾ തന്നെ. ഇതു ദൈവഇഷ്ടമാണു്. എനിക്കു അരുളപ്പാടുണ്ടായി. ഉടൻ പുറപ്പെടണമെന്നു്. എന്തോ ആപത്തു കാണും. കുമാരിയുടെ വാക്കും ശരിയായിരിക്കുന്നു.'

'ഞാനും വരികയാണു്.'

'വേണ്ട.'

'വേണം. നിങ്ങൾക്കു സഹായമാവശ്യമുണ്ടു്. എനിക്കാണെങ്കിൽ അക്കാര്യത്തിൽ നല്ല പരിചയമാണു്. ഇവിടുത്തെ വഴികളും, എളുപ്പവഴികളുമറിയാം. ആപൽക്കാലത്തു കുറുക്കുവഴികളല്ലേ വേണ്ടതു്?'

'കുമാരി അറിഞ്ഞെങ്കിൽ എന്തു വിചാരിക്കും?'

'എന്തു വിചാരിക്കുന്നു. എനിക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയില്ലേ?'

'നിന്റെ ഇഷ്ടം പോലെ.'

കഴുത കോപ്പുണ്ടിഞ്ഞു. ഒരു ദീർഘയാത്രയുടെ ആരംഭം. അപരിചിതമായ പാതകൾ. ബേർഷേബായിലെ അന്തമില്ലാത്ത വയലുകളും, അതിനപ്പുറത്തുള്ള മരുഭൂമിയും.... ഹോ ദുർഘടം പിടിച്ച വഴികൾ! അവർ നടന്നു കഴിഞ്ഞു.

വിജനതയിന്റെ പവിത്രാധരം പ്രകാശിക്കുന്നതു കാണാൻ സൂര്യൻ പൊങ്ങിയപ്പോഴേക്കും അവർ ബേത്‌ലഹേമിന്റെ അതിരുകളിൽനിന്നും വളരെ അകന്നിരുന്നു.

അവർ മിസ്‌റയീമിലെത്തി. കൊല്ലം രണ്ടു കഴിഞ്ഞു. അഞ്ചുമാസം അവർ പ്രവാസജീവിതം നയിച്ചു. പ്രയാസത്തോടല്ല. ഹൃദയോല്ലാസത്തോടെ. പാലൊളി പരത്തി പൊന്തുന്ന പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ. രോമാഞ്ചപുളകിതമായ മനോഹരമായ അസംഖ്യം ചെറുമേഘങ്ങൾ പൂമ്പാറ്റകളുടെ ചിറകുമണിഞ്ഞു പറന്നു നടന്നു.

യേശുക്കുഞ്ഞു നിദ്രയിലാണ്ടു. എലെയാസ്സർ കുഞ്ഞിന്റെ അരികിലിരിക്കുന്നു. ഓരോ നിസ്സാര ചലനത്തെയും സൂക്ഷിക്കും. അതിനെ സൂക്ഷ്മമായി അയാൾ പഠിക്കും. ജോസഫ് പ്രവചനം വായിച്ചു. മേരി ശ്രദ്ധിക്കുകയാണ്.

ആരാധന കഴിഞ്ഞു. പണ്ടത്തെ കഥകൾ അവർ പറയുന്നതിനു് ആരംഭിച്ചു. അതൊക്കെ കേൾക്കുന്നതിനു് അവർക്കു് അതിയായ സന്തോഷം. ദൈവത്തിന്റെ ബലമുള്ള കൈകൾ ആ അന്ധകാരത്തിലൂടെ അവരെ നടത്തി.

'നാം കുമാരിയോടു് എന്തു കടമ്പെട്ടവരാണു്. ആ മോതിരമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്നു ഈ നിലവു് കാണുകയില്ലായിരുന്നു. അതുതന്നെയാവശ്യം നമ്മെ രക്ഷിച്ചു.' മേരി പറഞ്ഞു.

'ദൈവവിചാരണയുടെ അധികാരത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ ആലോചിക്കുന്നോറും അതിന്റെ ആഴവും വിസ്തൃതിയും വർദ്ധിക്കുകയാണു്. എങ്ങനെയെല്ലാമാണു് അദ്ദേഹം നമ്മെ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. ശത്രുവിനെ ബന്ധുവാക്കി.'

എലെയാസ്സ് പൂർവ്വകഥകൾ ഓർത്തു. കുമാരിയുടെ ജീവിതവുമായി കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടക്കുകയാണ് ആ ജീവിതം. പൊഴിഞ്ഞുവീണ ആ പൂവിനെപ്പറ്റി ഓർക്കുകയാണയാൾ. മേരിയും അപ്പോൾ ആ നിശ്വാസന്ദർശനത്തെക്കുറിച്ച് ഓർക്കുകയായിരുന്നു

'പാവം! കുമാരി മനമുരുകി മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കഷ്ടം അവൾക്കു ഇങ്ങനെ ജീവിക്കേണ്ടിവന്നല്ലോ. ദൈവമേ, അവളോടു കരുണകാണിക്കേണമേ.'

'അവളെപ്പറ്റി ഇനിയും വ്യസനിക്കണമെന്നില്ല. ലോകദുഃഖങ്ങളിൽ നിന്നു അവൾ എന്നന്നേക്കുമായി യാത്രപറഞ്ഞു. അവൾക്കിനിയും കണ്ണുനീരു് പൊഴിക്കേണ്ടിവരികയില്ല.'

'എന്തു്?' ഉറക്കം തുങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന ജോസഫ് ചോദിച്ചു.

എലെയാസ്സ് ആ ശോകകഥ വിസ്തരിച്ചു. അവർ സന്തപ്തചിത്തരായി. കണ്ണുകളെല്ലാം നിറഞ്ഞുതുളുമ്പി. കുറച്ചു നേരത്തേക്കു് അവരൊന്നും മിണ്ടിയില്ല. ആ ദുഃഖവാർത്തയുമായി അവരുടെ ഹൃദയം ബന്ധിക്കപ്പെട്ടുപോയി.

അപ്പോഴും അമ്പിളി പുഞ്ചിരി തൂകി. നീലനദിയിലെ തിരമാലകളിൽ നീരാടിയ ഒരിളങ്കാറ്റു് ആ നദിയും നിലാവിനെ കുളിരണിയിച്ചു. മേരി പറഞ്ഞു.

'എലെയാസ്സ്! ഞാനൊരു കാര്യം ചേദിക്കട്ടെ. വലിയവിഷമമില്ലെങ്കിൽ അതു തുറന്നു പറയണം.'

'പറയാം.'

അവൾ തുടർന്നു.

'നിങ്ങളുടെ രൂപസാമ്യമുള്ള ഒരു യുവതിയെ ഞാനറിയും. അവൾ എപ്പോഴും നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു സഹോദരനെപ്പറ്റി പറയും. നിങ്ങളെ കണ്ടുമുട്ടാനിടയാകുമ്പോൾ അവളെപ്പറ്റി പ്പറയണമെന്നു അവൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പേരു് ദെബോറയെന്നാണ്.'

'അറിയും. അതു തന്നേടക്കാരി. എന്റെ സഹോദരിയാണ്. അദ്യം ഞാനവളെ അറിഞ്ഞില്ല. അവളെ ലഭിക്കു

കയും, അവൾ നഷ്ടപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തതു ഒരേ സമയത്തി ലായിരുന്നു.

'അപ്പോൾ നിങ്ങൾ ഒരു പ്രേതമാണു്?' ജോസഫു്. 'അതേ. അദ്ദേഹം പ്രേതക്കൂടുകളെ ഇറക്കി.'

ഒരു മന്ദമാരുതൻ നീലനദി നൽകിയ വയലുകളിലേക്കു പോകുകയാണു്. ചെന്നിറം കൈക്കൊണ്ട കുനിഞ്ഞ കതിരു കളെ കാണാൻ.

ജോസഫിനും മേരിക്കും അതൊരതിശയമായിരുന്നു. ദൈവം അവരെ നടത്തിയതു് ആ അടിമയുടെ ത്യാഗത്തിന്റെ വേദനയിലും ചൂടിലും ക്രൂടിയായിരുന്നു.

'അതു വലിയ അതിശയമൊന്നുമല്ല. വെറും നിസ്സാര മായ കാര്യം. ചെയ്യേണ്ട ചില കാര്യങ്ങളുണ്ടു്. ജനക്ഷേമ ത്തിനു വേണ്ടി അതിനു കുറെ ബുദ്ധിമുട്ടിയെന്നു മാത്രം.'

എലെയാസിന്റെ ജീവിതമങ്ങനെയായിരുന്നു. അത്ഭുത ങ്ങൾ കാണുകയും അവയിലൂടെ മാത്രം ജീവിക്കുകയും ചെയ്യു ന്നവർക്കു് അതിൽ വലിയ പുതുമ കാണുകയില്ല. അവർക്കു അയാൾ ഒരു അരാധ്യപുരുഷനല്ലായിരിക്കാം. പക്ഷേ അയാ ളുടെ കളങ്കമേശാത്ത ഹൃദയവും വിശ്രമമില്ലാപ്പെടാത്ത കര ങ്ങളും അവർക്കു അത്ഭുതകരമായി തോന്നി. ആ ജീവിത ത്തിന്റെ അടുത്തു നിലാവിന്റെ ശോഭയ്ക്കു തന്നെയും മങ്ങ ലുണ്ടാകുകയാണു്.

'പിന്നെന്താണു് അങ്ങു് അവളെ ഉപേക്ഷിച്ചതു്?'

'ലോകത്തിന്റെ പ്രതാപങ്ങളിലും ഐശ്വര്യങ്ങളിലും ആശ നശിച്ച ഒരാൾക്കു അവയുമായി എങ്ങനെ ബന്ധം സ്ഥാപിക്കാനാണു്? ലോകം തുച്ഛവും കാര്യമില്ലാത്തതു മാണു്. അർഹിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മാത്രമേ ജീവിതം ചെല വഴിക്കാവൂ.'

ത്രുഖന്റെ അഭിപ്രായമായിരുന്നു അതു്.

'അങ്ങു് ഒരമാനുഷനാണു്. ലോകത്തിനറിയാൻ കഴി യാത്ത ഒരു രത്നം. അങ്ങയോടു ഞങ്ങൾ വളരെ നന്ദിയുള്ള

വരാണ്. അ കൃതജ്ഞതാപ്രകടനത്തിനു ഒരു ഭാഷയും ആശയവും വളർന്നിട്ടില്ല.'

ചന്ദ്രൻ ആകാശമദ്ധ്യത്തിലെത്തി. ശ്രുബനെപ്പോലുള്ള ഒരു മനുഷ്യസ്നേഹിയെ ലോകത്തിനു നൽകിയ ദൈവത്തെ അവർ ഭക്തിയോടുകൂടി സ്മരിച്ചു. അ ഭവനത്തിലെ ദീപമണഞ്ഞു. പനവൃക്ഷങ്ങളുടെ നിഴലുകൾ നീണ്ടുവരികയാണ്. നിശ്ചലമായ രാത്രി. ശ്രുബൻ മാത്രം ഉറങ്ങിയില്ല. അയാൾ ചന്ദ്രനെ നോക്കിക്കിടക്കുകയാണ്.

അ ഏകാന്തതയിൽ മനസ്സും ആത്മാവും ശരീരവും വിശ്രമിക്കുന്നു. ജോലിയില്ല. സ്മരണകൾ അ ഹൃദയത്തിലെ അതിവിശാലതയിലൂടെ ഒഴുകുകയാണ്. കാട്ടാറു പോലെ പായുന്നു. വെള്ളച്ചാട്ടങ്ങളായി രൂപം കൊള്ളുന്നു.

ഖേദം സാരമാക്കാത്ത അ ധീരഹൃദയം ശോകാർദ്രമായി. അതിനു നൊമ്പരം കൊണ്ടു. തടസ്സങ്ങൾക്കുപരിയായി ഉയരുന്ന അ ആത്മാവു് അപ്പോൾ കണ്ണുനീരണിഞ്ഞു.

റാഹേൽ. അ ഹൃദയത്തിലെ ഒരമൂല്യനിധിയായവൾ. വികസ്വരമാകാതെ പൊഴിഞ്ഞുപോയ പൊൻകിനാവു്. അയാൾക്കു അവളെപ്പറ്റി വളരെയധികം പ്രതീക്ഷകളുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ ദൈവം മറ്റൊരു രീതിയിലാണ് അവളെപ്പറ്റി കരുതിയിരുന്നതു്.

ക്ഷമിക്കുന്നതിനും, സഹിക്കുന്നതിനും, ഉരുകിയ നേത്രങ്ങളോടുകൂടെ കെഞ്ചുന്ന റാഹേൽ. അ തേന്മൊഴികൾ സുമധുരമായ വെള്ളിമണിനാദം പോലെ അ കാതുകളിൽ ഒഴുകുകയാണ്.

സ്മരണകളുടെ ഘോഷയാത്ര ഹൃദയത്തെ വലം വയ്ക്കുകയാണ്.

സെവേറസിന്റെ നീണ്ടുനിവർന്ന ശരീരം. കൂടെ ദെബോറയും. ഒരു മലയോടു ചേർന്നു നിൽക്കുന്ന ഒരു ധവളമേഘം പോലെ ദെബോറ സെവേറസിനോടു ചേർന്നുനിൽക്കുന്നു. മുറിവേറ്റ അവളുടെ ക്ഷീണവും പാരവശ്യവും വർദ്ധിക്കുകയാണ്. ധീരനായ പടനായകൻ പോലും സുബ്ധനായി.

'രുബർ! ഇതാ സർവ്വവും അങ്ങേയ്ക്കു അധീനമായിരിക്കുന്നു. യഹൂദ്യയിലെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രഭുവാകുക. എന്റെ ജീവിതം ലക്ഷ്യത്തിലെത്തി.'

'വേണ്ട ദെബോറാ. ഞാൻപോകുകയാണു്.'

'എവിടെ?'

'എന്റെ രാജാവിന്റെ കൂടെ. എനിക്കു ഭൃത്യനാകണമെന്നുണ്ടു്.'

'മേരിയുടെ മകനോ?'

'അതെ.'

'രുബൻ! ആ നസറെക്കാരൻ ഒരു വിഷമവും കൂടാതെ വിശ്വസിച്ചോ?'

അതു അക്ഷരംപ്രതി ശരിയാണു്. യുഗാരംഭം മുതലേ പാപത്തിനധീനമായ മനുഷ്യനു അളേഹം സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകും. അളേഹം പ്രായപൂർത്തി പ്രാപിക്കുന്നതുവരെ അളേഹത്തെ പരിചരിക്കാൻ പോകുകയാണു്.'

'അബദ്ധം.'

'അല്ല. ദൈവം വാഗ്ദാനം ചെയ്ത രക്ഷകനാണു് അളേഹം. നമുക്കു അളേഹത്തെ നിരസിക്കാൻ പാടില്ല. ഞാൻ പോകുന്നു.'

രുബൻ സെവാസിനെ അർത്ഥവത്തായി നോക്കി. തന്റെ സഹോദരിയുടെ ആയുസ്സും, അഭിമാനവും കാത്തു കൊള്ളണമെന്നു് അഭ്യർത്ഥിക്കുകയായിരുന്നു.

'എന്റെ പൊന്നു രുബൻ! ഇപ്പോൾ പോകരുതു്. കുറച്ചു നാൾക്കൂടി കഴിയട്ടെ.'

വിഷബാധമൂലം അവൾ അവശയാകുകയാണു്. അവളധികം ജീവിച്ചിരിക്കുകയില്ല. മരണം അവളുടെ ഹൃദയകവാടത്തിൽ കാത്തുനിൽക്കുകയാണു്.

'അൽപം പോലും താമസിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. അൽപതാമസം വലിയ താമസമാണു്. ഈലോകസുഖങ്ങൾക്കു

വേണ്ടി മികച്ച ആത്മസംതൃപ്തി ഞാൻ ബലി കഴിക്കുകയില്ല. നിങ്ങൾക്കു എല്ലാവിധ ഭാവുകങ്ങളും.'

വൃക്ഷത്തലപ്പുകൾ വിറച്ചു. മാമലകൾ കണ്ണുനീർ തൂകി. ശുഭൻ നടന്നു കഴിഞ്ഞു. സ്നേഹിച്ചിരുന്നവർ പിരിയുകയാണു്. അവർക്കു ഒരുമിച്ചു ഒരു ദിവസം പോലും താമസിക്കാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചില്ല.

അയാൾ നാലഞ്ചു ചുവടുകൾ വച്ചു. ദെബോറയുടെ തേങ്ങൽ മാത്രം കേൾക്കാം. ഉസവർസു് സംസാരിക്കുന്നുമില്ല. അയാൾ ജിജ്ഞാസയോടു് തിരിഞ്ഞുനോക്കി. നിലാവു് പൂർവാധികം തെളിഞ്ഞു. പൂത്തുനിൽക്കുന്ന മരതകനാരകം. അതിനരികെ വീണു കിടക്കുന്ന കലാസുന്ദരമായ മർബിൾ പ്രതിമപോലെ ദെബോറാ നഗ്നിയായ കൈകളുമായി ഒഴുകുന്ന കണ്ണുകളുമായി അഭ്യർത്ഥിക്കുകയാണു്.

ആ കണ്ണുകൾ അടുത്തക്ഷണം ക്രമ്പിപ്പോയി. അവ ഇനിമേലിൽ തുറക്കുകയില്ല. ഒരു ജീവിതത്തിലെ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളും അവൾ ഏതാനും കൊല്ലം കൊണ്ടു തികച്ചു. ന്യായം ലഭിക്കുന്നതിനു് അവൾ അധ്വാനിച്ചു. അവൾ സമർത്ഥയാണു്. സമ്മതിക്കാതിരിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല.

പക്ഷേ അവൾ ബുദ്ധിഹീനയാണെന്നു അയാൾക്കറിയാം. ലോകോത്തരകനെ അവൾ നിഷേധിച്ചു. മുത്തു കടലിൽ തന്നെ എറിഞ്ഞു. വിലയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു. അയാൾക്കു വിഷാദം തോന്നി. യേശുവിനെ ധിക്കരിച്ചവൻ ധിക്കരിക്കപ്പെട്ടതു.

നീലനദിക്കരികെ അവർ വീടു് വയ്ക്കുകയാണു്. അയാൾ ചന്ദ്രനെ നോക്കി. അത്ഭുതങ്ങളും രഹസ്യങ്ങളും നിറഞ്ഞ ആകാശത്തിലെ പടിഞ്ഞാറൻ ചക്രവാളത്തിലേക്കു് അതു നീങ്ങുകയാണു്. കാറ്റിനു നല്ല തണുപ്പുണ്ടു്. ചെറുമേഘങ്ങളും അമ്പിളിയും കൂടെ മത്സരിച്ചോടുന്നതുപോലെ. ഘടയാവർജ്ജകമായ ആ കാഴ്ച അയാൾ കൌതുകപൂർവ്വം നോക്കി.

അയാൾ പരിചയപ്പെട്ട മനുഷ്യർ മൂന്നു ചേരികളിലായി നിൽക്കുന്നു. വ്യത്യസ്തങ്ങളും, വിഭിന്നങ്ങളുമായ മൂന്നു ചിന്താഗതികൾ. ഭിന്ന ലക്ഷ്യങ്ങളും, ധർമ്മങ്ങളുമാണവയ്ക്കുള്ളതു്.

അന്ധകാരത്തിലുള്ളവർക്കു ദീപം ലഭിച്ചു. ആ ലോകത്തിന്റെ പ്രത്യാശയും പ്രകാശവുമാണു്. വചനം ശരീരമായി. ചിലർ അതിനു സന്തോഷപൂർവ്വം അംഗീകരണം നൽകി. മറ്റൊരു ചേരിയിലുള്ളവർ നിന്ദയോടെ നിരാകരിക്കുന്നു. ഇതര കക്ഷിയിലുള്ളവർ ആശങ്കയോടു പകച്ചു നിൽക്കുന്നു. ഒന്നും തീരുമാനിക്കാനുള്ള കരുത്തു അവർക്കില്ല. അവർ ചോദിക്കുന്നു. "വരുവാനുള്ളവൻ നീയോ?" എന്നു്. ക്രുബ്ധ സങ്കീർണ്ണഭാവമുള്ള ആ പ്രശ്നത്തിന്റെ ഉടനുത്തരം പൂർണ്ണമായും വ്യക്തമായും അറിയാം. അയാൾ അഭിമാനത്തോടെ, ഒരു പ്രബുദ്ധന്റെ അന്തസ്സോടെ മന്ദഹസിച്ചു.

മേഘപ്പട്ടിലൂടെ പനിമതി ഒഴുകി അകലുകയാണു്. പൂനിലാവു നീലനദിയിലെ ശീതളജലത്തിൽ അനർഗ്ഗളമായി വീഴുകയാണു്. അലിഞ്ഞലിഞ്ഞു ജലത്തിൽ കലരുന്നു. അമൃതു് കൂടിച്ചു മയങ്ങിയ നീല നദിക്കു വല്ലാത്ത ഒരു വശീകരണാത്മകതയുണ്ടായിരുന്നു.

ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ
ഇതരകൃതികൾ

കഥാലതിക.

പുതിയനിയമത്തിലെ ഇതിവൃത്തങ്ങളെ ഉപജീവിച്ചു എഴുതിയിട്ടുള്ള ചെറു കഥകളുടെ ഒരു സമാഹാരം. "കഴമ്പുള്ള കഥകളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണിതെന്നു തീർത്തുപറയാം. സരസ്സമായ ഒരു ശൈലിയാണു്." (യുവലോകം.)

Cr. 8 vo. 82 പുറം. വില 10 നയേപൈസ.

വഴിയും വാതിലും

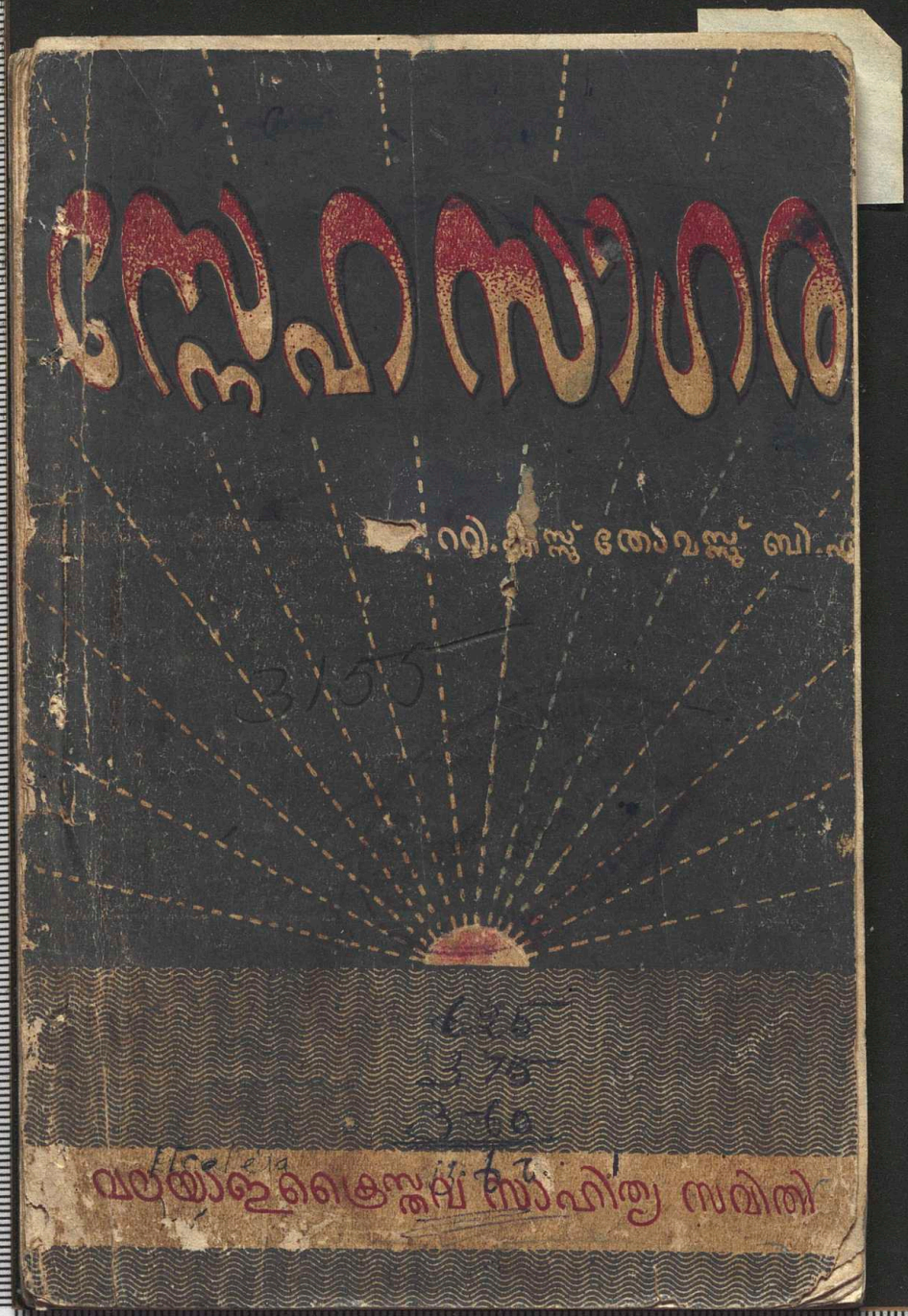
യേശുവിന്റെ ജീവകാല സംഭവങ്ങളോടുകൂടെ ഭാവനയിൽ രൂപം പ്രാപിച്ചു ചില സംഭവങ്ങളും കെട്ടിയിണച്ചു വളരെ ഹൃദ്യമാക്കിത്തീർക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ക്രൈസ്തവാഖ്യായിക. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ തൂലികയുടെ ശക്തി വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരു മനോഹര കഥ. (അച്ചടിയിൽ)

SNEHASAGARAM

(Malayalam)

T. S. Thomas B. A.

Price 65 n. p.

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org